Loveswept

Roman de dragoste

Billie Green

Ultimul erou

Billie Green

Ultimul erou

Traducere de Virgil Florea

Editura Victoria, 1994

Colecţia Loveswept

ISBN/Cod: 973 – 05055 – 4 – 0

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului.

O întâmplare absurdă i-a legat pe veci: la trei luni după ce luase un medicament cu efecte secundare ciudate, inocenta Toby a aflat că este însărcinată. Şi a plecat în căutarea celui care era tatăl copilului ei…

Loveswept

UNU

Toby îşi ridică brusc capul şi camera începu să se rotească, înnebunitor, în jurul ei. Inspirând încet, îşi dădu seama de realitate, iar zgomotul petrecerii şi lumea din încăpătoarea cameră începuseră să se îndepărteze tot mai mult de ea, care rămăsese aşezată, singură, pe eleganta sofa albă.

Pentru un moment, se luptă cu starea ei de dezorientare, apoi simţi că o părăsesc puterile, pleoapele i se închiseră şi ea se lăsă cuprinsă de senzaţiile calde, ciudate, erotice.

Vibraţiile care îi sensibilizau terminaţiile nervoase aveau ceva din ceea ce ea nu experimentase niciodată. Un zâmbet vag, aproape indiferent, îi apăru pe buze, în timp ce se întreba ce se întâmpla cu ea. Apoi, fragmentele de realitate persistente se loviră surprinzător de visul spectacular, tehnicolor, şi se simţi pierdută.

Toby închise încet uşa apartamentului în spatele ei şi se sprijini, slăbită, respirând greoi. Brelocul cu chei deveni dintr-odată prea greu pentru degetele ei tremurătoare şi, când acesta căzu pe podea, recepţionă zgomotul de parcă ar fi venit de undeva, de departe.

Un val de transpiraţie îi acoperi faţa şi corpul, făcând-o să se simtă prost. Trăgându-se de lângă uşă, se îndreptă, uşor dezechilibrată, spre mica baie, de culoare galbenă, de lângă dormitorul ei şi dădu drumul la duş, Hainele parcă nu voiau să i alunece de pe corp şi se simţi cu totul obosită când, dezbrăcată în întregime, păşi pe faianţa micii cabine a duşului. Apa caldă i se prelingea pe corp, părând mai degrabă să se amestece cu transpiraţia, decât să i-o spele. Luă săpunul şi începu să se frece încet, dar când îi alunecă din degetele amorţite, ea decise să îl ia de acolo unde era, simţindu-se prea nesigură pe mişcările ei, ca să încerce să îl prindă din nou.

În timp ce îşi spăla urmele de săpun de pe pintoce şi de pe coapse, fu cuprinsă de lontimentul ca tot ce i se întâmpla nu era în! & gulă. Sprijinindu-se de zid, încercă să afle Ottuza stării ei, dar aceasta părea tot mai oonfuză pe măsură ce încerca să se apropie mul mult de ea.

— Câteva clipe mai târziu, în tirrjp ce se ştergea nu prosopul, nu-şi putea da seama cât timp îşi potrocuse sub duş. Din nou i se păru că se jilordo în spatele acelui val de confuzie.

60 îndreptă încet spre dormitor şi se aşeză pe marginea patului ei ipic, acoperit cu o Ouvortură din satin. Luând receptorul, privi Automat spre ceasul vechi, din alamă, de pe noptioră.

— Cu doamna doctor Mathias, murmură ea, Olnd receptorul fu ridicat la cel de-al patrulea ipol. Sunt Toby, doamnă doctor. Ceva e în iwogulă cu mine. Inspiră nesigură. Am vise din (Idlo mai ciudate, continuă ea. Se părea că eram din nou în

anii de liceu… şi eram goală… Râse Incot. Şi nimeni nu observa. Re urmă, era o cameră cu un pat enorm… cel mai mare pat pe care l-am văzut vreodată.

Începu să se relaxeze în timp ce vorbea, dar nu putea totuşi să se exprime atât de repede pe cât ar fi vrut şi continuă în şoaptă:

— Era mare cât camera, fără niciun spaţiu în jurul lui ca să poţi merge… şi în el se afla un om minunat… sau statuia de bronz a unui bărbat. Nu pot să îmi amintesc bine. Apoi, un taxi al. Cărui şofer avea un nas ca al unui… nu, stai, era domnul Atkins, directorul adjunct care avea un nas ca un… cred, doamnă doctor Mathias…

— Toby! Linişteşie-te.

Toby auzi vocea doctoriţei, dar i se părea distantă şi suna ca sirena unui transatlantic.

— Ascultă-mă, Toby. Ai urmat prescripţia pe care ţi-am dat-o? Ţi-ai luat pastilele azi?

— Da… cred că da. Le-am luat chiar înainte

de a mă duce la petrecere. Ce mi se întâmplă? şopti ea cu disperare. De ce mă urmăreau copiii ăia?

— Toby, nu a fost nimic real. Ai o reacţie la trifluoperazina pe care doctoriţa White şi cu’; mine ţi-am prescris-o!

Toby râse isteric şi se sprijini de rezemă4 toarea de la capătul patului.

— Vreţi să spuneţi că medicamentul pe care mi l-aţi dat ca să mă împiedice să înnebunesc m-a făcut să înnebunesc de-a binelea? Asta-i chiar nebunie curată!

— Opreşte-te! imediat!

Ordinul sigur şi calm o impresionă şi inspiră adânc.

— ŞPacum ascultă-mă, continuă doctoriţa. Aparent, doza a fost prea mare pentru tine. Confuzia din timpul nopţii şi visele stranii sunt o reacţie normală când se întâmplă aşa ceva. Şi,

dacă nu greşesc, efectele ar trebui să dispară destul de repede. S-ar mai putea să ai probleme atunci când dormi, iar mai târziu s-ar putea să se producă unele schimbări în ciclul menstrual.

Doctoriţa vorbea cu o voce calmă, deşi ştia că Toby nu asculta nici măcar jumătate din ceea ce ea îi spunea, dar îi insufla încredere auzind-o verbindu-i.

— Acum, du-te în pat şi încearcă să dormi puţin. Dacă te simţi ciudat mai târziu, sună-mă imediat. Dacă nu, aş vrea să vii luni din nou şi o vom consulta pe doctoriţa White pentru a găsi doza corectă pentru medicamentul ăsta. Sau, dacă decidem că ai o reacţie negativă la el, vom încerca altceva. Între timp, nu mai lua nimic.

Făcu o pauză şi Toby putu să-şi imagineze zâmbetul din vocea ei când continuă: Toby, dacă mai vezi ceva… în următoarele ore, telefonează-mi mie sau doctoriţei White şi te vom ajuta să te descurci.

— Dacă mai văd... voi face mai mult decât să vă telefonez, şopti Toby, abia răsuflând. Aţi putea să vă treziţi chiar dumneavoastră organizând o petrecere...

Râsul cald al doctoriţei o echilibră pe Toby şi păru să-i înlăture umbrele de confuzie.

— O să fie totul în regulă. Îţi promit.

După ce bâlbâi un „la revedere”, Toby puse receptorul în furcă şi îşi luă prosopul de pe părul umed.

Deja viziunile ciudate păreau să o părăsească. Oftă şi închise ochii. Slavă Domnului, noaptea se încheia.

* * *

— Bine, Toby, poţi să te îmbraci. M-am lămurit.

Toby îşi înălţă capul pentru a-i arunca doctoriţei Mathias o privire întrebătoare, peste

genunchii ei acoperiţi.

— V-aţi lămurit? Am stat cuminte… dacă nu puneţi la socoteală momentul când am ţipat, atunci când aţi folosit lingura aia de încălţat, rece.

Doctoriţa Mathias râse încet şi încreţiturile din jurul ochilor ei căprui se adânciră.

— E-n regulă. Eu m-am lămurit.

Dintr-odată, ochii doctoriţei se îngustară şi o privi atentă pe Toby pentru un moment, apoi se întoarse şi începu să pună la loc nişte instrumente de pe măsuţa strălucitoare. Peste o clipă, păru să ia o decizie. Întorcându-se, se sprijini de dulăpior şi privi spre locul unde şedea Toby, pe marginea mesei de consultaţie, cu cearceaful strâns în jurul ei ca un sari de un verde deschis.

Ridurile din jurul ochilor femeii în vârstă se relaxară, trăsăturile vădindu-i preocuparea, în timp ce îşi privea tânăra pacientă, cu ochi îngrijoraţi.

— Toby, aş vrea să vii în cabinetul meu după

ce te îmbraci, spuse ea, cu o voce caldă, feminină, dar sigură.

Deşi Toby nu o mai văzuse pe doctoriţa Mathias din lunea de după sfârşitul ăla de săptămână de acum trei luni, o cunoştea de nouă ani şi niciodată în tot acest timp nu mai auzise tonul acela. I se făcu pielea ca de găină pe braţe.

Înghiţind nervos, aprobă din cap, apoi se aşeză liniştită, în timp ce o privea pe femeia în vârstă, părăsind cămăruţa de consultaţie.

Când uşa se închise uşor în urma doctoriţei, Toby scutură din cap, confuză, şi buclele scurte de – culoarea ciocolatei închise i se mişcară în jurul capului, de parcă ar fi căpătat dintr-odată o viaţă proprie.

Dându-se jos de pe masă, neîndemânatică, începu să se îmbrace, întrebându-se care. Să fie înţelesul tonului doctoriţei Mathias. Luând în consideraţie starea ei şi rutina anuală a examenelor ginecologice pe care le făcea,

posibilităţile păreau fără sfârşit.

Îmi pare rău, Toby, dar mai ai numai treisprezece săptămâni de viaţă şi, întrucât vei muri oricum, guvernul Statelor Unite ar dori ca tu să arunci în aer Kremlinul.

Scuturându-şi tare capul, încercă să se concentreze asupra îmbrăcatului, dar făcu *pe* făcu şi reuşi să-şi pună invers puloverul cu decolteul în formă de V. Fără să facă nicio pauză, îşi scoase braţele afară şi îşi aranjă puloverul bine. Ochii îi erau uimiţi şi visători.

Îmi pâre rău, Toby, dar trebuie să îţi spun că ai o familie de tinere şi micuţe fiinţe care trăiesc în uterui tău şi care vor să-şi creeze condiţii de viaţă.

O asemenea viziune era prea mult, chiar şi pentru imaginaţia ei vie. Se îmbrăcă mai încet ca de obicei, găsind timp să se pieptene şi, cu toate astea, i se părea că timpul trecea prea repede. În sfârşit, după ce culese câteva scame de pe

pantalonii ei violeţi din lână, ştiu că nu va mai putea amâria inevitabilul şi, luându-şi poşeta, îşi făcu drum spre cabinetul doctoriţei.

Bătu încet când ajunse în faţa uşii albe, cu numele doctoriţei Mathias pe o plăcuţă.

— La loc, Toby, spuse doctoriţa. Şi termină cu privirea asta speriată.

Toby realiză imediat că, de fapt, ea nu spusese că era ceva care să ofere motive de îngrijorare şi nu o privise ca şi când ar fi fost vorba de ceva grav.

Dintr-odată, ochii ei căprui închis se măriră la ivirea unui gând nou. Uitase cu totul de medicamentul pe care doctoriţele White şi Mathias i-l prescriseseră pentru câtva timp, împotriva anxietăţii şi depresiunii. Ah, micile capsule care îi cauzaseră o asemenea problemă în noaptea aceea ciudată! Despre asta trebuie să fi fost vorba. Reacţia lui Toby la medicamente fusese prea violentă. Poate că ciclul ei neregulat şi visele

stranii nu erau singurele efecte ale medicamentului. Poate determinaseră şi alte consecinţe. Poate cauzaseră o, boală nouă şi mortală, care nu avea tratament. Poate…

— Toby! Ţi-am spus să nu îţi faci griji, spuse doamna doctor Mathias, scoţându-şi ochelarii pentru a o privi în ochi pe Toby.

— Dar *sunteţi* îngrijorată, îi răspunse ea. Văd asta. Oare asta are vreo legătură cu pastilele alea pe care le iau? Tri… şi-mai-cum-le-cheamă?

Doctoriţa Mathias nu răspunse imediat, ca şi când şi-ar fi cântărit cuvintele.

— Nu, au fost efecte prelungite, din cauza unei doze exagerate. Nu trebuie să îţi faci probleme în privinţa… sănătăţii tale… din cauza întâmplării ăsteia.

Toby oftă relaxată, dar apoi, după ce observă privirea încruntată din ochii femeii, senzaţia de uşurare dispăru.

— Totuşi, e ceva, nu? Ceva rău?

Ea se aplecă spre doctoriţă, iar imaginaţia ei vie reîncepu să lucreze.

Oare surorile de la mănăstiri nu fac cancer cervical din cauză că nu au contact sexual? Nu cumva e vorba despre asta? Oare o să mor pentru că am rămas fecioară până la douăzeci şi trei de ani, când toate femeile încep să facă dragoste încă înainte de a fi înţărcate?

— Fecioară! murmură doctoriţa, aruncându-i o privire gânditoare.

Se uită în jos, deschizând sertarul, apoi se aplecă spre Toby, întinzându-i o mică pungă cu alune.

Toby privi spre punga cu alune din mâna cloctoritei şi, dintr-odată, inima începu să-i bată mai puternic.

— Trebuie să fie ceva groaznic, dacă o să am nevoie de alune, şopti ea, cu ochii măriţi pe figura ei mică, delicată.

— Toby, nu mi-e uşor să-ţi spun asta, zise

doctoriţa încet. Apoi oftă din greu şi îşi puse ambele braţe pe birou, aplecându-se spre ea: Toby! Nu eşti virgină.

— Ei bine, nu, din punct de vedere fizic, din cauza accidentului suferit când aveam 10 ani. Dar, cu himen sau fără, sunt o vir… Se opri brusc, când văzu privirea din ochii doctoriţei.

Nu-i aşa? întrebă ea surprinsă.

Doctoriţa Majthiaş îşi scutură capul în semn negativ, coritinuând să o privească.

— Dar cum puteţi spune asta? Doar dacă… ochii I se măriră şi desfăcu punga cu alune. Sunt gravidă? întreba Toby, uşor răguşită.

Ochii albaştri ai doctoriţei Mathias se umplură, de compasiune, în timp ce dădea din cap.

— Dar nu se poate, spuse ea. Desigur, orice tânără a auzit poveşti despre cum poţi rămâne gravidă într-o piscină, dar asta nu se poate întâmpla… în realitate… nu-laşa?

— Mi-e teamă că nu, spuse doctoriţa încet, clătinând din nou din cap. Apoi oftă, când Toby întoarse pungacu alune şi îşi umplu gura cu jumătate din conţinutul ei.

Pleoapele lui Toby se lăsară încet în jos, acceptând adevărul.

Ce crezi, Toby, ai fost aleasă să repeţi povestea cu fecioara Mafia?

— O tumoare! spuse foby dintr-odată, cu ochii strălucind, în timp ce se lăsă pe scaun şi înghiţi încet alunele, apoi râse. Se întâmpla tot timpul.

O1 privi, plină de speranţă, pe femeia cu părul argintiu.

Dar doctoriţa Mathias nu îi dădu răgaz să-şi continue falsul raţionament.

— Se întâmplă, dar nu cu tine, Toby.

Ezită, lăsându-se în scaun şi privind tavanul pentru o clipă. Când vorbi, o făcu cu precauţie.

— Ai spus că ai fost la o petrecere tocmai

înainte… de a te fi simţit confuză, acum-trei luni. Vorbeşte-mi despre asta.

Toby îşi apăsă mâinile pe abdomen.

— Credeţi că eu… dar nu aş/fi avut… Doamnă doctor Mathias, ştiţi că nu aş fi avut…

— Vorbeşte-mi despre petrecere, Toby

— Nu vă pot spune nimic, zise ea clătinându-şi capul, confuz. Am luat o capsulă cu aproape o jumătate de oră înainte ca Lynda şi cu mine să plecăm la petrecere. Îmi amintesc că am ajuns acolo. Nu am băut, pentru că mi-aţi spus să nu beau, dar apoi nu îmi mai amintesc nimic. Lynda mi-a spus că nu voiam să mai plec când era cazul. Făcu o pauză şi inspiră profund. Următorul lucru de care îmi amintesc este că v-am telefonat. Revăd vag momentul când m-am reîntors acasă. Şi cred că am făcut un duş. Dar asta-i tot. Se opri, ridicându-şi o sprânceană, în timp ce încerca să îşi amintească. Era cinci dimineaţa, când am terminat de discutat cu dumneavoastră, aşa că

petrecusem, probabil, vreo şase ore Yrâse neîncrezătoare – vreţi să spuneţi că, la un moment dat, în cele şase ore… vocea i se stinse privind – în jur prin cameră, după un semn care să o asigure că ceea ce i se întâmpla nu era real.

— Poţi să mai repeţi o dată, Toby, murmură doctoriţa. Poţi să o consideri ca pe o greşeală personală, nu-i nimic de care să îţi fie ruşine. Făcu o pauză şi o privi pe Toby în ochi. În timpul orelor acelora de care nu îţi aminteşti, ai făcut dragoste.

Toby îşi goli punga de alune în gură, în timp ce camera începu să se învârtească în jurul ei.

Nu-i nimic de care să îţi fie ruşine. Nu te gândi că ar putea fi vorba de schizofrenie. Gândeşte-te ca şi când nu ar mai trebui să priveşti un film singură.

— Ce gândeşti despre asta? întrebă doctoriţa, îşi înălţă capul, în timp ce cuvintele doctoriţei pătrundeau prin peretele gândurilor ei. Îşi frecă bărbia şi privi spre femeia mai în vârstă,

gânditoare, apoi îşi scutură capul încet.

— Despre sarcină? întrebă Toby, cu speranţă.

— *Ştii* despre ce vorbesc, sublinie doctoriţa

Mathias. E vorba de situaţia de a fi fost atât de aproape de un bărbat.

— Nu ştiu. Nu simt nimic deosebit. Poate pentru că nu îmi pot aminti ce s-a întâmplat. E ca şi când aş privi un film sexy. Nu mă deranjează, pentru că nu fac parte din el.

Se opri, încercând să îşi controleze reacţiile, aşa cum făcea întotdeauna într-o nouă situaţie.

— Ciudat, continuă ea, dar singurul lucru pe care-l simt în legătură cu întâmplarea aceea e un sentiment de frustrare.

Frustrare?

— Da. Probabil că a fost singura dată în viaţă când am dormit cu un bărbat şi... am ratat momentul.

Doctoriţa Mathias râse.

— Îmi place felul în care priveşti lucrurile,

Toby.

Toby îşi lăsă capul într-o parte şi zâmbi ciudat.

Eşti un caz mental, Toby. Un sac de trucuri nevrotice. Dar, în mod sigur, e plăcut să ai pe cineva prin preajmă.

— Şi, apoi, nu trebuie să o iei ca pe un sfârşit, continuă doctoriţa Mathias, cu vocea ceva mai intensă. Ar putea fi un început, pentru tine. O

Binecuvântare mascată.

— Credeţi?

E, într-adevăr, o nenorocire să ai un braţ amputat, dar gândeşte-te cât săpun ai putea economisi.

— Şi mai e ceva de care ar trebui să vorbim, Toby.

— Altceva? Dar mi s-au terminat alunele.

Doctoriţa Mathias râse din nou.

— Sper să nu ai nevoie de ele, sunt câteva

lucruri pe care trebuie să le ştii, din punct de vedere medical. În primul rând, medicamentele n-ar fi putut avea nicio influenţă asupra copilului. Ar trebui să fie normal. Am putea face câteva teste, ca să verificăm, oricum. În al doilea rând, eşti într-o condiţie fizică excelentă şi ar trebui să ai o sarcină sănajoasă. Deci, pentru tine, nu e vorba de o decizie medicală. E o problemă morală, Toby. E o problemă de sentimente. E, pur şi simplu, ceva personal. Ce vrei să faci în legătură cu asta?

Toby îşi privi mâinile. Doctoriţa Mathias evitase, cu mult tact, să pronunţe cuvântul „copil” de-a lungul micului ei discurs. Ştia că voia să o întrebe dacă ar dori să întrerupă sarcina sau ce avea de gând să facă.

— Nu ştiu, doamnă doctor, spuse ea încet. E Ceva la care trebuie să mă gândesc. Ştiţi, am fost întotdeauna împotrivă, dar... e greu să fii obiectivă când ai câte o surpriză, ca asta. Îşi clătină capul. Trebuie să mă mai gândesc. Vocea îi deveni

şoaptă. E greu de crezut că înăuntrul rpeu creşte un copil.

Un copji. Nu era greu să spună cuvântul cu voce tărie. Îl făcea să pară şi mai real. Făcea ca avortul să pară imposibil.

— Daţi-n? i voie… daţi-mi voie să mă gândesc la asta, câtva timp. În a câta, lună sunt?

Apoi râse din inimă. Era o întrebare stupidă. Petrecerea fusese acum trei luni, deci…

— Da, mai e încă timp, dacă te decizi repede.

Doctoriţa Mathias se aşeză, indicând că era timpul pentru următoarea vizită.

— Du-te acasă şi gândeşte-te, Toby.

* * *

EL stătea în întuneric, cu inima bătându-i nebuneşte, crezând că tocmai se întâmplase un miracol.

Întinzându-se, trase perdeaua în aşa fel, încât

să o poată vedea mai bine, aşa cum stătea, goală, în mijlocul cearceafurilor de pe patul lui încăpător.

Era ciudat, dar, cu excepţia şoaptelor ei rugătoare, în timp ce făcuseră dragoste, nu credea să o fi auzit spunând vreun cuvânt. Deşi nici el nu spusese vreunul. Cuvintele nu păreau importante.

Înţelesese, de când o luase în braţe, să danseze, că era femeia potrivită. Era ceva primitiv în el, care se regăsea în femeia asta mică şi senzuală. Şi când discul se terminase, braţul lui rămăsese pe după mijlocul ei. Apoi, ca şi când ajunseseră la o înţelegere reciprocă în timpul dansului, ieşiră împreună din mijlocul mulţimii gălăgioase. Zâmbi, când se gândi că nu voise să meargă la petrecere. Nu se simţea în stare să stea în mijlocul mulţimii la o petrecere, dar ştia cât de dezamăgit ar fi fost Ron dacă el n-ar fi venit.

Acum, îi mulţumi destinului care îl purtase acolo. Dacă nu ar fi mers, nu ar fi întâlnit-o pe ea. Şi era pentru prima dată, în atâţia ani, când

simţea că făcea cu adevărat dragoste şi nu doar un act de împreunare fizică. Chiar şi după ce terminase cu căsătoria lui dezastruoasă, aventurile lui nu aveau scânteia de sentiment pe care o căuta în mod inconştient.

În timp ce stătea tăcut şi o privea, ochii ei se deschiseră. Ea îşi trecu mâna prin buclele scurte, ciocolatii. Apoi îl văzu stând în lumina palidă a lunii, zâmbind.

Încet, el se îndreptă spre ea…

* * *

Toby stătea în mijlocul apartamentului ei şi începu să râdă, amintindu-şi cuvintele doctoriţei, apoi râsul i se transformă în hohote… „Gândeşte-te la asta”, îi spusese doctoriţa Mathias. Ca şi când ar fi avut altceva de făcut. Ca şi când s-ar fi putut gândi la altceva. De când părăsise cabinetul doctoriţei, nu se mai gândise la nimic altceva. Era

confuză şi speriată, dar era sigură de un singur lucru. Nu voia să avorteze.

Citise toată literatura de specialitate, argumentele pro şi contra. Era de acord cu ideea că propriul ei corp îi aparţinea. Dar la fel îi aparţinea şi maşina. Asta nu îi dădea dreptul să sară în vreun râu, cu un pasager înăuntru. Poate că nu era acceptabil, dar viaţa trebuia oare privită în termeni de acceptabilitate?

Şi aşa, încetul cu încetul, Toby ajunse să se resemneze cu gândul că va avea, cu adevărat, un copil. Încetul cu încetul, ajunse să privească evenimentul ca pe o surpriză minunată, un cadou timpuriu de ziua ei de naştere. Să aibă un copil era ceva ce Toby nu crezuse că e posibil. Fusese sigură că era predestinată să trăiască singură. Dar acum, fără nicio problemă, fără niciun efort, miracolul avea loc în fiinţa ei.

Acceptă această nouă întorsătură a lucrurilor, cum acceptase întotdeauna ciudatele

întorsături pe care i le aducea viaţa. Odată ce faptul se petrecuse, începu să se gândească cum va rezolva situaţia, nemaipierzând timpul cu „deăce?” şi „dacă”.

În plus, nu era pentru prima dată când trebuia să se adapteze la o situaţie stânjenitoare, se gândi, zâmbind trist. Viaţa ei părea să fie plină de asemenea situaţii.

Încă de copil, se obişnuise cu formalismul rece al părinţilor, fără să pretindă niciodată căldura pe care părinţii ei erau incapabili să i-o dea. Încet şi anevoie, se obişnui şi cu moartea fratelui ei mai mic, pe care îl iubea atât de mult. Apoi, când avea în jur de optsprezece ani şi când înţelese cât de mult se interfera prezenţa ei în viaţa părinţilor săi, nu stătu prea mult pe gânduri şi se mută, pentru a-şi începe propria viaţă. Când realiză că singurii membri ai sexului opus care nu îi dădeau dureri de cap erau fie adolescenţii, fie bărbaţii mai în vârstă, învăţă cum să controleze

situaţiile ca să le facă faţă. Înfruntă perioadele de depresiune cu calm şi încercă mai degrabă să le rezolve decât să se abandoneze întunericului din sufletul ei.

Văzuse cum visurile ei se prăbuşeau unul după altul… şi supravieţuise doar cu câteva leziuni uşoare în inimă şi cu o neglijabilă pierdere a sănătăţii mentale.

Dintr-odată zâmbi. După toate astea, ideea de a avea un copil era o nimica toată. O neaşteptată bucurie începu să crească înăuntrul ei. Îi va da acestui copil toată dragostea, toată îngrijirea dă care fusese ea lipsită în viaţă. Da, se gândi ea, copilul acesta va primi toată dragostea mea.

Singurul lucru care o îngrijora pe Toby era persoana tatălui copilului ei. Cine era? Cum era? Se ştie doar că copilul avea să moştenească şi cromozomii lui.

Se încruntă dintr-odată. Dar dacă era vreun

nebun? Dar dacă avea urechi prea mari sau îşi rodea unghiile? Sau dacă, pur şi simplu, arăta caraghios?

Da, dragă. Mama ştie că e o problemă, dar sunt sigură că, dacă ai să-ţi dai părul într-o parte, căpforul tău ţuguiat nu va fi atât de frapant îşi scutură capul. Nu era important. L-ar fi iubit, oricum ar fi arătat. Şi, totuşi, curiozitatea ei o scotea din minţi. Într-un mod ciudat, nu putea asocia cu niciun bărbat faptul că era însărcinată. În mod logic, ştia că un bărbat trebuia să fie implicat dar, cum îl întâlnise în confuzia acelui sfârşit de săptămână pierdut, nu putea crede în existenţa lui.

Cum ar reacţiona acest bărbat, oricine ar fi fost, la vestea că avea să fie tată? Deşi nu i-ar fi spus-o niciodată, chiar dacă ar fi ştiut cine era, nu putea decât să se întrebe care ar fi fost reacţia lui. Era un om bun? Sensibil? Oare copilul va moşteni aceste calităţi?

Se încruntă când îi veni un gând supărător. Avea dreptul să ţină ascuns faptul acesta faţă de tatăl copilului?

Crescuse cu răceala părinţilor ei şi ştia cât de distrugătoare poate fi aceasta. Şi nu se putea imagina făcând acelaşi lucru. Ar fi putut, oare, să o facă, fără a fi urmărită de acest gând pentru tot restul vieţii?

Dintr-odată, concentrarea îi fu întreruptă de soneria de la uşă.

— Lynda! exclamă ea, când o văzu pe prietena ei în hol, în faţa uşii. Eşti chiar persoana pe care aş fi vrut să o văd. Apucând braţul blondei durdulii, o conduse în sufragerie.

— Ei bine, şi eu sunt bucuroasă să te văd, zise Lynda, când se aşeză pe canapeaua galbenă a lui Toby. Dar poate nu atât de *nemaipomenit* de bucuroasă.

Tgby nu reuşi să zâmbească. Prea multe se întâmplaseră astăzi cu ea şi încă nu se terminase

ziua. Se aşeză în fotoliul mare, verde, îşi strânse genunchii şi şi-i prinse cu mâinile.

— Lynda, vorbeşte-mi despre petrecere. Cum prietena ei o privi mirată, ea continuă: Petrecerea! Cea la care nu voiam să merg, dar la care am ajuns după atâtea rugăminţi şi de la care nu ştiu cum m-am întors. Petrecerea aia!

— Aha! Aia! exclamă prietena ei, râzând uşor. Ce să-ţi spun? A fost dată de unul din vicepreşedinţii S. G.S.-ului şi…

— Nu, nu asta, spuse Toby, întrerupând-o nerăbdătoare. Ai spus că eram prinsă într-o discute cu cineva atât de intens, încât nu voiam să plec odată cu tine. Cine e persoana aceea? întrebă ea pe nerăsuflate. Cu cine vorbeam?

— Era… oh, cum îl chema pe tipul ăla? Aha, Harry, ăsta e! Se aşeză mai bine. Harry şi nu mai ştiu cum. Nu puteam înţelege de ce voiai să rămâi să discuţi cu Harry. Vineţiul ăla care a plictisit de moarte tot Dallas-ul. Şi cum era pentru prima dată

că te vedeam atât de aproape de un bărbat care nu avea nici coşuri, nici pe vino-ncoace, mi-am închipuit că nu era rău. Chiar dacă ar fi avut, din întâmplare, personalitatea unui ghiveci de săptămâna trecută, adăugă ea-maliţios.»

Toby ridică mâna, ca pentru a opri şuvoiul de cuvinte.

— Ia spune-mi ceva despre Harry ăsta şi nu-mai-ştiu-cum.

— Toby, ce-i toată povestea asta? Nu-i nici măcar o copie apropiată a unui bărbat adevărat. Cineva a făcut un mulaj de lut şi l-a aşezat în spatele unui birou. Dacă te-ai decis, în sfârşit, să intri printre membrii rasei umane, nu poţi alege măcar pe cineva care aduce a om?

Nu e prea îmbucurător, se gândi Toby, încruntându-se. Putea accepta un copil urât, dar nu unul plictisitor.

— Toby, ce-i cu tine?

— Sunt gravidă, spuse ea, aruncând cuvintele

franc, înainte de a se lăsa, pierdută, pe scaun. Oftă trist. Şi, aparent, acel bărbat oarecare este tatăl copilului.

Toby începu să îşi frece bărbia, gânditoare, dându-i timp Lindei să înlăture stupefacţia cu care primise vestea. Când îşi reveni, cu răsuflarea puţin agitată, continuă:

— Lynda, vreau să-l văd. Poate nu-i atât de rău pe cât zici. Poate că personalitatea lui se datorează mai mult factorilor înconjurători decât celor genetici.

— Eşti nebună, mormăi prietena ei, privind-o pe Toby cu ochii mari, nedumeriţi.

Toby dădu încet din cap.

— Ce are a face? Vorbesc serios! Vreau să-l văd. De ce nu îl inviţi la cină?

— În niciun caz, spuse Lynda/scuturând din cap vehement. Nu-l cunoşti. Dacă i-aş da cea mai mică atenţie, mi-ar sta pe cap tot restul vieţii. Ezită, apoi întrebă: Toby, e adevărat…? Vocea i se

stinse, de parcă nu putea pronunţa cuvintele.

— Aparent, da. Îşi închise ochii pentru un moment, apoi respiră adânc şi continuă: şi trebuie să-l văd. Şi mai e ceva la care m-am gândit astăzi. Făcu o pauză, căutându-şi cuvintele potrivite. Când m-am gândit pentru prima dată la tatăl copilului, mi-am dat seama că aş vrea să rămână totul aşa cum e acum, nici nu voiam să ştiu cine e. Oftă. Apoi, a început să mă preocupe cum m-aş simţi dacă eu aş fi tatăl. Se întoarse să-şi privească prietena. Lynda, aş vrea să ştiu. Nu pot să-mi asum automat ideea că omul ăsta e tipul care nu şi-ar lua o asemenea responsabilitate. N-aş vrea să ştiu că cineva îmi ascunde aşa ceva.

— Dacă ţi-ar ascunde-o, n-ai şti nimic şi nu ţi-ai face probleme, spuse Lynda.

— La prima vedere, n-are niciun sens. Dar nimeni nu are dreptul să ia decizii pentru o altă persoană. Ştii ce părere am în privinţa asta. Dacă nu va voi să ştie; atunci am să-i spun că am făcut o

greşeală. Îşi trecu, absentă, mâna prin buclele scurte. Of, nu ştiu, gemu ea. Sunt confuză. N-aş vrea să-l confrunt cu situaţia pe Harry ăsta, dar cumva simt că trebuie s-o fac. Poate că, atunci când voi vorbi cu el, voi reuşi să înţeleg ceva din personalitatea lui. Poate nu va trebui să-i spun nimic. O sclipire de încăpăţânare îi apăru în ochi, în timp ce o privi pe Lynda. Dar mai întâi trebuie să vorbesc cu el.

Lynda înţelese, probabil, hotărârea din privirea prietenei ei, pentru că oftă şi clătină din cap.

— Bine, dacă vrei atât de mult să-l vezi, ne putem întâlni mâine la prânz. El ia prânzul în fiecare zi în sala de jos. Făcu o pauză. Dar am sentimentul că o să-ţi pară rău.

* * *

— Domnule Hammond!

Jake îşi ridică ochii, surprins să vadă că secretara lui intră în birou.

— Iertaţi-mă, domnule, dar nu aţi răspuns la sonerie. Domnul Ionesco este pe linia unu. Aveţi timp să vorbiţi cu el?

— Îmi pare rău, Doris. Scutură din cap ca pentru a-şi limpezi gândurile. Ba da, am să vorbesc cu el.

Văzând privirea mirată a secretarei înainte de a ieşi, râse încet. Era prea bătrân ca să viseze cu ochii deschişi…

* * *

Trecuseră trei luni de la petrecere. Trei luni de când femeia aceea misterioasă, care fusese cu el pentru atât de puţin timp, îl părăsise pe când era sub duş. Fără nicio vorbă. Fără un „la revedere”. Nimic, în afara patului răvăşit care îi arăta că fusese acolo. Nu, nu era chiar aşa. Lăsase

totuşi ceva în urmă. Ceva înăuntrul Lui. Ceva purificator. Ceva regenerator. Şi, oriunde ar fi fost, oricum ar fi fost, îi mulţumea în tăcere.

* * *

Toby muşca din salata verde, făcută parcă din cauciuc gelatinos, şi privi cu suspiciune prin restaurantul mic şi luminos.

— De ce nu-i aici? îi şopti Lyndei, fără a se întoarce să o privească. Parcă spuneai că ia masa aici în fiecare z (.

— Aşa-i. Nu fi îngrijorată, va fi aici. Întreaga clădire s-ar prăbuşi, dacă ar devia vreodată de la programul lui, mormăi Lynda, apoi făcu o pauză. Toby, eşti sigură că vrei să faci asta? Cred că totuşi ar fi mai bine să nu ştii cum e. Ţi-ar crea unele reticenţe în privinţa copilului, încă înainte de a veni aici să şi le exprime pe ale lui.

Toby râse de plictiseala din vocea prietenei

ei.

— Nimic din toate astea. O privi pe Lynda, apoi se uită aiurea, adăugând gânditoare: Cred că vreau numai să mă conving că s-a întâmplat cu adevărat. COmva, pot accepta copilul, dar nu şi faptul că…

— Înghiţi nervos, apoi luă în grabă din salată – că m-am culcat cu un bărbat.

— Va fi şi mai greu pentru tine să crezi asta, când ai să-l vezi, murmură Lynda sec. Cred cu adevărat că ai să regreţi.

Toby strânse din umeri.

— Nu ar fi pentru prima dată când am făcut ceva ce am regretat ulterior. În plus, am vorbit cu Janine White în noaptea trecută şi mi-a spus că ar trebui să o fac.

— Când ai mai ascultat tu vreodată de psihiatrul tău? spuse Lynda, îngrijorată. Aminteşte-ţi când îţi spunea…

Dintr-odată, se întrerupse şi rămase

nemişcată, îngustându-şi ochii.

— Ăsta-i, şopti ea, prinzând rapid braţul lui Toby.

Toby nu ştia la ce se aşteptase de fapt, dar în mod sigur nu coincidea cu realitatea. Văzu un bărbat subţire, de înălţime mijlocie, aşteptând la coadă, împingându-şi tava de-a lungul barelor de fier. Părul lui drept, biond, îi cădea pe frunte, iar el înainta încet, mergând parcă ghemuit.

— Nu-i chiar aşa de rău, spuse Toby nesigură. Cel puţin, nu-i prea scund. Poate că nici copilul nu o să fie un gândac.

— Nu-i chiar aşa de rău? Lynda era înmărmurită. Toby, e un plângăreţ. Nu e vorba de cum arată. Asta nu e spoială de o singură generaţie. Probabil că a fost nevoie de secole, de generaţii întregi ce s-au succedat, ca să îl facă atât de plictisitor pe cât e.

— Dar îmi place felul în care încerci întotdeauna să priveşti partea luminoasă a

lucrurilor, murmură Toby” ironic, apoi respiră profund. Mă duc să discut cu el.

Înainte ca prietena ei să poată protesta, ea se ridică şi, traversând restaurantul, se apropie în timp ce el îşi punea tava pe masă.

— Heilo.

Blondul o privi surprins pentru un moment, apoi ea putu vedea în ochii lui, de un gri şters, că ştia, în sfârşit, de unde s-o ia.

— *Helio*, spuse el încet, apoi se încruntă, ca şi când ar fi fost confruntat dintr-odată cu o problemă. Am numai câteva minute. Vrei... vrei să stai?

— Da, aş vrea să discutăm, spuse ea, păstrându-şi siguranţa vocii. Îşi trase un scaun, apoi adăugă: Poţi să mănânci în timpul ăsta.

Ea aşteptă până când el luă toate farfuriile de pe tavă şi le aranjă organizat. Apoi, îi trebuiră câteva minute ca să găsească un mod de a-şi aranja tava.

— Ai spus că vrei să vorbeşti cu mine despre ceva, spuse el, în sfârşit, încruntându-se şi muşcând dintr-un sandviş.

— Da. Toby inspiră înainte de a continua. De fapt, este vorba despre petrecerea la care te am întâlnit şi… şi despre tot.

El continuă să mănânce, fără a o privi, şi ea începu să se simtă foarte nelalocul ei.

Cum ar putea să abordeze subiectul?

— Harry, am unele neclarităţi când încerc să îmi amintesc seara în care ne-am întâlnit. Ea râse nervos şi se simţi de parcă râsul i s-ar fi oprit în gât. Vezi, luam medicamente şi au avut… efecte colaterale.

Încă nicio reacţie din partea lui. Continua să mănânce, pur şi simplu. Apăsându-şi mâinile pe stomac, ea îşi ridică bărbia cu siguranţă.

— Aparent, tu şi cu mine… vreau să spun… ne-am înţeles foarte bine.

— Da, zise el, sorbind zgomotos cu paiul

laptele din cutie. Da, cred că poţi spune asta. Bineînţeles, necunoscândv-ne, nu poţi spune că am devenit prieteni. Prietenia e ceva care se dezvoltă cu anii… sau, uneori, depinde de caz. Nu crezi? Cât despre o seară plăcută, cred că am avut o seară plăcută, într-adevăr.

E plictisitor, spusese Lynda. Ochii lui Toby aproape că se închideau, când ajunse la partea care o interesa.

— Cel puţin, în prima parte, continuă el, mâncând. Nu sunt însă prea mulţumit pentru ultima parte, dar când doi oameni nu se cunosc prea bine, nu te poţi aştepta ca totul să meargă perfect.

— Nu ţi-a plăcut ultima parte? murmură ea încet.

— Nu, deloc. Vreau să spun că, odată ce ai făcut-o, ce altceva te mai poate interesa? Vocea lui deveni slabă şi plângătoare. Nu pot să îmi dau seama de ce unora le place atât de mult.

Oh, Dumnezeule! Bietul ei copil îl avea pe acest nimeni drept tată. Înghiţi din greu.

— Îmi pare rău că nu ţi-a plăcut. Din cauza mea?

— De fapt, îţi poţi atribui doar o parte din vină, zise el, privind-o, în sfârşit. Cred că poţi spune că a fost greşeala mea. Sunt prea inteligent ca să mă bucur de ceva atât de fizic.

Nu ar fi trebuit să îl întâlnească, realiză Toby dintr-odată. În niciun caz, omul ăsta nu putea fi interesat de faptul că ea era însărcinată. L-ar fi putut auzi smiorcăindu-se că nu a fost vina lui.

— Bineînţeles, dacă ai fi rămas mai mult la petrecere, poate mi-ar fi plăcut mai mult ultima parte.

Ea inspiră, privindu-l încremenită.

— Stai puţin! Cum adică?

— Şaradele. După ce ai plecat, am jucat şarade. Şi, vezi, eu nu reuşesc să înţeleg jocurile alea prosteşti. Am crezut întotdeauna că orice

persoană sensibilă înţelege cu greu scopul…

Ochii i se închiseră, oftând uşurată; Deci ea nu plecase de la petrecere cu el. Nu făcuse dragoste cu el şi nu el era tatăl copilului ei.

— Vorbim despre lup şi lupul la uşă, spuse blondul, fără să îşi dea seama de cadoul pe care i-l făcuse.

Toby se uită la el şi îi urmări privirea spre bărbatul care ducea o tavă la masa din cealaltă parte a restaurantului. Era înalt şi bine construit, păşea cu o oarecare eleganţă, iar costumul maron i se potrivea ca o a doua piele pe corpul musculos. Părul şaten era străbătut de şuviţe argintii şi era uşor buclat, amintindu-i de o zeitate grecească obligată să se adapteze la lumea modernă.

Dintr-odată, camera dispăru din jurul ei şi ea văzu o statuie din bronz, zveltă şi puternică, cu liniiSe calde strălucind în lumina dulce. Unde o văzuse? şi cum de era atât de vie amintirea aceasta? Ea îşi clătină capul din cauza confuziei şi

îl privi intrând într-un separeu, de cealaltă parte a restaurantului. Îşi ridică privirea pentru un moment şi-i văzu ochii strălucitor de albaştri privind prin restaurant, apoi se întoarse la tava din faţa lui.

Abia când expiră, îşi dădu seama, din cauza durerii, că i se oprise respiraţia. Niciodată în cei douăzeci şi trei de ani ai săi, nu fusese atât de adânc afectată de simpla vedere a unui bărbat. Era de-necrezut şi absolut inexplicabil.

În timp ce Toby îl privea, simţi dintr-odată o senzaţie ciudată în tot corpul. Fără să fi ştiut nimic despre el, putea să simtă fizic puterea lui bărbătească şi inteligenţa lui pătrunzătoare. Era un sentiment ciudat, ca şi când, pentru un moment, ar fi simţit prezenţa unui bărbat pe care nu îl văzuse niciodată. Un bărbat care nu avea nimic de a face cu viaţa ei.

Trecându-şi încet mâna peste faţă, simţi ecoul îndepărtat al dezorientării pe care o trăise

în noaptea aceea de acum trei luni. Efectul ciudat pe care străinul îl avusese asupra ei nu era o senzaţie prea confortabilă şi se luptă să scape de ea. Îşi reîntoarse privirea la blondul din faţa ei, care reîncepuse să vorbească.

— Bănuiesc că trebuie să ne simţim onoraţi că excelenţa sa, domnul Hammond însuşi, ia prânzul împreună cu noi, fiinţe mai şterse. Vocea lui Harry era maliţioasă. Nu pot să înţeleg de ce ai plecat de la petrecere cu el, dar bănuiesc că nu ar trebui să fiu surprins.

Harry se opri şi surâse într-un fel atotştiutor, care o făcu pe Toby să simtă senzaţii neplăcute de-a lungul şirei spinării.

— După toate astea, de ce ţi-ai pierde vremea cu un contabil începător, când îl poţi avea pe contabilul şef? zise el.

DOI

Toby şedea îmbufnată, într-o postură inconştient de senzuală şi inima începu să îi bată nebuneşte. Apoi se ridică dintr-odată şi se îndepărtă, lăsându-l pe Harry să o privească indignat pentru un moment, înainte de a strânge din umeri şi de a-şi continua prânzul.

Se aşeză la masa ei, lângă Lynda, mulţumită că picioarele nu o lăsaseră în scurta el trecere. Pentru câteva clipe, simţi că nu putea vorbi, chiar dacă viaţa i-ar fi depins de asta.

— Ei bine, ce-a spus? şopti Lynda, nerăbdătoare, nplocindu se spre ea. L-ai spus despre…

Lynde, o întrerupse ea, fără să îşi dea scârna că prietena el începuse să vorbească. Cine i ăla?

Privi spre omul din colţul încăperii, fără să îşi mişte capul.

Blonda se încruntă nerăbdătoare, apoi, proluând expresia surprinsă a prietenei ei, privi peste umăr:

— Acela-i domnul Hammond. Jacob Hammond.

— Ştiu asta, dar cine e?

Toby îşi frecă, nervoasă, bărbia cu palma, aşteptând neliniştită răspunsul Lyndei.

— E unul dintre vicepreşedinţi. Am uitat care, murmură Lynda, remarcând continua îngrijorare a lui Toby.

— Oh!

Gura lui Toby luă forma acestui cuvânt, în timp ce îl privea. Cumva, îi păruse mai uşor când îşi imaginase că tatăl băiatului era un om obişnuit. Nu ştia dacă putea să se apropie de acest bărbat.

— E una dintre figurile de vârf, continuă Lynda. Se spune că va conduce totul în câţiva ani. Unii spun că o face deja, în mod secret. Îl privi, gânditoare, pe omul în cauză, apoi se întoarse spre prietena ei. Toby, ce se întâmplă? De ce eşti atât de interesată de el? 1

Toby îşi privi mâinile, aşezate pe masă, apoi

se uită spre Lynda şi zâmbi.

— Toby! spuse blonda cu ochii măriţi de surpriză. El e?

— Mda! murmură ea, privind cum un alt bărbat se apropiase de masa lui, pentru a schimba câteva cuvinte. El e! Tocmai atunci, el se ridică şi îşi făcu loc prin mulţimea din restaurant.

— Lynda, ştii ceva despre el personal?

— Numai ce am auzit din zvonuri, spuse aceasta, cu vocea slabă. Eşti sigură că el e? Ce a spus Harry?

— A spus că am plecat de la petrecere împreună cu Hammond, spuse ea, apoi îşi scutură capul pentru a şi-l limpezi. Spune-mi, Lynda, spune-mi orice… chiar şi zvonurile.

— Are în jur de treizeci de ani, începu ea, cu vocea încă sub impresia şocului. Apoi îşi scutură capul şi continuă: Cred că lucrează aici de mai bine de opt ani. Aparent, Hammond e un om de afaceri isteţ, pentru că şi şeful meu are un fel de

admiraţie în voce când vorbeşte despre el. Se apleca, rezemându-şi bărbia în palmă, gânditoare. A fost divorţat vreo doi ani şi jumătate şi a fost căsătorit vreo cinci ani. Am văzut-o pe fosta lui soţie. E o brunetă splendidă, foarte elegantă.

— Are copii?

— Nu. Cel puţin, nu de la ea. Ea tocmai are unul de la noul ei soţ. L-a adus cu ea ultima dată când a venit să îl vadă. Strânse din umeri. Mi s-a părut un lucru puţin ciudat, dar am crezut că era unul din divorţurile acelea prieteneşti şi că ea îi arăta copilul ca să-l impresioneze.

— Deci e inteligent şi ambiţios. Altceva?

— Obişnuitele zvonuri despre o femeie sau alta care l-ar interesa, dar cred că sunt numai bârfe. E o ţintă normală pentru asemenea zvonuri. E sigur, arată bine şi, cu poziţia pe care o are, nu prea poţi pune bază pe asemenea bârfe. Nu am vorbit niciodată cu el şi nu îţi pot spune ce fel de om e. Ştiu doar că nimeni nu vorbeşte vreodată

despre cât e de simpatic, ci numai despre cât de mare om de afaceri e. Se opri şi zâmbi maliţioasă. Iar cei ce au intrat în atenţia lui, pentru că au greşit în activitatea lor, îl urăsc cu pasiune.

Asta nu era liniştitor. Toby îşi muşcă buza pentru o secundă. Nu putea lua o decizie bazată pe zvonuri. Nu se putea opri acum, doar pentru că era un om important în loc să fie unul obişnuit.

— Toby, spuse Lynda ezitând, ce ai să faci acum?

Ea ridică din umeri.

— Trebuie să aflu dacă el e acela. Când mi-ai spus despre Harry, m-am gândit dacă el ar trebui să ştie cumva despre copil sau nu. Dar acum, totul pare nebunesc. Ştiu că nu a fost Harry, dar nu sunt încă sigură că a fost Hammond. Poate că m-am despărţit de el, după ce am ieşit de la petrecere.

Îşi scutură capul, confuză.

— Nu ştiu ce să cred, continuă Toby. Poate ar

trebui să merg să îl văd. Apoi îşi aminti deciziile pe care le luase cu o zi înainte şi, dintr-odaâă, ca şi când cineva infinit mai puternic i-ar fi controlat mintqa, se hotărî.

— Voi merge să îl văd chiar acum. Şi dacă nu pot intra în biroul lui, ei bine, asta înseamnă că am făcut o mişcare greşită.

Ea tremură, când îşi aminti de soliditatea trăsăturilor lui deosebit de atractive şi ceva din tăria ei se risipi.

— Dacă voi intra, voi decide ce să îi spun, când îl voi vedea.

Făcu o pauză, aruncându-i prietenei ei o privire îngrijorată.

— Ce mult mi-aşfi dorit să fi fost mai normal… mai puţin puternic. Întotdeauna devin incoerentă în preajma unui asemenea tip.

— Nu te gândi la el în felul ăsta, spuse Lynda, aşezându-şi braţele pe masă. De câte ori mă simt intimidată de cineva, ca de pildă de

domnul Jones, din sindicat, îmi imaginez că stă în faţa mea complet gol. Râse şi ochii ei sclipiră cu ironie. Imaginează-ţi cum ar arăta fără haine! Trucul ăsta funcţionează întotdeauna. Dintr-odată par obişnuiţi… chiar ridicoli. Nu poţi avea frică de cineva care arată ridicol. Îţi promit că trucul funcţionează.

* * *

Toby o privea pe secretara pusă la punct şi eficientă care şedea în spatele biroului, de cealaltă parte a camerei, dar gândul ei nu era la atrăgătoarea femeie cu părul roşu. Era în întregime la omul din cealaltă încăpere. În mod surprinzător, nu avusese nicio problemă să obţină o întrevedere, în ultimul minut, cu Jacob Hammond. Îi explicase secretarei că era important şi personal. După ce femeia chemă prin interfon, răspunzând întrebărilor puse de şeful ei, aprobă

din cap şi îi spuse că domnul Hammond o va putea vedea.

Acum, ştiind că el o va vedea, nu se putea decide ce îi va spune când va intra în birou. Chiar dacă reuşească îşi controleze emoţiile pentru a nu fi intimidată de el, ce îi va spune? Ar fi trebuit să găsească un mod discret prin care să ajungă la subiectul nopţii petrecute împreună, dar Toby nu reuşea să îl descopere. Repetase de nu ştiu câte ori fraze gata făcute, dar sunau ridicol.

— Domnişoara Baxter?

Toby tresări şi o văzu pe secretară privind-o întrebător.

— Domnul Hammond vă aşteaptă.

Toby înghiţi în sec, în timp ce femeia continua să o privească. Băgându-şi mâna în poşetă, controlă să se asigure că alunele ei erau acolo, apoi îşi aranjă fusta şi înaintă încet spre uşa mare din celălalt capăt al camerei. Se opri, îşi încordă muşchii, apoi intră, trăgând uşa încet

după ea.

Lumina strălucitoare care venea dinspre ferestrele mari o orbi pentru un moment şi ea se opri chiar lângă uşă. Apoi îl văzu. Şedea la un birou din lemn de stejar, cu capul aplecat peste hârtii. Lumina soarelui care trecea prin ferestre îi lumina şuviţele aurii din păr. Putea vedea ridurile săpate adânc pe fruntea lui, în timp ce. Se concentra intens la hârtiile de pe birou.

El nu o privi când ea se apropie, dar îi indică, printr-un gest vag al mâinii, să se aşeze în scaunul din piele din faţa biroului.

Ea aşteptă răbdătoare câteva secunde, apoi liniştea deveni prea apăsătoare pentru sistemul ei nervos şi începu să îşi rotească degetele. Poate totuşi nu fusese o idee prea bună să vină acolo. De ce să fi acceptat ei că e tatăl copilului? Poate că ura copiii. În plus, fusese căsătorit cinci ani şi nu avusese niciun copil.

Îl privi, îngrijorată, în timp ce el continua să

se uite prin hârtii. Ăsta nu era tipul de bărbat pe care să-l caracterizezi drept un „băiat de treabă”. Asta era un bărbat care te intimidavcu o singură privire.

Linişteşte-te, îşi spuse ea. Nu te gândi la el ca la un bărbat. Gândeşte-te la el ca la un adolescent mai mare.

Dar, cumva, ea nu şi-l putea imagina altfel decât ca pe un bărbat. Imaginează-ţi-l gol, spusese Lynda. E un succes garantat.

Ochii ei trecură peste acea parte a corpului lui care era evident deasupra biroului. Tot ceea ce avea de făcut era să şi-l imagineze fără haina aceea maron, elegantă, fără cămaşa de un albastru deschis. Îşi imagină pieptul larg, bronzat, şi braţele musculoase acoperite de păr auriu încreţit. Îşi imagină…

Oh, Dumnezeule, îşi zise, *asta e o mişcare greşită*. Scoase repede din poşetă punga cu alune şi începu să o desfacă.

— Domnişoară Baxter.

Recunoaşterea bruscă a prezenţei ei o făcu să tresară, ca şi când el ar fi lovit-o de-a dreptul, cu cuvintele. Corpul ei tresări ca o reacţie la vocea lui joasă. Jar mişcarea făcu să-i sară alunele prin aer. Începu să le adune pe cele care săriseră în poala ei şi pe scaun, aruncând o privire tristă celor care ajunseseră pe podea.

— Îmi pare rău, spuse ea, strângând din umeri. M-ai speriat.

Lăsându-se încet pe spate, în scaunul de piele, el continua, pur şi simplu, să o privească, fără să spună un cuvânt.

Înghiţind nervos, ea îşi împreună mâinile în poală.

— Domnule Hammond, nu ştiu dacă vă amintiţi de mine.

— Da, îmi amintesc de dumneata, o întrerupse el privind în jos, la creionul pe care îl ţinea între degetele bronzate. De fapt, te-am

recunoscut în restaurant. Mă întreb numai de ce nu te-ai proplat atunci.

Podul numărul unu fusese trecut. Îşi amintea de ea. Dar ce îşi amintea?

— Eu… Eu voiam să vă vorbesc între patru ochi, se bâlbâl ea, uşor enervată de expresia lui distantă. Îşi ridjpă privirea şi îl văzu aşteptând-o să continue. Înghiţi în sec. E vorba despre petrecerea la care ne-am întâlnit.

Ea aşteptă un răspuns. Apoi, întrucât nimic nu se întâmplă, continuă ezitând:

— De fapt, e vorba despre ce s-a întâmplat după petrecere…

— Domnişoară Baxter, nu reuşesc să înţeleg de ce sunteţi aici.

Se aplecă înainte, cu aceeaşi expresie impenetrabilă, profunzimea ochilor lui albaştri imobilizând-o.

— Îmi amintesc că ne-am întâlnit la petrecerea lui Ron Ashley, continuă el. Îmi

amintesc că am mers împreună, spre casa mea, după aceea. Îşi ridică o sprânceană. Şi asta ce înseamnă?

Podul numărul doi. Confirmase nu numai faptul că plecaseră împreună de la petrecere, dar şi că merseseră împreună spre casa lui. Nu era nicio îndoială de data asta. Acesta era tatăl copilului ei. Ea se aşeză şi îl observă cu calm. Un copil cu părul blond? Un copil înalt? Dintr-odată, se încruntă. Un copil încăpăţânat, care intimidează Privi cu şi mai mare atenţie formele lui solide. Un copil sănătos!

Ţinându-se de braţele scaunului ei, spuse cu francheţe:

— Domnule Hammond, a existat vreodată vreun caz de nebunie în familia dumneavoastră? Sau boli ereditare?

În sfârşit, masca lui, de calm aparent, căzu şi ea văzu, fascinată, cum expresia lui devine vie, pentru prima dată de când intrase în cameră.

Părea surprins şi trăsăturile lui erau pline de curiozitate. Şi până acum părea un bărbat atrăgător. Dar acum o lăsase fără suflare.

— Ce-aţi spus?

Până şi vocea îi era diferită. Vădea o emoţie sinceră. Chiar dacă emoţia trăda nerăbdare sau frustrare, era, oricum, o emoţie care putea fi rocunoocuid.

Poritru un moment, se gândise că ar fi putut să treacă prin toate astea. Părea atât de uman acum, atât de abordabil. Apoi, se gândi cum ar fi revenit la figura dinainte, dacă i-ar spune că era însărcinată, şi curajul o părăsi complet.

Nu o putea face. Ridicându-se, murmură:

— Îmi pare rău. M-am răzgândit.

Apoi se întoarse şi o porni spre uşă.

Intrând în celălalt birou, dădu din cap înspre secretară şi păşi spre mijlocul încăperii. Apoi ezită. Nu putea pleca. N-o putea face până ce el n-ar fi confirmat evenimentele din acea seară, iar ea

nu s-ar fi convins personal că lui nu i-ar fi păsat dacă i-ar fi spus adevărul despre faptul că era însărcinată. Venise aici pentru un motiv şi nu putea pleca, doar pentru că el nu fusese atât de deschis pe cât şi-ar fi dorit.

Întorcându-se, se înapoie la uşa lui şi o deschise pentru a privi înăuntru discret. El mai şedea încă la birou, privind spre uşă, ca şi când ar fi ştiut că ea se va întoarce. Strângând din umeri resemnată, buzele i se curbară într-un zâmbet mic şi curajos când înaintă pentru a termina discuţia începută:

— Domnule Hammond, începu ea abrupt. Luasem nişte medicamente în noaptea aceea şi am avut o… reacţie ciudată. Ezită, muşcându-şi buza, apoi îşi strânse pumnii şi continuă: adevărul e că nu îmi amintesc să vă fi întâlnit în noaptea aceea. Nu îmi amintesc nimic din tot ce s-a întâmplat. Şi… şi. Aş aprecia deosebit dacă dumneavoastră aţi… ei bine, dacă m-aţi pune la curent cu ce s-a

întâmplat. Fără a intra prea mult în detalii, adăugă ea, uşor nervoasă.

Se simţi jenată, când el îşi lăsă scaunul pe spate şi o privi în tăcere pentru un timp. În sfârşit, începu să vorbească, pe un ton liniştit şi într-un fel rece.

— Nu îţi aminteşti? Dintr-odată un zâmbet ciudat îi apăru pe buze şi Toby simţi că inima ei tresare. În acel scurt moment, ea întrezări o anume vulnerabilitate la el, care o surprinse. Nu îşi putea imagina un bărbat şi, cu atât mai puţin unul atât de puternic şi autoritar ca Acesta, simţindu-se vulnerabila cu toate astea, era sigură că văzuse asta în ochii lui. Se părea că îi fusese dat să vadă asta cu un anumit scop, Omului ăstuia îi va păsa.

— Cred că ceea ce îmi cereţi, domnişoară…

Care este primul dumitale nume?

— Toby.

— Ei bine, Toby, cred că ceea ce vrei să ştii

este dacă am făcut sau nu dragoste.

Ea înghiţi zgomotos şi aprobă din cap.

— Pot să înţeleg asta.

El zâmbi şi schimbarea care avu loc în trăsăturile lui produse un efect hipnotic asupra ei, pironindu-i privirea asupra buzelor lui senzuale.

— Ceea ce nu pot înţelege, continuă el, este sentimentul că pare atât de important pentru dumneata să ştii asta. Se aplecă înainte în scaun şi râse scurt. Dar, cum nu este treaba mea, îţi voi spune oricum. Da, am făcut dragoste. Făcu o pauză şi zâmbi. De fapt, am făcut dragoste de câteva ori. Te ajută asta cu ceva?

Dacă mă ajută? înghiţi în sec. *Oh, doamne*! Ea. Voise o ultimă confirmare, dar nu crezuse că doar câteva cuvinte pot crea o diferenţă de temperatură atât de repede în corpul ei.

— Da, spuse ea pe nerăsuflate. Da, mulţumesc. Asta e tot ce voiam să ştiu. Ezită, apoi închise ochii şi aruncă fraza:

— De ce nu ai avut copii cu fosta soţie?

Îi auzi respirând greu. Când simţi că biroul se umplu de o tensiune aproape de nesuportat, deschise ochii încet.

Ochii lui erau acum închişi şi linii dure erau imprimate pe faţa lui. Fără să se mai gândească, ea continuă:

— Îmi pare rău, nu este treaba mea. Dar voiam să ştiu ce fel de om eşti şi dacă ţi-ar păsa vreodată de anumite lucruri. Îşi umezi buzele, nervoasă, conştientă că îi captase acum întreaga atenţie. Ai putea regreta faptul că ţi-am vorbit despre asta. Ba, mai mult, l-ai putea considera un lucru stânjenitor. Ea râse stingherită. N-a fost ceva la care să mă fi aşteptat, vreau să spun că nici măcar nu îmi amintesc ce s-a întâmplat, deci nu îţi poţi imagina cât de surprinsă am fost când, mergând la vizita mea obişnuită, tii s-a spus că sunt gravidă în trei luni.

Era atât de prinsă de gândurile ei, că

aproape pierduse expresia de pe faţa lui puternică.

Idioato! *Ce mod de a-i spune*! *Ar fi putut la fel de bine să-i fi trimis o telegramă pe note muzicale*. Şocul de pe faţa lui o îngheţa în scaun. Apoi, şocul fu înlocuit încet de o privire ciudată, plină de dorinţă, apoi suspiciune, şi, în sfârşit, mânie neagră, înspăimântătoare.

— Spui că nu îţi aminteşti nimic?

Cuvintele nu se puteau lega în gâtul ei. Ea se cufundă şi mai mult în scaunul mare şi simplu, îşi clătina capul cu o mişcare înceată, negativă.

— Atunci, scuză-mă că sunt atât de franc, opuse el cu vocea îngheţată de femoţic, dar cum poţi şti că am fost singurul bărbat cu care ai făcut dragoste în noaptea acooa?

(Za se rotraoo în faţa durităţii lui. Apoi, încet, o exproolo de surprindere trecu pe faţa ei.

Ai dreptate, spuse ea împingându-se înapoi în scaun. Nici nu m-am gândit la asta. Nu pot şti cu

adevărat ce s-a întâmplat.

Schimbarea din ea, în noaptea aceea, fusese atât de drastică, aşa că se putea gândi că fusese şi mai drastică decât crezuse. Şi dacă el avea nevoie de ieşire din situaţia asta, ea ar fi fost fericită să îi asigure una.

— Atunci, poate că nu eşti dumneata tatăl, la urma urmei, şopti ea surprinsă. Nu putu să-şi ascundă relaxarea din voce. Nu te mai gândi la asta, spuse ea în timp ce părăsea camera, simţindu-se cu câteva sute de kilograme mai uşoară.

Făcu doar câţiva paşi prin biroul secretarei, când îşi simţi braţul prins ca într-o menghină. În tăcere şi cu agilitate, el o întoarse în biroul lui şi trâriti uşa după ea.

— Nu poţi să intri, să arunci o asemenea bombă şi apoi să te scuzi cu un „nu te mai „gândi”, spuse el cu o voce gravă. Nu am spus că nu este copilul meu. Am spus numai că poate nu

sunt singurul candidat la paternitate.

O conduse spre scaun, apoi o privi până când se aşeză. Întorcându-se, el îşi trecu degetele prin păr, apoi se întoarse pentru a o privi direct.

— La ce oră ai ajunş acasă în noaptea aia?

— Am… începu ea, apoi tuşi sec. Nu ştiu. Cred că între patru şi cinci dimineaţa.

Pentru un moment, el nu se mişcă. Apoi ihspiră puternic şi privi pânza cămăşii lui de un albastru deschis, întinzându-i-se peste piept.

— Ai părăsit casa mea la patru şi jumătate, spuse el sec.

— Oh! Ea se mişcă pe scaun, măsurându-l cu privirea pe sub genele negre, lungi. Atunci se pare că eşti tu.

Ea aşteptă un moment ca el să încuviinţeze, apoi, cum el rămase tăcut, începu să simtă că ar fi trebuit să-l fi ajutat să se relaxeze cumva.

— Îmi pare rău dacă asta te face să te simţi stânjenit, dar nu trebuie să faci nimic. Ţi-am spus

toate astea numai pentru că am încercat să îmi imaginez cum m-aş simţi dacă aş fi un bărbat care ar avea un copil despre care nu ar şti. Nu mi-ar fi plăcut. Şi, bineînţeles, pentru că Janine a fost de acord cu mine că ar trebui să-ţi spun.

— Janine? întrebă el surprins.

— Psihiatra mea. Ea mi-a spus că m-aş simţi vinovată dacă aş ţine totul ascuns de dumneata. A mai spus că, întâlnindu-te, asta m-ar ajuta să îmi amintesc ce s-a petrecut. Dar nu s-a întâmplat aşa. Şi, deci, nu era nevoie să te deranjez.

Ea se ridică, îşi şterse mâinile de fustă şi îşi luă poşeta:

— Mai era ceva ce ai fi vrut să ştii? dacă nu, ar trebui să merg să o văd pe Janine, acum. Voia să îmi afle reacţiile la întâlnirea noastră. Ea se opri şi îl privi gânditoare. Ai putea face ceva neobişnuit? Ea e întotdeauna dezamăgită, când nu se întâmplă nimic neobişnuit.

El o privi pentru o clipă, ca şi când ar fi fost

căzută de pe altă planetă, apoi faţa lui se schimbă încet şi imprevizibil. Începu să râdă. Sunetul profund şi puternic umplu camera, cu o căldură pe care ea nu ar fi asociat-o niciodată cu acest om.

— Nu-mi vine în cap niciun lucru neobişnuit, chiar acum, spuse el încă râzând. La povestea asta cât se poate de normal, nu crezi?

Îşi frecă bărbia cu palma.

— Îmi imaginez că poate să pară aşa, aprobă ea, dar trebuie să-ţi dai seama că n-am avut încă timp să mă obişnuiesc cu ea. Imbi. Re lângă asta, nu pare să fie niciodată suficient timp ca să mă plâng de ceea ce mi se întâmplă. Tot timpul mi-l petrec încercând să suport. Acum, că ştiu într-adevăr că voi avea un copil, am atâtea de făcut! termină ea, cu vocea stingându-se în timp ce gândurile ei fură prinse în totalitate de planurile ei în privinţa copilului.

El se apropie încet şi îi ridică bărbia, forţândo să privească în sus spre el.

— Toby Baxter, cred că eşti cea mai formidabilă experienţă pe care am avut-o în atâţia ani, murmură el, trimiţându-i fiori de-a lungul şirei spinării. Am crezut aşa încă din noaptea în care te-am întâlnit, dar astăzi pot spune că am confirmarea totală.

Apoi, aproape simţi că apropierea lui o făcea să se simtă stânjenită şi, fără niciun cuvânt, se retrase cu un pas şi spuse:

— Trebuie să mai vorbim. Toby, bănuiesc că ai consultat deja un doctor. Un doctor bun.

Ea aprobă din cap.

— Doctoriţa Mathias e doctorul meu de nouă ani. E cea mai bună.

— Bine. Atunci aş vrea să ne vedem diseară. Când o văzu încruntându-se, continuă repede: Avem de discutat, Toby. Ai crezut că era important să aflu despre copil… şi a fost. Nu pot să uit asta, pur şi simplu, acum.

Ea îl privi, apoi se uită aiurea.

— Da, cred că ai dreptate. Făcu o pauză şi îl privi cu speranţă. Cred că ne putem întâlni undeva.

El zâmbi în felul care îi devenise deja familiar.

— Asta nu e ceva care se poate discuta la un *McDonald*. La mine sau la tine? întrebă el hotărât.

Simţind fermitatea din vocea lui, ea oftă din greu.

— Bine, să zicem la mine. Sunderland, apartamentul numărul 14. Ea se întoarse brusc spre uşă.

— Voi fi acolo la opt.

Ea se opri şi îl privi peste umăr.

TREI

Jake îşi îmbrăcă haina, apoi se aşeză confortabil pe scaunul din faţa biroului vechiului său prieten şi doctor personal, Mel Landers.

Privindu-şi în trecere cizmele lustruite, el aştepta ca Mei să se aşeze, înainte de a-l privi.

— Deci vrei să spui că, deşi nu pare probabil, este totuşi posibil, spuse Jake calm.

Prietenul său zâmbi.

— De fapt am evitat să-ţi spun. Mă întreb numai ce vrei să afli de la mine. Jake:

— Vreau adevărul. Atât şi nimic mai mult.

Mei se lăsă pe spate în scaun şi inspiră încet.

— De acord, lată ce e. Numărul spermatozoizilor se încă mic. Situaţia nu s-a schimbat şi nu pot să nu ţin seama de asta numai pentru că tu vrei un copil. Făcu o pauză, aplecându-se înainte pentru a-şi aşeza braţele pe birou şi adăugă cu o voce joasă: Jake, nu pot accepta spusele unei fete care îţi intră în birou direct din stradă.

— Nu e chiar orice fată. Am făcut dragoste cu ea, Mei. Dacă eşti interesat de adevăr, ăsta nu e unul care poate fi schimbat. Şi dacă există chiar

şi o şansă minimă ca acest copil să fie al meu, nu o pot ignora. Privind la figura încruntată a prietenului său, adăugă: Ştiu la ce te gândeşti. Crezi că aleargă după bani.

În timp ce Mei continua să îl privească în linişte, Jake se foia neliniştit în scaun.

— Bine, spuse Jake, admit că aşa ceva e posibil, dar, într-un fel, nu pot crede că e interesată. Ar fi trebuit să o întâlneşti, ca să îţi dai seama că am dreptate.

Râse deodată, amintindu-şi de scena cu alunele care încă mai zăceau pe covorul din biroul lui.

— Nu e nimic artificial la ea, Mei. Nu e vorba doar de faptul că e tânără. E total sinceră. Nu poţi poza modul ei cinstit de a fi, aşa cum am văzut-o astăzi. El strânse din umeri când îl văzu pe nici privindu-l cu un aer ciudat şi se retrase înapoi în scaun, extrem de stingherit.

— Eşti decis să accepţi copilul ăsta ca pe al tău, nu-i aşa? întrebă Mei scuturând din cap. Cu toate că ţi-am explicat care e situaţia şi tu mi-ai spus că nici fata nu ştie exact ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

Jake aprobă zâmbind, neplăcându-i felul în care prietenul său se referise la Toby.

— O cheamă Toby, Mei, e o fiinţă reală, nu vreo fetişcană care încearcă să îmi arunce ceva în cârcă.

— Ei bine, Toby nu ştie exact ce s-a întâmplat în noaptea aceea, se corectă Mei. Vorbeşte cu doctorul ei, Jake. Dacă Toby spune adevărul, nu ai ce pierde, în orice caz. Fii sigur că este onestă… şi în toate minţile.

— În toate minţile?

— Din ce mi-ai spus, fata pare să fie bolnavă. Poate crede în ceva ce nu este real. Îşi privi mâinile. Află ce fel de om este. Spui că nu ar fi putut fi cu o altă persoană după tine, dar asta nu

înseamnă că nu a fost cu o duzină în săptămâna de dinainte de a te cunoaşte. Se opri şi oftă, în timp ce Jake îl privea mânios. Cel puţin, ţi se poate confirma stadiul sarcinii ei. Cine este doctorul ei?

— Doctoriţa Mathias.

Mei aprobă.

— E o doctoriţă deosebit de bună. Aş avea încredere în orice ţi-ar spune. Îşi privi din nou mâinile, în timp ce Jake se pregătea să plece. Şi, Jake…

Jake se opri încă încruntat şi privi în jos, spre Mei. A

— Întrucât văd că eşti decis să crezi că copilul este al tău, poate că asta te va ajuta.

Scoase un jurnal medical de sub un teanc de hârtii şi i-l întinse lui Jake.

— Ce-i asta?

— E aici un articol despre fertilitate. Câteva lucruri noi. Doctorii cred că gradul de excitaţie, dorinţa simţită de un cuplu, are ceva de a face cu

fertilitatea. Aparent, creşterea libidoului face să crească numărul de spermatozoizi la bărbaţi, în timp ce fluidul secretat de femeie o face mai receptivă la spermă.

Îl privi pe Jake mai mult cu curiozitate, decât profesional.

— Şi tu crezi că asta poate fi valabil în cazul meu?

— Totul este posibil, spuse Mei, zâmbind luminiţei care crescuse în ochii lui Jake. Dacă ăsta este cazul tău, atunci totul pare a fi şi mai posibil.

Încet, un zâmbet trecu peste figura puternică a lui Jake, gândindu-se la noaptea petrecută cu Toby, apoi murmură:

— Dacă gradul de dorinţă are ceva de a face cu fertilitatea, atunci e mai mult decât o simplă posibilitate.

* * *

Camera de aşteptare din micuţa clinică a doctoriţei Mathias, plină de plante şi cărţi, era confortabilă. Nu avea tipul standard de mobilă din obişnuitele săli de aşteptare, care îi amintea de mătuşa sa, Sophie.

Stătea cu spatele spre încăpere, privind veveriţele alergând în sus şi în jos, pe copacul acoperit de iederă, de lângă fereastră, în timp ce îşi aştepta rândul.

Când spusese că telefonase în legătură cu Toby, secretara i-o dăduse imediat pe doctoriţa Mathias, care păru interesată, ba chiar nerăbdătoare să îi găsească o oră, undeva, în calendarul ei, şi aşa plin.

Jake nu era încântat de suspiciunile pe care Mei i le băgase în cap… şi asta îl îngrijora. Fata nu însemna nimic pentru el. Atunci de ce, el, Jake Hammond cel Precaut, era atât de dispus să creadă fiecare cuvânt pe care i-l spusese Toby? Oare, aşa cum îi sugerase Mei, pentru că

abandonase toate speranţele de a mai fi vreodată tată? Sau poate era ceva la Toby însăşi care îl atrăgea, făcându-l să creadă că era atât de onestă pe cât părea?

Înainte de a continua puzzle-ul, tânăra secretară îl chemă, apoi îl conduse spre biroul doctoriţei Mathias. Nu avu timp nici să se aşeze, când o femeie în jur de cincizeci de ani intră în cameră. Părul ei argintiu se asorta cu ramele ochelarilor mari şi pătraţi, aşezaţi jos, pe nas.

— Domnule Hammond! spuse ea întinzându-i mâna, sunt încântată să te întâlnesc. Nu aveam niciun fel de idee despre asta, înainte de a mă suna şi a spune că Toby avea de gând să ia legătura cu dumneata.

Îi indică un scaun frumos tapiţat, apoi se aşeză în spatele biroului din colţul încăperii.

— E adevărat că mi: a telefonat aseară să îmi spună că vrea să păstreze copilul în mod sigur, adăugă ea.

Încruntându-se, el se ridică pe jumătate, apoi se reaşează.

— Oare s-a gândit vreodată şi la altă posibilitate?

Doctoriţa Mathias zâmbi.

— Toby? îmi pare rău, dar nu.

— Vă pare rău? întrebă el, surprins, simţind că-i tresare inima. Oare o sarcină ar fi periculoasă pentru ea?

Doctoriţa îşi scoase ochelarii şi îşi masă baza nasului, ceea ce părea a fi mal mult un tic. Părea să se gândească la întrebarea lui. În cele din urmă, spuse:

— Nu, din punct de vedere fizic. Mental… nu sunt sigură. Zâmbi dintr-odată şi păru cu cinci ani mai tânără. Am o bănuială că ar fi exact ceea ce are nevoie.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi, dar, oricum, nu ştiu prea multe despre Toby. Ezită o clipă. Vă daţi seama că nu am mai întâlnit-o înainte…

Înainte de noaptea aceea.

Când ea aprobă din cap, el continuă.

— Aş vrea să aflu mai multe despre Toby, înalnto de a şti ce să fac în situaţia asta. Aş vrea să ştiu ce fel de persoană este.

— Şi, poate că ar vrea să ştii dacă copilul este cu adevărat al dumitale, îi sugeră ea zâmbind calm.

El se mişcă stingherit pe scaun.

— Ar mai fi şi alte posibilităţi, asta vreţi să spuneţi?

Ea îl privi fix pentru un momenj, apoi zise:

— A plecat cu altcineva de la petrecere, înainte de a o face cu dumneâta?

El se încruntă:

— Nu, nu a făcut-o.

— Atunci nu există nicio altă posibilitate, spuse ea, cu p vpce calmă şi decisă. Toby fusese virgină înaintea acelei nopţi.

Cuvintele 1 îl loviră ca o palmă în faţă şi el se

aşeză înapoi pe scaun, încercând să îşi revină din lovitură.

— O vir… dar nu se poarte să fi fost, îngăimă el. Vedeji, doamnă doctor, asta nu ar fi fost ceva peste dare să fi trecut cu vederea. Nu am obiceiul să fac dragoste cu virginele.

Nu putea crede ceea ce îi spunea femeia aceasta, apoi, dintr-odată, îşi aminti cât de tânără, cât de inocentă îi păruse Toby în birou, în ziua aceea. Îi făcuse o cu totul altă impresie despre ea decât cu trei luni în urmă. Atunci fusese o femeie seducătoare şi misterioasă, un vis pe care nu îl cunoscuse, la care nu avusese nici măcar curajul să viseze.

— Toby este pacienta mea de mult timp, domnule Hammond, continuă ea, strecurându-se printre gândurile lui confuze. Şi o cunosc mai bine decât pe jnajoritatea pacienţilor mei. Nu poţi sta în preajma ei prea mult timp, fără să fii total cucerit de… hm… personalitatea ei unică.

Îl văzu cum asimila ceea ce îi spunea ea, apoi continuă:

— A avut un accident, când era de zece ani, care i-a rupt himenul. Dar nu a făcut niciodată dragoste, înaintea acelei nopţi petrecute cu dumneata. Dacă poţi accepta, atunci îţi dau cuvântul meu în legătură cu asta. O cunosc pe Toby mai bine decât mama ei, deci nu este o situaţie în care încerc să ghicesc cum stau lucrurile.

El rămase tăcut pentru un moment, analizând cele spuse de ea. Erau atâtea lucruri la care trebuia să se gândească. Venise aici ca să afle mai multe despre Toby Baxter, dar nu îşi închipuise niciodată ce multe avea să afle. Dintr-odată, gândurile lui se mutară de la faptul de necrezut al virginităţii ei, la ceva ce îi spusese doctoriţa mai devreme.

— Aţi spus că nu sunteţi sigură dacă nu cumva sarcina o va afecta mental, şi mi-aţi spus că

merge la un psihanalist, murmură el gânditor. Are vreo problemă? Sau, pur şi simplu, îl consultă pentru că e la modă?

Doctoriţa se trase în scaun şi râse.

— Toby nu face niciodată nimic doar pentru că este la modă. De fapt, ar face tot posibilul să facă exact invers. Dacă vă gândiţi că are probleme mentale, atunci răspunsul este nu. E, probabil, mai în toate minţile decât nouăzeci la sută dintre oamenii de pe stradă. Şi are un mod de a rezolva problemele care este extraordinar de onest. Ezită puţin, apoi continuă: adevărul este că, din punct de vedere emoţional, e încă imatură sub diferite aspecte. Cred că un copil ar fi o experienţă foarte importantă pentru maturizarea ei. Zâmbi. Dacă e ceva de care poţi să fii sigur, este că s-ar dedica cu totul creşterii unui copil. Nu face niciodată lucrurile pe jumătate.

Jake oftă liniştit.

— Atunci, nu este nicio problemă ca ea să

crească un copil.

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Îşi scutură capul viguros. Nu aş vrea să-ţi fac o impresie greşită. Pur şi simplu, nu pot intra în detaliile problemelor ei, fără a încălca up secret profesional, dar crede-mă că nu are probleme în privinţa raţiunii. Aş avea încredere ca Toby să aibă grijă de nepoţii mei… şi poţi fi sigur că i-ar proteja cu riscul vieţii ei. Aici nu e vorba de ceea ce înţelegem, de obicei, prin imaturitate. Are probleme doar în ceea ce priveşte propriile ei emoţii… Dar, la urma urmei, cine dintre noi nu are?

Jake se gândi la problema aceasta mai târziu, părăsind micuţa clinică. „Cine dintre noi nu are?" spusese doctoriţa. Se gândi la problemele personale care îl agitaseră atât în toată perioada vieţii lui de adult. Căsătoria lui ratată pusese exact punctul pe „i". Simţise că tratase greşit întreaga situaţie. Pierduseră capacitatea de a comunica undeva, de-a lungul drumului lor, şi

totul se terminase într-un mod amar.

Doctoriţa avusese dreptate. Nu multă lume ştia să-şi controleze emoţiile. Şi doctoriţa

Mathias crezuse că Toby avea 6 atitudine sănătoasă faţă de propria Viaţă. Faptul fusese relevant nu numai în ceea ce spusese, ci mai ales în expresia feţei, atunci când o spusese. Îi plăcea mult Toby şi o respecta. Şi Mei spusese că puica avea încredere în judecata doctoriţei.

În colo din urmă, Jake accepts faptul că cwoo să fie tată… Confuzia, dubiile începură să îl pfirăsească, pentru a fi înlocuite de un sentiment de mirare şi de o bucurie aproape dureroasă.

* * *

Toby deschise uşa ceva mai mult de, un centimetru şi, când îl văzu pe Jake, oftă, desfăcu lanţul de la uşă şi o deschise larg, ca să îl lase înăuntru.

Tşnsiunea crescuse în fiinţa ei încă de la întâlnirea lor din după-amiaza aceea, iar apoi întâlnirea ei cu Janine nu făcuse nimic pentru a-i reda încrederea de care avea nevoie ca să discute cu acest bărbat. Din ce în ce mai mult, începuse să îşi dorească să îşi fi ţinut gura şi să nu-l fi căutat pe tatăl copilului.

— Cum te simţi?

Vocea lui joasă o trezi din reveria care o cuprinsese şi îşi dădu seama că încă mai stăteau în mijlocul camerei.

— La loc, domnule Hammond, murmură ea, indicând sofaua viu colorată. Mă simt bine.

Toby, drăcuşor cu limbă de argint, eşti capabilă să îl intimidezi cu conversaţiile tale pline de viaţă.

El o privi cu luminiţa aceea curioasă din ochii lui profund albaştri.

— Nu crezi că ar fi mai bine să-mi spui Jake?

După ce ea aprobă ezitând, el îşi frecă

bărbia, apoi spuse decis:

— Şi nu ai niciun fel de probleme când te scoli dimineaţa?

— Nu… Jake.

Şi acum, premiul nostru pentru cine e în stare să adoarmă cea mai multă lume, în cel mai scurt timp, este oferit lui Toby Baxter.

— Toby! explodă el exasperat, trebuie să vorbim.

Ce idee excelentă. De ce nu m-am gândit eu la asta?

Ea aproba încet din cap, privindu-l încă, în timp ce se aşeza de cealaltă parte a măsuţei de cafea, pe scaunul ei preferat.

— Am reflectat mult de când al plecat din biroul meu. Râse, lăsându-se pe spate în sofa, în timp ce îşi masa ceafa. Apoi continuă: Trebuie să admiţi că vizita ta a fost puţin cam neobişnuită. La început, m-am gândit să îţi aranjez un fel de cont în bancă, pentru tine şi pentru copil.

— Un cont? întrebă Toby, ascuţit. Vrei să spui bani? Nu am nevoie de bani. Am mai mult decât voi avea nevoie vreodată. Nu de asta am venit la tine. Pur şi simplu, mi s-a părut că e un lucru firesc pe care trebuie să îl fac.

— Da, ştiu acum, spuse el cu o voce surprinzător de plăcută. Şi chiar dacă ai fi venit pentru bani, găsesc că asta nu ar fi fost suficient pentru mine.

Ea privi spre el încurcată, iar inima îi tresări, apoi îşi reluă ritmul normal cu bătăi puternice.

— Nu ar fi fost suficient? murmură ea încet.

El se ridică brusc şi se apropie de locul unde stătea ea, apoi când ea se retrase şi mai mult în scaun, el se ghemui lângă ea, prinzându-i ambele mâini într-ale sale.

— Toby, trebuie să înţelegi un lucru, spuse el cu o oarecare grabă, ochii strălucindu-i de un albastru intens. Ăsta s-ar putea să fie singurul copil pe care l-aş putea avea vreodată.

Ea înghiţi în sec, apoi inspiră profund.

— Dar… dar, desigur că te vei recăsători.

— Posibil, continuă el aprobând scurt din cap, dar nu e vorba de asta. Am… motive să cred că este singura mea şansă.

— Înţeleg.

Dar nu înţelegea nimic şi nu reuşea să îşi pună mintea la contribuţie suficient pentru a înţelege totul. Putea doar să-şi dea seama cât de aproape era el. Cât de imposibil de aproape.

— Aşa că nu vreau să pierd nimic din naşterea acestui copil, continuă el, studiindu-i de aproape reacţiile. Nici măcar cât timp porţi sarcina.

Toby îşi simţi oasele muindu-se într-un fel de piure şi nu ar fi fost surprinsă deloc dacă s-ar fi scurs de pe scaun, ca o meduză gelatinoasă de mare. Realiză că el nu voise să dea un ton personal cuvintelor sale. Dar ele sunaseră mai mult decât personal, sunaseră atât de intim, încât

ea se blocă mental.

Gândeşte-te, Toby, îşi ordonă ea în tăcere. Trebuia să se gândească la ceea ce îi spunea el, nu la ceea ce o făcea să simtă. El voia să participe, şi el, cumva, la perioada de sarcină. Era o dorinţă rezonabilă, îşi spuse ea.

— Pot înţelege asta, zise ea. Aş simţi, probabil, în acelaşi fel. Aşa că… trase puternic aerul în plămâni şi continuă: Poţi veni de câte ori îţi îaco plăcere.

El o privi în tăcere pentru un moment, apoi îi împreună mâinile, ca şi cum ar fi vrut să îi dea ceva din forţa lui.

— Nu asta este exact ceea ce voiam să spun, zise el zâmbind cald. Toby, aş vrea să ne căsătorim.

PATRU

Toby rămase împietrită pe scaun, cu ochii

mari, părându-i-se că imaginea lui creştea ameninţătoare deasupra ei, ca aceea a unui spirit misterios care tocmai ieşise dintr-o sticlă. Nu reuşi să pronunţe nicio singură silabă, dar auzise clar cuvântul „căsătorie”, care acum plutea în derivă prin capul ei, de parcă Quasimodo însuşi dansa înnebunit printre clopotele din turnul catedralei Notre-Dame.

— Oh, gemu ea, slăbită.

Îşi închise ochii şi trase puternic aer în plămâni, apoi alunecă pe sub braţul lui care se întinsese de-a lungul scaunului. Murmurând cuvinte fără senst îşi croi drum, instinctiv, spre bucătărie.

— Unde te duci? o întrebă Jake, la doi paşi în spatele ei. Cum ea îşi scutură capul, neajutorată, continuându-şi drumul, el spuse: Toby, trebuie să vorbim despre asta. Toby…

— Aşteaptă, spuse ea răsuflând din greu, în timp ce deschidea una după alta uşiţele

dulăpiorului de pe perete pe care apoi le trântea, frustrată, la loc. În sfârşit, nereuşind să găsească nici măcar o alună rătăcită, luă dintr-un vas un biscuit de ciocolată şi îl muşcă grăbită.

Oh, biscuiţii ăştia. Fac ca laptele să ţi se pară mai acceptabil.

Lapte, se gândi ea buimacă, în timp ce bucata de biscuit din gât refuza să alunece.

— Toby, ce se întâmplă cu tine?

Jake stătea chiar în spatele ei şi ea simţi nedumerirea din vocea lui. Ea turnă laptele repede şi, după ce bău jumătate din el, diatr-o înghiţitură, strânse din umeri şi şopti:

— Mi-a rămas biscuitul în gât.

Ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Ea privi afară pe fereastră, apoi în jos, la paharul din mâna ei, apoi spre frigiderul deschis. Oriunde, numai nu spre bărbatul care stătea la un pas în faţa ei şi pe care trebuia să îl privească de fapt.

Tuşi scurt, apoi îl privi plină de speranţă.

— N-ai spus cu adevărat ce mi s-a părut că ai spus... nu-i aşa?

El păru prins între exasperare şi amuzament.

— Am spus că aş vrea să ne căsătorim.

Ea inspiră nesigură.

— Tocmai de asta îmi era frică, murmură ea. Uite, domnule... Jake. Cred că iei totul prea în serios. Încercă să râdă, dar nu reuşi. Ăsta este secolul douăzeci. Nimeni nu trebuie să se căsătorească. Vocea ei deveni din ce în ce mai intensă în timp ce vorbea. Femeia a fost eliberată, îţi aminteşti? Putem vota. Avem carierele noastre. Ne întreţinem familiile singure. Şi nimeni... nu se mai aşteaptă ca bărbatul să facă un gest „nobil”.

Ea observă cât de curios o privea el.

— Nu trebuie să dovedeşti nimic, Jake. Nu mai e un secret. Bărbaţii sunt şi ei supuşi greşelii. Se opri şi zâmbi: Nu mai există eroi şi, deci, nu trebuie să mai impresionezi pe nimeni cu gesturi

de sacrificiu. Pur şi simplu, nu mai e vremea marilor gesturi.

El îi ridică bărbia, de parcă i-ar fi amintit de prezenţa lui, de parcă ar fi simţit că începuse să o ia razna, vorbind în afara problemei lor.

— Eşti sigură că aşa e? întrebă el, calm. Pot menţiona o jumătate de duzină de eroi, fără a mă gândi prea mult. De exemplu, preotul care vorbea deschis noaptea trecută la televizor despre vânzătorii de droguri din cartierul lui.

Ea se îndepărtă câţiva paşi, apoi privi înapoi peste umăr.

— Nu te întrebi niciodată cu ce se alege un aşa-zis erou dintr-o poveste oarecare? Poate că e vorba de publicitate. Poate că omul ăla vrea să urce în ierarhia bisericii. Pariez că ai fi surprins să afli cât de des există un motiv egoist în spatele unui lucru ca ăsta.

Ea începu să se plimbe de colo-colo, nerealizând felul gânditor în care o privea el, şi

cuvintele îi veniră mai repede, iar gesturile îi deveniră mai emfatice.

— Cam aşa merg lucrurile. Crezi că ai găsit ceva adevărat sută la sută şi, când colo, totul e putred pe dedesubt. Un funcţionar guvernamental e corupt. Un conducător religios fură din fon durile bisericii. O grămadă de doctori care nu ştiu meserie au cabinete. Oameni politici, poliţişti şi judecători sunt de-a dreptul de vânzare. Unii sportivi folosesc steroizi ca să îşi distrugă corpul – unde eşti, Joe Dimaggio? – întrebă ea, cu un aer comic, neajutorată. Sunt oameni care îşi distrug creierul cu droguri şi apoi le vând şi altora, ca să îşi poată continua obiceiul, de droguri vreau să spun, nu de creier… căci creierul lor nu mai valorează nici doi bani.

El era tăcut, privind-o într-un fel care o făcea să se simtă stânjenită. Era ca şi când el ar fi văzut dincolo de cuvintele ei, în profunzimea minţii ei. O făcea să se simtă mai conştientă de prezenţa lui

într-un mod ciudat, vulnerabilă la privirea aceea pătrunzătoare a lui.

— Eşti atât de sceptică! murmură el, clătinând din cap. În primul rând, greşeşti în privinţa acestor lucruri. În fiecare caz, iei un singur exemplu, negativ, şi îl foloseşti ca să-i condamni pe o grămadă de oameni. El zâmbi şi se sprijini de dulap. Şi chiar dacă ai avea dreptate, asta nu are nimic de a face cu noi. Nu vreau să fac vreun gest deosebit şi nu sunt un erou. Încerc doar să fac ce este mai bine.

— Ce este mai bine? Cum poate fi corect ca doi oameni, care abia se cunosc, să se căsătorească? Nu vreau să mă căsătoresc. Şi chiar dacă aş face-o, ce fel de căsătorie ar fi? Se încruntă dintr-odată şi se aşeză într-o poziţie bătăioasă, pe micul scaun de lângă dulap. Pot să mă descurc şi singură. Nu am nevoie de nimeni să mă ajute.

Jake trase un scaun dintr-o nişă şi se aşeză în

faţa ei, întinzându-şi mâinile ca să le prindă pe ale ei.

— Nu spune nimeni că ai nevoie, zise el cu o voce calmă, dar sigură. Toby, ai spus că femeile îşi cresc copiii singure. Şi ai dreptate, adăugă el, înainte ca ea să îl întrerupă. Nu pun la îndoială forţa ta sau a vreunei femei, în general. Zâmbi, încurajând-o să se relaxeze. În multe privinţe, femeile sunt mai puternice decât bărbaţii. Dar tu îi ceri copilului tău să fie puternic odată cu tine. Ţi se pare corect?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea, încercând să se apere, cu ochii la mâinile lor împreunate.

— Uite, Toby, zise. El încet, sunt de acord că există o grămadă de femei divorţate care îşi cresc singure copiii… şi care fac o treabă minunată. Dar tu nu vei fi o femeie divorţată. Tu vei fi o femeie nemăritată. Şi chiar dacă ăsta este secolul douăzeci, anumite lucruri tot nu s-au schimbat.

Ştii ce se va întâmpla când un alt copil îl va întreba pe al nostru unde este tatăl său? Nu va putea să răspundă „tatăl meu e plecat” sau „părinţii mei sunt divorţaţi”, ci va trebui să spună „părinţii mei n-au fost căsătoriţi”. Ştii ce fel de etichetă o să-i atârne?

Se. Opri, în timp ce îşi strânse mâna pe a ei.

— Îl vor numi bastard, Toby. Chiar dacă asta se va întâmpla doar o singură dată în viaţa lui, dar se va întâmpla. Şi ai vreo idee despre ce efect va avea asupra lui?

— Nu! şopti ea repede, privindu-i cu ochH mari, speriaţi. Aşa ceva nu se mai întâmplă în zilele noastre.

— Bă da, se mai întâmplă.

El se ridică dintr-odată şi se îndreptă spre mica fereastră de deasupra chiuvetei. Privi pămÂQtul acoperit pe jumătate cu frunze, care formau un fel de torent ce se pierdea unduind printre copaci.

După un moment, Toby îl privi, observându-i cămaşa gri şi pantalonii negri mulaţi. Era pentru prima dată că îl vedea îmbrăcat altfel decât în haine de birou şi, dintr-o nevoie de a se autoapăra, dădu totul deoparte, undeva în fundul minţii ei şi se concentră pe forţa pe care o putea sesiza sub materialul moale al cămăşii lui.

El îi păruse, la prima întâlnire, un tip cu o talie destul de mare, dar nu putuse să ghicească forma muşchilor pe care îi ascundea haina şi pe care acum îi putea vedea la spatele şi la umerii lui.

Dintr-odată, imaginea unei statui de bronz îi trecu prin faţa ochilor. Unde o mai văzuse? Vizitase toate muzeele locale destul de des, dar nu îşi putea aminti de statuia care continua să îi apară în minte. Liniile, puritatea formei îi sugerau o sculptură greacă, dar...

— Ba da, se mai întâmplă, repetă el, şi vocea lui liniştită o făcu să tresară, amintindu-i de prezent şi de toate problemele.

— Mai ales aici, continuă el, mişcându-şi umerii şi înCercând să se relaxeze. Chiar dacă Dallas-ul se presupune că ar fi unul din cele mai cosmopolite oraşe din lume, este cosmopolit poate acolo unde lucrăm, nu unde trăim. E totuşi încă foarte conservator. Făcu o pauză, apoi continuă cu o voce joasă. Am avut o prietenă, Toby. O prietenă bună. A lucrat pentru mine timp de vreo doi ani, înainte de a reuşi să o cunosc destul, dar când am făcut-o, ne-am împăcat bine. Nu a fost nimic romantic. Eram, pur şi simplu, prieteni. Apoi… a avut un copil. Şi nu era căsătorită. Era atât de mândră de copilul ei. Vocea lui era încordată de emoţie. La început, niciunul dintre noi nu a auzit bârfele, dar, încetul cu încetul, acestea au devenit mai evidente o privi peste umăr şi spuse pe un ton nervos: înainte ca puştiul să fi împlinit un an, totul devenise insuportabil pentru ea, aşa că a plecat. Şi-a părăsit nu numai slujba, ci şi partea asta a ţării.

Făcu un pas, ca şi când gândurile începuseră să îl facă să se simtă stânjenit.

— Ultima oară când a telefonat, părea destul de fericită. Dar o făcea pe văduva. Spunea că şi-a învăţat lecţia.

Se întoarse cu faţa spre ea, părând dintr-odată obosit.

— Ei bine, e posibil, doar posibil, ca aşa ceva să nu se întâmple niciodată. Dar îţi poţi asuma riscul ăsta? Eu nu pot, mormăi el nervos. Am urât destul lucrul ăsta când i s-a întâmplat nepoatei mele. Şi nu am să permit să se întâmple aşa ceva propriului meu fiu. Mai ales, când ar fi atât de simplu să evit asta.

Toby îi ascultase cu atenţie cuvintele spuse pe un ton calm, care o purtaseră printre amintirile lui triste, şi începuse să sufere pentru el. Dar asta era prea mult şi îl privi cu surprindere.

— Simplu? întrebă ea, neîncrezătoare. Eşti Qnai nebun decât mine. Să te căsătoreşti cu

cineva pe care nu îl cunoşti nu este ceva simplu. Şi nici nu este prea inteligent, de altfel. Îşi ridică mâna, într-un gest teatral. Şaptezeci şi opt virgulă trei la sută dintre căsătoriile între oameni care s-au cunoscut mai puţin de doi ani, nu reuşesc, spuse ea în grabă, enunţând datele cu precizie. Statisticile nu mint. Întreaga poveste este o nebunie.

— Ar fi, dacă am aştepta să se rezolve de la sine, spuse el. Dar nu va fi aşa. Tot ce trebuie să facem este să ne căsătorim. Să trăim împreună... platonic, adăugă el, când îi întâlni privirea concentrată. Apoi, după naşterea copilului, divorţăm.

Ea îşi scutură capul, uimită.

— După tine, totul pare rezonabil... normal. Dar eu ştiu prea bine că nu e aşa.

El Oftă.

— Cred că eşti atât de preocupată să mă convingi şi atât de stingherită din pricina mea,

încât nu gândeşti destul de clar, Uite, am să plec* şi am să te las să te gândeşti. Vorbeşte cu doctoriţa Mathiâs şi cu... care e numele psihiatrei tale?

— Janine, spuse ea vag, simţindu-se brusc copleşită de evenimentele ultimelor zile. Janine White.

— Exact, spuse el, îndreptându-se spre sufragerie. Se întoarce şi o văzu urmărindu-l dezorientată. Vorbeşte cu Janine. Vezi ce îţi vor spune amiândouă doctoriţele. Bănuiesc că vei descoperi că nici pentru ele ideea asta nu este chiar atât de stranie pe cât ţi se pare ţie acum.

Bineînţeles, se gândi ea neîncrezătoare. Şi poate voi afla că naşa mea superbă m-a transformat într-o blondă înaltă şi subţire.

La uşa de la intrare, el se opri şi se întoarse pentru a o privi, zâmbind uşor.

— Ştiu că totul pare că – s-a întâmplat prea repede, Toby. Dar tu însăţi spuneai că erai prea

plină de probleme pentru a mai regreta ce s-a întâmplat. Asta este ceea ce fac. Încerc să găsesc o soluţie. Încerc să fac ceea ce cred că e mai bine pentru amândoi.

Se apropie de ea şi îi prinse încet gâtul, ridicându-i capul uşor, de bărbie.

Ar fi chiar aşa de rău să te căsătoreşti cu mino? întrebă el… Cred că am putea reuşi să fim prlotoni.

Ea îl privi în linişte, apoi respiraţia îi deveni ulabă când el se aplecă şi îşi trecu buzele peste «Io ol. Pleoapele i se închiseră şi ea simţi căldura buzelor lui în tot corpul, lăsând-o buimăcita şi toropită. Zâmbi surprinsă cu adevărat, doschizându-şi puţin ochii ca să-l vadă cum o privoa de aproape.

— Ce drăguţ, respiră ea, apoi râse încet. Fă-o din nou, şopti, nerealizând că părea un copil ce voia să capete încă o bucată de tort.

El râse, ca şi când l-ar fi luat prin

surprindere. Trăgând-o mai aproape, o îmbrăţişă entuziast şi, de dată asta, sărutul lui ateriză pe vârful nasului, «pol pe fruntea ei. A fost drăguţ, dar nu atât de drăguţ ca atunci când o sărutase pe buze.

— Am senzaţia că următoarele luni vor fi foarte interesante, spuse el încă râzând încet, poi plecă brusc.

Toby rămase în faţa uşii pentru câtva timp, elmţindu-se confuză şi cu inima uşoară, dar, destul de ciudat, foarte fericită.

* * *

— Ce te supără, de fapt, în toată treaba asta?

Toby îşi scoase pantofii, gândindu-se la întrebare, în timp ce îşi trase picioarele sub ea şi se lăsă pe spate, în scaunul modern din faţa biroului lui Janine. După un moment, îşi mută atenţia de la fusta ei de culoarea topazului spre

femeia care începu să vorbească din nou.

— Nu cred să fie vorba, pur şi simplu, despre neconvenţionalitatea ideii de a te căsători cu un străin, spuse Janine, pe tonul ei sigur de psihiatră. Nu eşti chiar o persoană convenţională, deci trebuie să fie vorba de altceva.

— În cazul ăsta, ce mă supără cu adevărat? întrebă ea zâmbind timid. Sunt însărcinată, dar nu am făcut dragoste cu intenţia asta. Un bărbat pe care nu îl cunosc vrea să mă căsătoresc cu el şi să trăim împreună cine ştie unde, până când voi avea un copil care, de fapt, n-ar trebui să fie în corpul meu. Un bărbat, alături de care mă simt extrem de stingherită, vrea să îmi schimbe viaţa şi, în felul ăsta, să mă simt stingherită tot timpul.

— Şi de ce te simţi stingherită în preajma lui? veni întrebarea pe un ton atent şi calm.

Toby îşi schimbă din nou poziţia, frocându-şi gamba. Se simţise dintoldouunn copllul-problemă al clasei, de câte ori se ducea să o viziteze pe

Janine. Bruneta înaltă, slăbuţă, avea o alură demnă, foarte oonţftlonlă eft ora o fomeie cu uonoa profoBlonnt. Lui Toby I se părea că Janino ropio/onta oxomplul perfect al femeii modorno. Pfiroa întotdeauna să demonstreze că, de fupt, nu ora nicio diferenţă între o femeie pi un bărbat în domeniul psihanalizei. Singura problema era aceea că lupta atât de înverşunat, încât, în mod constant, atrăgea atenţia asupra faptului că, de fapt, exista o diferenţă. Dacă s-ar fi putut relaxa cu adevărat şi fiind ea însăşi, în loc că poarte steagul pe care era scris „Succes profesional”, ar fi fost de departe şi mai convingătoare.

— Toby, spuse Janine, înţelegându-i gândurile. Pml preocupată de ceva. Bruneta calmă luă un stilou de aur şi, lăsând impresia că lucrurile se desfăşurau normal, continuă: Ce s-a întâmplat, de fapt, în timpul întâlnirii cu bărbatul ăsta?

Toby o privi pentru un moment pe sub pleoape. Tonul normal al femeii mai în vârstă nu o

păcăli imediat. Îşi ascunse ironia din priviri şi spuse ezitând:

— El... el...

— Ei, ce-i? o întrebă Janine, aplecându-se spre ea. Ştii că îmi poţi spune orice.

— Totul părea atât de nevinovat, zise Toby încet, întorcându-şi capul. Dar pe urmă...

— Pe urmă?

Janine începuse să fie nerăbdătoare şi Toby aproape oftă uşurată, în timp ce masca profesională căzu lăsând să apară femeia de dincolo de ea.

— Apoi el a început să îşi dea jos hainele de pe el şi să mă alerge prin apartament, spuse Toby, entuziastă, cu mâinile gesticulând în ritmul cuvintelor. Ei bine... iată, o să-ţi spun. Am fost şocată la început, dar am ţinut-o pe a mea, Janine. Nu m-am lăsat. Nici măcar nu am fost nervoasă până când m-a prins...

— Toby, spuse Janine, privind-o resemnată.

...În baie, unde a scos un bici lung de mătase. Era roşu şi...

— Toby!

...Şi se asorta cu chiloţii lui din piele roşie şi cu ciorapii lui din piele roşie. Îşi deschise ochii mari. Şi nu o să-ţi vină să crezi ce voia să-mi facă. Voia să...

— Toby!

Toby se aplecă şi zâmbi candid, apoi, când vfl/u e; îl de amuzată era Janine, începură să râdă Minândouă.

— În regulă, spune de la capăt, zise Janine. Şi ni I) V. Ut destul joc de mine. Acum, poţi să-mi npul de ce te simţi incomod lângă bărbatul ăsta? fo ai simţit întotdeauna stingherită în preajma în lib, iilor, aşa că îmi închipui că acum îmi vorboyN despre ceva cu totul nou.

Toby se gândi la asta pentru un moment* apoi spusa încet:

— Da, aşa este. Şi cred că asta e ceea ce mă

îngrijorează. Înainte, tot ceea ce mă preocupa erau crampele la stomac şi mâinile transpirate. fiu ol mi se întâmplă altceva. Simt ceea ce nu am nimjit niciodată. Mi se întâmplă fel de fel de lucruri când sunt în preajma lui. Mă fac... of, nu tyllu cum. Nu ştiu cum să mă descurc.

R. V strânse din umeri, nedumerită, odihnindu-şi olul pe spătarul scaunului, pentru a-şi propti

I uvbla în palmă.

— Totul era în regulă. Puteam să mă descurc nţ) «cum eram. Acceptasem felul în care mă iilmţoam în preajma bărbaţilor şi ştiam la ce să mii aţ; topt. Apoi, dintr-odată, mi se întâmplă povo, l ea asta şi trebuie să încep să mă adaptez din nou.

Janine căzu pe gânduri pentru o clipă, apoi spuse încet:

— E posibil ca ceea ce simţi pentru omul ăsta să fie, pur şi simplu, doar o atracţie fizică?

— Nu! Toby oftă, fără să se gândească, apoi,

strângându-şi pumnii, se forţă să se calmeze. Nu am mai fost atrasă până acum fizic de niciun bărbat. De ce ar trebui să fie altfel acum?

— Asta este o întrebare dificilă. De ce o persoană este atrasă de o alta? Nu este vorba, pur şi simplu, de felul în care arată. E ceva în plus. Poate e vorba de pură chimie. Poate e ceva mental. Cine ştie?

— Eu în niciun caz... murmură Toby nedumerită. Şi de ce este aşa de importantă chestia asta?

Janine îşi mută scaunul şi se lăsă pe spate.

— E important, pentru că eu cred că o să te hotărăşti să te căsătoreşti cu el, acesta fiind singurul lucru just pentru tine. Aşa cum ai decis că avortul ar fi fost un lucru greşit pentru tine. Şi dacă te decizi să o faci, trebuie să te gândeşti la sentimentele tale faţă de el, căci altfel relaţia nu va rezista până se va naşte copilul. Nu vreau ca această relaţie să aibă niciun fel de aspecte

imumattco.

Dnr nu este nicio relaţie, spuse ea emfatic, «pol înliobă Inlorosată: Ce fel de aspecte tMumntino?

Janino rliin.

Voi Ir Ai în neooaşi casă cu acest bărbat. I'mnupuno că ar vioa că Io aarulo.

Îl bino, de lopt... a (acut o doja, mormăi Toby, iiglllnclu 80 în ocaun. Apoi, privind o pe ilnninp, o va/u uitându oo la ea cu sprâncenele rkllottto.

Do? şi co «I olmlit?

N oo aplocfl uşor opro Janine.

A fost col mai ciudat lucru, Janine. Nu am nirn (îl nicio dorinţă... Cred că asta mi-ar fi făcut i Au de la stomac. Am simţit ca un fel de fiiinicăluia până în măduva oaselor şi am simţit o călrJură în tot corpul... ca şi când ai face o baie llerbinlo dinspre înăuntru spre afară.

Jnnino o privi ciudat pentru o clipă, apoi îşi

luă ntlloul de aur şi spuse cu un aer normal:

— Dar crezi că dacă vei simţi vreo dorinţă, ota to va face să te simţi bolnavă?

— Ştiu că aşa se va întâmpla, spuse Toby gitată. M-am gândit şi mai înainte şi, numai gândindu-mă, mă simţeam bolnavă, dar de data asta a fost altfel. Ochii ei erau măriţi de surpriză, De ce să nu recunosc, a fost de-a dreptul... plăcut.

Janine privi în jos, spre stiloul din mâna ei, pentru un moment, apoi oftă;

— Bine, dacă te-a făcut să simţi o căldură şi să ţi placă, atunci, desigur, n ar putea fi vorba de dorinţă, nu? şi, în cazul ăsta, presupun că n-ai avea nicio problemă dacă te. Ai decide să te căsătoreşti cu el.

— Nu ştiu ce să spun despre asta, mormăi ea. Sărutul a fost plăcut, dar discuţia cu el a fost cu totul altceva, Mă face să mă simt nelalocul meu, şi uneori se uită la mine. Foarte liniştit, dar pătrunzător. E groaznic să nu ştiu ce i trece prin

cap.

— Cred că te vei obişnui şi cu asta, odată ce vei fi împreună cu el pentru un timp. Janine îşi privi ceasul şi Toby înţelese că timpul ei se terminase. Toţi trebuie să facem compromisuri, adăugă Janine. Asta te sperie?

— Nu cred… sau, poate că da, uneori, completă Toby, de obicei onestă. Dar, de cele mai multe ori, sunt doar confuză.

— Oricum, atâta vreme cât nu vei fi căsătorită cu adevărat, nu cred să ai niciun fel de probleme pe care să nu le poţi rezolva.

Când Janine se ridică, Toby îşi puse pantofii, apoi merseră împreună spre uşă.

— Nu va fi o schimbare chiar atât de mare în viaţa ta, continuă Janine cu un zâmbet ciudat. Aşa cum a spus el, nu e ceva veşnic. Pur şi simplu, veţi sta împreună pentru câtva timp.

Nu i ceva grav, Toby. Şi dacă se întâmplă să dai peste el în chiloţi, citind ziarul, gândeşte-te că

l-ai câştigat la loterie.

O privi pe Janine, preocupată.

— Atunci, tu crezi că ar trebui s-o fac?

— Depinde de tine. Tu trebuie să decizi ceea co ai de gând să faci.

* * *

Toby zări banca din parcul gol şi se luptă să în-l în mână, în acelaşi timp, floricelele de porumb, geanta şi punga cu cumpărături. Floricelele erau tocmai gata să-i cadă, când ajunse la bancă şi se aşeză.

Relaxându-se cu un oftat, ea aruncă o mână de floricele în direcţia unui stejar. Deşi foarte puţine păsări păreau a fi primprejur, ştia că, în numai câteva secunde după aruncarea floricelelor, se vor repezi ca ieşite din pământ.

Ea privi, pentru un timp, porumbeii care mâncau, apoi se rezemă de bancă. Îşi reaminti

felul în care îi zâmbise Janine atunci când îi spusese că nu va fi o schimbare prea mare în viaţa ei. Toby se încruntă dintr-odată. Era ca şi când psihiatra ei ştia ceva ce ea nu ştia.

Ceea ce era o posibilitate reală, se gândi Toby, preocupată. Pentru că, în acel moment, realiză că habar n-avea despre toate astea, întorsese problema pe toate feţele în capul ei şi nu i se părea să fie mai aproape de adevăr decât fusese înainte.

Doctoriţa Mathias fusese, de asemenea, foarte înţelegătoare, foarte drăguţă, când Toby îi telefonase, dar nu-i dăduse niciun răspuns direct. Îi mai spusese că decizia depindea de ea. Ultima ei frază fusese „Sunt convinsă că vei face aşa cum e mai bine, Toby”.

Mă bucur că ştie asta, se gândi Toby, aruncând o altă mână de floricele de porumb, cu un gest scurt şi timid. Pentru că nu era atât de sigură că ea va face cum e mai bine. Nici măcar

nu ştia care era lucrul cel mai bun de făcut.

Oare acest „lucru bun” era chiar atât de sigur? De ce făceau să pară totul ca şi când cineva şi-ar fi întins un ghid cu toate „lucrurile bune” de făcut, înşirate la sfârşitul cărţii? Cum puteau, oare, Janine, doctoriţa Mathias şi Jake să fie atât de siguri că acesta era drumul bun? Pentru că de prea multe ori ceea ce pare corect în prezent devine greşit în viitor.

Îşi scutură capul. De unde atâta siguranţă? Pfireau cu toţii atât de siguri – despre tot. Nici nu îţi mai putea aminti momentul când luase vioodată o decizie majoră. Plutise întotdeauna oilală cu curenţii, asupra cărora nu avea niciun control, încercând să scoată apa dinăuntrul h fiicli mai repede decât intra.

Dar acum, chiar şi lucrul ăsta părea cumva cjroşit. I se spusese, şi simţise ea singură, că ar (I trebuit să îşi controleze propria ei viaţă, şi însuşi gândul ăsta o înspăimânta. Era ca şi când

I ar fi cerut unui diriginte de clasa a treia să conducă o ţară.

Toby îşi ridică privirea dintr-odată când simţi l., vnca mişcându-se. Îl privi omul firav de lângă ea, apoi zâmbi când îl recunoscu pe vechiul ei înloton, Lyell filosoful. Cel puţin asta era titulatura lui aici, în micul părculeţ pe „care îl frecventa Toby. Îl întâlnise pe Lyell acum trei ani şi fusese imediat fascinată de dispreţul lui pentru formalităţi şi de comentariile ireverenţioase în legătură cu orice însemna o instituţie.

— Porumbeii sunt flămânzi în dimineaţa asta, spuse el, lăsându-se pe spate în aşa fel încrt soarele să îi poată cădea pe impresionanta coamă de păr. Nu crezi că, dacă le dăm în continuare de mâncare, s-ar putea ca într-o bună zi să întoarcă spatele floricelelor de porumb şi pâinii şi să ceară cozonac?

Toby râse.

— Atunci ar trebui să poarte costume de

haine ultimul răcnet şi pantofi italieneşti din piele.

— Nu, nu, spuse el emfatic. Pielea italiană e în afara discuţiei, pentru moment. N-avem nevoie de astfel de porumbei.

Toby deveni serioasă dintr-odată, când îşi dădu seama că problema ei nu putea rămâne ascunsă, nici măcar pentru o conversaţie de amuzament. Îl privi aparent distrată.

— Lyell, presupun că ai luat o grămadă de decizii în viaţa ta. De unde ştii când ai făcut „un lucru corect"?

Asta este o întrebare grea, Toby, spuse el, frecându-şi bărbia. Şi cum am fost un vagabond în toţi anii ăştia, nu cred să fiu cel mai în măsură să te sfătuiască.

Toby îl privi pe omul de lângă ea. Era îmbrăcat cu grijă, cu cravata bine aranjată şi cu costumul călcat proaspăt. Dar, privindu-l mai îndeaproape, văzu materialul ros de vreme.

— Eşti un vagabond? întrebă ea, întorcându-

se spre el şi privindu-l intens.

— Adevărul despre chestia asta este un lucru care a fost mult dezbătut de către amicii mei, fără a se ajunge la nicio concluzie satisfăcătoare, dar, judecând după intenţii şi scopuri, da, sunt! spuse el pe un ton satisfăcut. Am petrecut o grămadă de ani încercând să fac „ce e bine”, draga mea, apoi, dintr-odată, am realizat ca ideea de „bine” nu întrunea majoritatea.

Se opri şi inspiră profund, savurând aerul toamnei ca pe un vin de soi.

— Şi cum nu făceam rău nimănui trăind după propria mea concepţie de viaţă şi după ce mi se părea mie a fi „corect”, am făcut chiar aşa. Şi acum, nu simt deloc nevoia de a fi mai presus de vecinul meu, ci numai aceea de a-l iubi. Şi când îi învăţ pe alţii, îi învăţ numai pe aceia care vor cu tot dinadinsul să prindă câte ceva. Arătă parcul din jurul lui, zicând: Asta este clasa mea acum.

— Ai fost profesor?

— Am fost profesor de filosofie la o mare universitate, spuse el zâmbind. Şi stăteam într-o clasă, în faţa unor tineri iluştri. Nu vreau să spun că i-am învăţat, pentru că foarte puţini dintre ei ascultau cu adevărat ceea ce aveam de spus. Curând, am decis că acei care voiau să înveţe, o puteau face şi fără mine. Ceilalţi erau acolo doar ca să capete o diplomă pe care să o atârne pe perete.

Toby aruncă restul de floricele, rămânând gânditoare pentru un moment, apoi zise încet:

— Ai spus că nu a fost nimeni care să îţi influenţeze decizia ta de a fi… un…

— Un vagabond?

— Un domn care să ia viaţa uşor, completă ea râzând. Dar dacă ar fi fost? Să presupunem că ai fi avut un copil. Unul care ar fi fost prea tânăr ca să poată avea o opinie personală?

— Ah, vorbim de o cu totul altă situaţie, spuse el, şi Toby îl putu vedea cum se apropie de

subiect. A fi responsabil de o altă fiinţă umană este un lucru fascinant şi teribil în acelaşi timp. Nu poţi lua niciodată o decizie care să se bazeze pe nevoite tale, fără să ai în vedere felul în care va fi afectat celălalt.

Îşi mângâie mustaţa elegantă cu degetul şi ea aproape că îl vedea stând în spatele podiumului unei catedre de la Universitate.

— Am aflat, Toby, că nu poţi fi niciodată cu adevărat fericit, dacă-i răneşti pe ceilalţi de-a lungul drumului. E o minune, bineînţeles, dacă poţi lua o hotărâre care să facă bine nu numai celuilalt, ci şi ţie. Dar îmi e teamă de prea multe ori că nu se întâmplă aşa. De obicei, strângi din dinţi şi îţi faci datoria.

Datoria? Da, decise ea, aprobând încet din cap. Avea o datorie faţă de copilul ei. Nu se putea gândi doar la ea. Depindea de ea să facă lucrul corect. Nu ceea ce era corect pentru Toby Baxter, ci ceea ce era corect pentru un copil care nu

ceruse să fie conceput. Nu era cu nimic vinovat de comportamentul ciudat al părinţilor lui. Şi Toby trebuia să facă ceea ce era mai bun pentru el.

Auzi din nou întrebarea lui Jake. „Îţi poţi asuma riscul ăsta?" şi, dintr-odată, realiză că nu putea. Cel mai bun lucru pe care Toby îl putea face era acela de a-i da copilului ei un nume. Şi să îi permită tatălui copilului privilegiul de a asista la naştere. Atât de mulţi bărbaţi ar rămâne nepăsători! Omului acestuia însă îi păsa şi ea îi era datoare copilului ei să-l lase pe omul ăsta să se apropie de ea cât de mult dorea.

Aşa că decizia fu luată. Jşi, bună sau rea, avea de gând să o respecte, îşi privi ceasul. Nu avea niciun sens să o amâne.

Strângând în mână pungşi cu floricele de porumb, se ridică şi o aruncă într-un container din apropiere, apoi, trăgând adânc aer în piept, îi zâmbi lui Lyell.

— Mulţumesc, Lyell. Ai făcut ceea ce

psihiatra mea nu a putut face. Mi-ai dat o direcţie clară pe care să o urmez. Mă pot adapta la această schimbare.

Îşi luase deja geanta şi punga cu cumpărături şi începuse să se îndepărteze, înainte ca Lyell să îşi dea seama de asta.

— Aşteaptă, Toby, strigă el după ea. Ce ai de gând să schimbi?

— Viaţa mea! îi strigă ea” cu o decizie necunoscută înainte, apoi zâmbi şi îşi continuă drumul.

CINCI

Toby se plimba în jurul micii şi albei ei maşini, apoi se îndreptă spre uşa de la intrare. Liu aşeză pentru un moment pe una din treptele casei lui Jake, terminând alunele în timp ce privea în jur. Casa era într-o zonă liniştită a Dallas-ului. O zonă despre care se vorbea întotdeauna în şoaptă, cu o

anume admiraţie.

Oricum, nu de către Toby. Părinţii ei locuiseră în aceeaşi zonă a Dallas-ului, în anii în care Toby crescuse, aşa că îi era familiară. Niciun copil nu se juca pe iarba tăiată perfect sau nu s-ar fi gândit să alerge pe trotuare. Nu vedeai adolescenţi încercând să-şi pornească maşinile, în timp ce li se spărgeau timpanele de zgomot. Totul era liniştit şi demn la suprafaţă. Dar Toby ştia ce se întâmplă şi ce nu în interiorul acestor case distinse, iar amintirea singurătăţii o făcu să îi treacă un fior de-a lungul şirei spinării.

Îşi linişti respiraţia cu atenţie, până când durerea din stomac aproape că dispăru, apoi sună la uşă. Aproape imediat, uşa fu deschisă de o femeie cu un aspect plăcut, având în jur de şaizeci de ani.

— Domnul Hammond este acasă? întrebă ea timidă.

— Da, domnişoară, spuse ea. Apoi, femeia pe

care Toby o crezuse menajeră, o încurajă cu un zâmbet. Cine să îi spun că sunteţi?

— Eu... sunt Toby, se bâlbâi ea, apoi închise ochii şi spuse: Toby Baxter.

Menajera domnului Hammond a spus presei că o nebună apăruse în pragul uşii lor în după-amiaza aceea şi se învârtise ca un titirez pe covorul de la intrare.

Când Toby o privi, femeia se uită la ea aşteptând să intre, indicându-i o uşă din holul de la Intrare. Grăbindu-se să intre, Toby aproape că gomu de ciudă când se împiedică de un covor.

Putu vodou zâmbetul ascuns al femeii, când p Ai Ani încăporoa. După un moment, îşi strânse un lui îi luunniiihta v1 începu să examineze mica încăpoio însorită.

Alura lomarcaso unele asemănări cu propria el cenă din copilărie, dar aici nu mai întâlnea nici unn. Aici ora viaţă şi vitalitate, care lipseau din casa lui Toby. Se apropie de micul cămin şi studie

fotografiile de deasupra acestuia. Cea care-l reţinu atenţia fu cea a lui Jake, împreună cu două femei, amândouă mai în vârstă decât el. Privi femeile, căutând trăsături comune de familie. La început, nu găsi niciuna, dar imediat ce se apropie, descoperi ceea ce căutase. O anumită forţă uşor îndulcită, dar prezentă la ambele femei se citea în bărbia şi în ochii lor.

— Toby?

Tonul cald se auzi chiar din spatele ei şi ea se întoarse pentru a-l vedea pe Jake sprijinit de rama uşii, privind-o surprins.

— Ai o casă minunată, spuse ea încet, împreunându-şi mâinile.

El aprobă din cap, încă privind-o, apoi scutură din cap şi spuse:

— Vino în studio. Folosim camera asta numai când vine preotul în vizită.

— E drăguţă.

O luă de braţ şi o conduse pe coridor, spre o

cameră mai mare. Zidul care dădea spre grădina din spate era făcut în întregime din sticlă, permiţând astfel ca imaginea aproape sălbatică a acestei grădini naturale să invadeze camera. În stânga văzu un foc arzând într-un cămin mare din cărămidă, iar când simţi mirosul lemnului care ardea, i se păru că erau undeva, la un foc, în mijlocul unei păduri. Culorile încăperii erau în nuanţele pastelate ale toamnei şi ea se întreba, zâmbind, dacă el schimba decorul ca să se asorteze cu sezonul.

Jake o conduse spre o sofa pe lângă cămin, apoi, după ce se aşezară, aşteptară un moment. Când liniştea deveni incomodă, el spuse uşor stingherit:

— Nu-i vorba că nu mă bucur să te văd, dar cum de eşti aici, Toby? Mă gândeam că trebuie să vin eu la tine, ceva mai târziu, dâseară.

— Păi, oftă ea, m-am răzgândit şi m-am decis că nu există niciun alt motiv să mai aştept… Aşa

că, am venit.

Faţa lui se schimbă brusc şi masca lipsită de expresie pe care o văzuse mai devreme în biroul lui îi reapăru pe chip.

— Te-ai hotărât?

Îşi schimbă poziţia, pentru a putea privi focul, sprijinindu-şi braţele pe genunchi. Muşchii degetelor, ai braţelor şi ai umerilor erau încordaţi til rijji/l, potrivindu-se cu tonul vocii lui, când flitiohh:

Şi *oo* al dociti?

— Ani avut ottio vroo posibilitate reală de a alogo? întiobit on încet, etrângând din Umeri. Ai avut dreptalo, nu pot risca, rănind copilul. El nu ponto vorbi încă şi decl trobulo să o fac eu în numolo lui. Şi cred că I ar plăcea să aibă numele tatălui lui pe certificatul de naştere.

Jako nu spuse nimic, îşi aplecă numai puţin capul. Expiră uşor, ca şi când şi-ar fi ţinut respiraţia şi muşchii părură să se relaxeze unul

câte unul. Apoi, se întoarse spre ea şi bucuria de netiescris de pe chipul lui o făcu să îşi oprească respiraţia. Simţi un sentiment ciudat străbătându-i corpul. Era o satisfacţie intensă. O satisfacţie pe care” ea ar fi putut-o, exprima în cuvinte, pentru ai oferi o plăcere şi mai mare.

— Toby, şopti el răguşit, apropiindu-se pentru a-i lua mâinile şi pentru a i le strânge uşor. Asta e… asta e… foarte bine. Foarte bine, sunt… sunt bucuros că nu ai mai aşteptat, inspiră, apoi râse nesigur. Avem o mulţime de treburi. Unde ji-ar plăcea să ne căsătorim?

Fără să-i lase timp să răspundă, el continuă, ridicându-se şi plimbându-se agitat dintr-un capăt în celălalt al camerei:

— Am putea să facem probele de sânge chiar mâine… şi cred că, dacă ne grăbim, ne-am putea căsători sâmbătă; Se opri şi păru să vorbească mai mult în sine, decât cu Toby: Biserica mea are o capelă mică, minunată, care ar fi perfectă. Sp ei să

nu fie deja rezervată pentru sâmbătă.

— Dar mai sunt numai trei zile până atunci! spuse ea sărind în picioare.

— Exact, trei zile! zise el, aruncându-i o privire distrată. Dar o să treacă repede. Trebuie să îţi mutăm lucrurile aici.

— Aşteaptă! spuse ea pe un ton disperat Jake, totul se petrece prea repede. De ce vrei să îmi muţi lucrurile aici şi de ce trebuie să rezervăm capela? Credeam că ar fi suficient să mergem la primărie pentru o scurtă ceremonie. Ea oftă. Oare e necesar şi un serviciu religios?

— Eşti atee? spuse el, privind-o curios.

— Nu, nu asta vreau să spun. Bineînţeles că nu! spuse ea scuturând din cap, plină de confuzie. Şi tocmai asta voiam să te întreb dacă li se pare corect să-i cerem binecuvântarea lui Dumnezeu pentru o căsătorie pe care ne gândim să o lichidăm imediat după ce se va naşte copilul nostru?

— PUI, Dumno/ou şi ar da seama de asta, nu? înirobfl ol (ard să încerce măcar să îşi flBcundn /imbotul amuzat. Şi dacă totul nu ar docurgo exact aşa cum am plănuit, cât mai bine posibil, sunt convins că El nu ne-ar da binecuvântarea ca părinţi ai copilului.

— Nu m-am gândit la asta, zise ea încet, dar ceea ce spui are sens. Dar ce-i cu mutarea mea aici? Ştii… nu prea m-am gândit la asta. Mi-am imaginat că vom sta în apartamentul meu. Mi-e mai familiar, înţelegi?

— Da, înţeleg. Vocea lui plină de încredere o mai linişti puţin. Cred totuşi că ar fi mai bine dacă am sta aici. Vei avea nevoie de ajutor când te întorci de la spital. Doamna Pratt va fi aici ca să îţi ofere ajutorul de care vei avea nevoie.

— Oh!

Toby îşi scărpină bărbia, în timp ce se gândea. Tot ceea ce spusese el părea să aibă sens. De ce avea însă senzaţia că lucrurile mergeau

prea repede? Că, într-un anumit fel, era împinsă să facă lucruri la care ar fi trebuit să se gândească mai mult?

— Bine... în regulă... cred că ai dreptate! spuse ea vag, apoi îl privi drept în ochi, când el se apropie să o îmbrăţişeze.

— Toby! spuse el cu o anumită încăpăţânare, în timp ce ea îl privea mirată. Mi s-a părut că am decis deja că nu ar fi un lucru neobişnuit ca tatăl copilului să o îmbrăţişeze pe mama aceluiaşi copil.

— Neobişnuit? Nuuu. Cred că nu este neobişnuit. Numai că nu prea sunt familiarizată cu asemenea”, lucruri. O să mai avem o grămadă... după...? Am crezut că va fi ceva platonic, zise ea.

El zâmbi şi spuse încet:

— Platonic înseamnă rece? Prietenii se îmbrăţişează şi se sărută, dar asta nu are nimic sexual.

Ea nu îşi putu controla muşchii, când aceştia se contractară exact la cuvântul „sexual”.

Evitându-i privirea, ea îşi umezi buzele, nervoasă.

— Nu am avut niciodată un prieten pe care să îl îmbrăţişez şi să îl sărut, spuse ea gânditoare. Cu toate astea, cred că o să mă obişnuiesc. Îl privi zâmbitoare. Cred că a venit timpul să ating un subiect mai sensibil. Presupun că asta mi se trage de la faptul că părinţii mei nu erau nişte oameni prea deschişi. Nu mi-am dat seama de asta defel, până în urmă cu aproximativ un an.

Ea se îndepărtă şi se reaşeză pe sofa, trăgându-şi picioarele sub ea, după ce îşi scoase pantofii. Când văzu mirarea din ochii lui, continuă:

— Lynda şi cu mine am luat câţiva copii la un picnic – lucram amândouă cu copii handicapaţi, într-un spital din cartier, la sfârşitul săptămânii – şi ea l-a văzut la un moment dat pe unul dintre ei urcându-se într-un copac şi a vrut să-mi atragă atenţia. Mi-a pus mâna pe umăr şi eu m-am întors să o privesc. Nu aveam idee cum arăta figura mea, dar dintr-odată ea şi-a retras mâna. Asta m-a făcut

să mă simt ciudat. Am simţit că o rănisem în sentimentele ei, dar nu ştiam ce să fac. Îl privi şi continuă: Da, cred că aş vrea foarte mult să încerc să nu mă mai simt aşa. S-ar putea să fie foarte frumos să ai un prieten care să te îmbrăţişeze.

El nu spuse nimic câtva timp. Privi drept înainte, apoi, cu o voce ciudată, spuse:

— Da, da, s-ar putea.

* * *

Jake îşi trase mâinile de sub cap şi se ridică pentru a se sprijini de speteaza patului. Pantalonii pijamalei lui din mătase îi căzuseră puţin mai jos pe şoldurile musculoase şi, la lumina veiozei, părul de pe pieptul descoperit părea şi mai întunecat în contrast cu culoarea crem a pernelor.

Aprinzându-şi o ţigară, el privi formele întunecate şi luminoase de pe tavan, întrebându-se ce făcea Toby acum. Ar fi trebuit să-insiste să fi

petrecut această ultimă seară împreună. Ea era încă îngrijorată de ideea de a se căsători cu el şi nu ar fi trebuit să o lase pradă acestor îndoieli. Dacă ar fi reuşit să găsească vreun motiv să meargă la acea întâlnire pe care o plănuise ea împreună cu prietenii ei în seara aceea, ar fi fost deja acolo, deşi ştia că încă nu avea dreptul să se amestece în viaţa ei. Cel puţin deocamdată.

Ultimele două zile trecuseră repede. Probele de sânge. Certificatul de căsătorie. Mutatul lucrurilor personale şi al îmbrăcămintei în casa lui.

Râse, când îşi aminti privirea de pe faţa ei, când îşi văzu dormitorul de la primul etaj al casei.

Ochii ei se măriră, când văzu cât de spaţios era, apoi o lumină ciudată i se citi pe chip, făcându-l să se întrebe pentru un moment dacă îşi amintea oare de prima lor noapte împreună.

Îşi scutură capul, alungând această idee, apoi apucă receptorul telefonului şi, înainte de a se

gândi la toate motivele pentru care nu ar fi trebuit să telefoneze, apăsă butoanele numărului ei. Nesiguranţa îi apăru pe fată, când, după al cincilea semnal, receptorul telefonului de la celălalt capăt fu ridicat şi îi auzi vocea.

— Toby! începu el, apoi auzi gălăgie, Toby, ce I acolo la tine?

— Jako, spuse ea ridicând tonul din cauza Qllăglol. Lynda şi banda au decis să îmi facă o petiouoro de sfârşit de fecioria şi, după cum poţi auzi, flitul cam gălăgioşi. Lynda...

Voce* ol se plordu ca şi când ar fi pus liw ptoiul cloopurto.

I yndu, npuno I să nu mai scoată nimic de pe ol, Dumno/oulol Nu crod că m-a auzit.

T i» hyl Cp Dumue/ou oo întâmplă? Cine este Mut n?

— Clnovi lilinli unn din tolcymmelo alea cu CÂnleo Do împt, o loluyrama caro cântă şi diniMJA, dar nu crod că cineva a remarcat că mai

şi cântă. Vocea ei se pierdu atunci când repetă: Lynda, spune-i”. Apoi fu o pauză lungă. Of, Doamne, spuse ea, în sfârşit liniştită.

— Toby Baxter, spuse el, strângându-şi dinţii cu exasperare, dacă nu îmi spui acum ce se întâmplă, vin acolo.

— Oh, nu-i nevoie, Jake, spuse ea repede.

— Tdby! zise el, neliniştit.

— Zău, Jake, E în regulă. Nu-l nimic de speriat. Dar sunt cu toţii aici.

El putu auzi pe cineva din apropierea ei vorbindu-i, apoi ea spuse:

— Trebuie să te las, Jake. E în regulă, zău. 1

Apoi totul deveni tăcut şi comunicaţia se întrerupse.

Nu stătu prea mult pe gânduri, se ridică brusc şi începu să se îmbrace. Zece minute mai târziu, era în maşina lui, aceelerând dincolo de limita de viteză, în direcţia locuinţei ei.

În Smp ce conducea, continua să se întrebe

asupra lucrurilor pe care i le spusese ea. De ce i se păruse că era speriată? şi ce motiv avea să creadă că Toby era atât de fragilă? Până-ntr-atrt încât o mişcare greşită sau un cuvânt nelalocul lui ar fi putut să o strivească?

Doctoriţa Mathias spusese că fusese ceva în trecutul ei, de care nu putea vorbi pentru că era o informaţie confidenţială. Dar ce anume? îl făcea să înnebunească. Toby era o femeie deosebit de atrăgătoare. De ce fusese fecioară până în noaptea pe care o petrecuseră împreună? Părea deosebit de timidă şi neştiutoare în privinţa jocurilor sexy pe care bărbaţii şi femeile le practicau. La vârsta ei, femeile cunoşteau prea bine arta flirtului. Dar nu şi Toby.

Doctoriţa Mathias spusese că nimeni nu putea sta multă vreme în jurul lui Toby, fără să fi o cucerit de ea, şi Jake surâse autoironie atimiţând adevărul acestei fraze. Toby părea să fi e în permanenţă în gândurile lui.

Îşi parcă maşina lângă blocul ei şi coborî cu mişcări repezi şi fluide. Acum, că se simţea ceva mai calm, se întreba ce căuta acolo. Toby spusese că nu avea nevoie de ajutorul lui, iar el însuşi îşi dădea seama că nu putea să intre, pur şi simplu, şi să îi dea pe toţi afară.

Oo opri pentru un moment, apoi strânse din umeri nerăbdător şi sună. Când ea deschise uşa suficient ca să-l vadă, el privi în spatele ei în apartament şi se încruntă când văzu încăperea pustie.

— Ce s-a întâmplat cu petrecerea? spuse el, în timp ce intră şi observă camera plină de fum.

Toby râse şi se aplecă pentru a culege de pe jos câteva panglici.

— Au hotărât să se mute cu petrecerea în apartamentul Lyndei. Eu am acuzat o durere de cap. Zâmbi. Se prinde întotdeauna.

Oprindu-se să ridice o cutie de pe podea, el atinse cu delicateţe o bucată de dantelă, de

culoarea caisei. Cutia părea să fie alcătuită din două bucăţi prinse împreună de o panglică deosebit de fină, din satin. O privi un moment, intrigat, apoi ridicându-şi o sprânceană, amuzat, îi aruncă lui Toby o privire întrebătoare.

Ea i-o luă din mână, grăbită, apoi râse din nou încet, cu un nod în gât.

— Prietenii mei au nişte idei ciudate despre ce ar trebui să poarte cineva în pat.

El zâmbi încet, senzual.

— Ciudată? Nu aş spune chiar aşa despre asta.

— Nu? Ea îl privi curioasă, lăsându-şi capul pe spate, apoi şopti: Ce ciudat! Se îndreptă şovăind spre mijlocul încăperii, cu bucata de dantelă strânsă la piept.

— Jake, de ce ai venit? Nu e vorba că n-aş fi bucuroasă să te văd, spuse ea repede, ca şi când s-ar fi temut să nu îl rănească, dar… oricum, ne vedeam mâine dimineaţă. Ai ceva să-mi spui?

Se gândi că avea, într-adevăr, să îi spună ceva, dar zâmbetul i se crispă când privi dantela lângă pieptul ei. Era o întrebare de-a dreptul dificilă.

— Am vrut să fiu sigur că totul e în regulă. Că nu te plictiseşti. Privi în jur. Poate nu e rău că am venit, totuşi. Arăţi ca şi când ai avea nevoie de ajutor.

— Oh, nu îţi face griji, spuse ea privind norul de fum. Mai am câteva lucruri de împachetat, după care am terminat. Cât despre dezordine, femeia mea de serviciu a spus că va veni mâine. Po urmă, o să treacă de două ori pe lună să aibă grijă de casă.

El dădu încet din cap. Ea se gândea deja la timpul când se va reîntoarce în apartamentul ei. Lui nu îi surâdea ideea că ea considera asta drept un deranj temporar. Aşezându-se pe sofa, ol o privi în linişte cum aranja cadourile primite. Trebuia să admită, în pofida voinţei lui, cât de mult îi plăcea

să o privească pe Toby. Nu ştia că o fomoie atât de mărunţică se putea mişca atât de graţios.

Ea nu rosti nicio vorbă când părăsi încăperea cu braţele pline, dar îl privi cu un zâmbet care îl făcu, în mod inexplicabil, să i se încordeze muşchii. Rămase amuzat un timp, apoi se simţi iritat din cauza emoţiilor care îl asaltau. Apucă neiyos albumul de fotografii care stătea alături, pe un raft. Îl răsfoi distrat, apoi începu să fie mai atent. Pe primele pagini erau fotografii ale unui cuplu. După îmbrăcăminte, se gândi că ar fi trebuit să fi fost în jurul anilor treizecipatruzeci. Privi fotografiile de la nuntă, apoi alte fotografii ale aceluiaşi cuplu în îmbrăcăminte obişnuită, în faţa fântânii Trevi şi în Piaţa Spaniei din Roma.

Erau pagini întregi de fotografii ale acestui cuplu, înainte de a ajunge! a pagina unde ţineau în mâini un mic copil grasuţ. Întoarse pagina, sperând să vadă mai multe fotografii ale aceluiaşi copil pe care îl bănuia să fie Toby, dar, cu excepţia

unei fotografii de când avea, probabil, zece ani, într-o rochie obişnuită, lângă un cal frumos, şi a unei fotografii în uniformă de şcoală, nu mai era niciuna. Erau fotografii ale unui alt copil, un băiat, dar fără nicio menţiune care să fi indicat ceva.

El îşi ridică privirea tind Toby intră în cameră.

— Unde, sunt celelalte fotografii?

— Care celelalte?

— Cele de când ai crescut. Vreau să văd cum va arăta copilul nostru.

Ea râse stingherită.

— Dacă este norocos, nu o să fie ca mine. Arătam oribil când şram mică. De fapt, aşa mi-am căpătat numele, după câte spunea tata. Spunea că arătam da o halbă tiroleză de bere. Ştii, halbele alea care arată ca nişte oameni graşi, cu pălării cu pene?

El o privi, până ce ea se simţi stingherită.

— Le cunosc, dar tu nu arăţi deloc ca ele.

— Arătam aşa când eram copil, spuse ea apropiindu-se.

— Am văzut numai tri fotografii de-ale tale, de când erai copil şi nu este suficient pentru a-mi fum ta o părere. Nu ai una goala-goluţă pe o hlirnă de urs?

— Mi-e teamă că nu, spuse ea, strângând din umori. Astea sunt singurele pe care le am. Nu oiod că părinţii mei erau prea pasionaţi de fulografil.

Nu e vorba de tine, se gândi el, simţind o mânio nomotivată împotriva părinţilor ei. Albumul era plin de fotografii ale celor doi. Dar Toby apărea doar în vreo şase din ele. Privi spre album repede, înainte ca ea să îi poată citi nedumerirea de pe faţă.

— Şi cine e ăsta?

— Cine? Nu m-am uitat în album de atâta timp. Probabil că pe unii nici nu i-aş mai recunoaşte.

Se apleca peste sofa, pentru a privi peste

umărul lui. Fotografia despre care vorbea el era aceea a unui bărbat frumos, îmbrăcat în uniformă de ofiţer. Decoraţiile îi acopereau pieptul în mod ostentativ. Avea o figură impresionantă, fără a fi prea austeră. Avea un fel de zâmbet în ochi şi puteai spune că era gata să râdă în orice clipă. Şapca îi era uşor ridicată, dându-i un aer uşor diabolic.

Când Toby rămase tăcută, o privi şi văzu că se uită la fotografie.

— Ăsta este unchiul Paul, şopti ea cu o voce puţin răguşită.

— Este fratele tatălui sau al mamei tale?

Ea scutură din cap şi îşi întoarse privirea.

— Nu era al nici unuia dintre ei. Era… Trase puternic aer în piept. Era un… un nume pe care i-l dădusem din simpatie.

El putu simţi tensiunea dinăuntrul ei şi o privi atent. Se făcuse palidă. Se întoarse şi mormăi:

— Scuză-mă! şi ieşi din cameră.

— Toby… începu el, dar ea nu se opri.

El rămase confuz câtva timp, privind albumul, încercând să găsească o explicaţie a atitudinii ei. Erau acolo mai multe fotografii ale omului pe care ea îl numea unchiul Paul, decât ale lui Toby. Fotografii ale lui în care apărea bronzat, în pantaloni de tenis şi într-un pulover cu guler în „V”. Fotografii care îl înfăţişau în costum de schi, pe fundalul zăpezii. Nu găsi nimic care să explice comportamentul lui Toby şi, cum ea nu oo întorsese încă, Jake începu să se simtă stânjenit în liniştea apartamentului. Ridicându-se dintr-odată, traversă camera şi intră prin uşa pe caro dispăruse ea.

Era dormitorul ei. O veioză era aprinsă lângă micul pat care părea solitar, în încăperea spaţioasă, acum goală.

— Toby, spuse el încet, îndreptându-se spre bnla în care nu găsi pe nimeni.

Rămase surprins un moment, întrebându-se oo dracu’ se întâmplă, apoi auzi zgomote în ipatole celeilalte uşi, care bănuise că dădea Iniio debara. Mişcându-se repede, o deschise şi văzu că avea dreptate. Era o debara. Iar în mijlocul pantofilor, pe podea, şedea Toby.

Stătea cu braţele strânse în jurul genunchilor, frecându-şi bărbia ou vârful unui pantof din piele verde. După un moment, ea îl privi, apoi se uită spre zid.

El o privi un moment, apoi intră şi închisa uşa încet, ghemuindu-se lângă ea. Când ochii lui se obişnuiră cu întunericul, el îi prinse mâna încet.

— Vrei să îmi spui ce-i cu unchiul Paul?

— Nu.

Vocea ei era clară şi feminină, dar fermă.

— Vrei să îmi spui de ce stai aici în debara? întrebă el, atent să nu pară îngrijorat.

Ea râse şi vocea îi era relaxată de un real amuzament.

— E un obicei, cred „Se opri, întorcându-şi capul pentru a-l privi şi adăugă gânditoare: Janine ar spune, probabil, că este o încercare de a mă reîntoarce la siguranţa pântecului matern.

— Şi tu crezi tot aşa?

— Nu prea. Mama mea şi cu mine nu am fost niciodată atât de apropiate. Când spuse asta, vocea ei păru uşor ironică. Îmi pot imagina uimirea de pe faţa ei, dacă aş fi încercat să mă reîntorc în pântecele ei. După ce ar fi trecut peste şocul iniţial, ar fi făcut în aşa fel încât să fie sigură că îmi văd de treabă şi ar fi spus, probabil, că întotdeauna am fost puţin ciudată.

El râse, apoi căzură într-o tăcere stânjenitoare. După câteva clipe, el îşi trecu braţele în jurul umerilor ei. Ea rămase rigidă la început, apoi se relaxă, oftă şi se apropie de el.

— Aveai dreptate. E bine să ai un prieten care să te îmbrăţişeze.

— Sper că întotdeauna vei gândi astfel,

murmură el, aranjându-i părul pe frunte. Un alt lucru pe care trebuie să-l ştii despre prieteni, Toby, este că ei îşi pot spune orice unul altuia. Unul din lucrurile pe care le presupune existenţa unui prieten este să îi permiţi să pătrundă în gândurile şi în sentimentele tale.

— Lynda nu simte aşa, spuse ea pe un ton dofonsiv. Cel puţin, nu a spus-o niciodată.

— Dar ei nu îi place să îmbrăţişeze şi să uărute, nu-i aşa?

— Nu. Ai dreptate. Ea se opri, inspirând încet. Când vorbi din nou, vocea ei era rigidă şi rece, într-un fel pe care nu îl mai auzise până atunci.

— Unchiul Paul era cel mai bun prieten al părinţilor mei. După ce Tommy a murit, el a rămas singurul lor prieten adevărat.

— Tommy?

— Fratele meu mai mic, spuse ea cu durere în glas. Probabil că i-ai văzut fotografia în album,

Părinţii mei credeau că lumea a început în ziua în care s-a născut Tommy… şi cred că de fapt aşa a fost. Era atât de plin de viaţă şi răspândea bucuria asta în toate momentele vieţii noastre. Cred că ăsta a fost motivul pentru care am decis să lucrez la spitalul pentru copii, ca şi la clinică, în restul săptămânii. Credeam că poate voi găsi la ceilalţi copii ceva din ceea ce mi-a dat Tommy. După un timp, ceea ce făceam nu mai era în numele lui Tommy, ci pentru ei. Ofereau dragoste atât de uşor oricui avea nevoie de ea. Rămase tăcută pentru un moment amintindu-şi, apoi continuă: Când Tommy avea şase ani, a murit într-unul din acele accidente stupide de joacă, care se întâmplă întotdeauna copiilor, dar cu efecte mai puţin dramatice. A căzut dintr-un leagăn şi s-a lovit la cap.

Ea îşi schimbă poziţia, ca şi când ar fi fost dificil să vorbească despre acest subiect.

— Părinţii mei nu au fost niciodată afectuoşi

în mod deschis, dar, după moartea lui Tommy, s-au închis şi mai mult. Mi-a luat ceva timp să realizez că amândurora le era teamă… teamă să iubească prea mult… teamă că ar putea fi din nou răniţi. Singura persoană spre care s-au deschis cu adevărat era unchiul Paul. Era un erou al războiului coreean. În ochii lor, era un om perfect. Poate credeau* că, de vreme ce supravieţuise unui război, puteai să îl iubeşti fără a te teme.

Tăcerea se lăsă din nou, iar el încercă să se (jândească mai profund la cuvintele ei.

— Erai geloasă pe el? întrebă el încet. Simţeai că îţi lua ceva ce era al tău?

Ea se încordă imediat.

— Poate, spuse, poate simţeam asta fără să-mi dau seama.

Ea încă mai ascundea ceva. El simţea asta sigur, ca şi cum i-ar fi oferit cheia minţii ei. Golozia nu era esenţa problemei lui Toby. În fotografiile părinţilor ei, pe care le văzuse, nu se

aim? ea niciun fel de căldură. Se simţise gol când îl privise. Dar celălalt bărbat, cel nurnit Paul, afiţja un zâmbet; prietenos şi ochi surâzători, l-ar fi putut face cu siguranţă o bună impresie unui copil singuratic, cum se simţea Toby atunci. Paul fusese cineva care râsese cu ea şi care o îmbrăţişase, în loc să o certe sau să o ignore.

— Erai apropiată de Paul? Simţi cum ea îl aprobă printr-un mic semn din cap, Poate că erai geloasă pe felul în care îl priveau părinţii tăi. Poate voiai ca el să îşi petreacă tot timpul cu tine.

— Da, şopti ea încordată, şi el simţi ceva nou în vocea ei. Dacă nu ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi spus că se simţea venin sau chiar ură în vorbele ei. Eram legată de el, continuă ea, mă iubea. Deschis şi cald. Dar ei nu mă iubeau. Vocea ei deveni răguşită. Nu este de mirare că voiam să fiu cu el tot timpul.

— Şi pe urmă a murit şi el?

— Da. Ea râse şi o făcu astfel, încât lui Jake I

se zbârli părul de pe braţe. Da, eroul a murit, continuă ea dur. Dar nu înainte de a-i fi omorât pe toţi eroii.

Începu să tremure violent şi braţele lui se strânseră în jurul ei. Stătură aşa câtva timp, iar el murmură încet cuvinte de neînţeles în urechea ei şi îi mângâie părul cu o mână tremurândă.

Se gândi să nu mai discute un subiect care, evident, evoca o zonă prea dureroasă a vieţii ei. Îi era teamă că o împinsese prea departe. Era ceva aici, la care el avea nevoie disperată de un răspuns, dar nu putea să îl primească acum.

Era ceva ce trebuia să se întâmple, încetul cu încetul.

Când simţi dă tremurul din corpul ei încetase, el îi ridică bărbia şi o privi. Faţa ei părea liniştită în lumina care venea dinspre uşă. Zâmbind încet, o strânse ca pentru a o apăra şi îi spuse:

— Ai nişte cafea?

Pentru un moment, ea păru surprinsă, apoi râse. În timp ce ochii lui se măriră de mirare, ea îl sărută repede în semn de mulţumire.

Mâna lui îi prinse ceafa pentru a-i menţine sărutul şi el simţi plăcerea alergându-i prin corp, ca un val de căldură.

Dacă ar fi simţit orice fel de ezitare la ea, ar fi renunţat imediat, dar nu simţise niciuna. Şi nu era nimic care să îl oprească să continue sărutul. Nimic care să îl oprească să o guste, să-i redescopere textura buzelor în felul în care, atât de des, retrăise experienţa nopţii pe care o petrecuseră împreună.

Pentru câteva momente, ea rămase nemişcată, apoi, dintr-odată, ca un fluture care îşi desface aripile, buzele ei se mişcară sub ale lui şi el trebui să se prindă de ceva, sub presiunea unui strigăt interior de triumf. Nu putu, oricum, să prevină geamătul de plăcere care îi scăpă când o trase peste picioarele lui, şi o aşeza în braţe.

— Jake… şopti ea răguşită, când el o sărută pe pielea delicată a gâtului.

— Înî?

Ea înghiţi, înainte de a începe să vorbească din nou şi el îi simţi muşchii gâtulujjncordându-se sub buzele lui.

— Jake, cum faci asta? murmură ea încet.

— Cum fac ce?

Mâna lui, nu se ştie cum, alunecă peste şoldurile ei, presându-i apoi coapsele, în timp ce muşchii coapselor lui se contractară într-o mişcare de necontrolat. Mintea lui fu inundată de amintiri despre felul în care arătase ea în noaptea aceea, despre felul în care se simţise ea. Şi voia asta din nou. Trebuia să retrăiască din nou asta.

— Cum faci furnicătura asta? şopti ea. Când eram copil… Se opri, când sărutările lui alunecară de-a lungul gâtului ei delicat. Când eram copil, continuă ea, prietenii mei şi cu mine obişnuiam să simţim furnicătura asta atunci când atingeam

bateriile electrice cu vârful limbii. Acum este la fel. Numai că… numai că de data asta e ceva mult mai adânc.

„Mâna ei se mută pe gâtul lui, degetele ei luând forma acestuia, ca şi când ar fi fost fascinată de nllngere. El putu simţi durerea sexului său excitat, care presa coapsele ei, şi înţelese că tiohuia să se oprească acum sau să rişte să-şi piardă cu totul controlul. Voia cu disperare să o culce pe podeaua debaralei, să o simtă dedesubt, caldă, suplă şi senzuală, la fel cum fusese în noaptea aceea. Voia să simtă din nou nerăbdarea pe care o simţise atunci, la ea. Voia…

Înghiţindu-şi un geamăt, el îi trase jos mâna de pe gâtul lui şi o ţinu strâns într-a lui.

— Cred că ar fi bine să facem cafeaua aia acum, spuse el brusc.

Îşi dădu seama dintr-odată că vocea lui conţinea o anume duritate pe care nu o voise şi încercă să o îmbrăţişeze, sărutând-o fugar pe

frunte.

— Cafeaua? întrebă ea cu o voce slabă şi confuză, apoi râse dintr-odată. Vai, am uitat. Mă tem că nu sunt o gazdă prea bună, dar, mă crezi sau nu, nu sunt obişnuită să îmi întreţin invitaţii în debara.

Ea îi strânse mâna repede şi afectuos şi se sprijini de umărul lui pentru a se ridica.

— Poţi să mă crezi sau nu, răspunse el, nici eu nu sunt obişnuit să fiu invitat în debara. Dar înţeleg acum că există aici un adevărat potenţial, iar posibilităţile mă ameţesc, pur şi simplu.

Ea râse şi, în timp ce el o urmă afară din întunericul debaralei, se minună de bucuria pe care o simţea ea după ce el o sărutase. Şi de imposibilitatea lui de a mai rămâne lucid, atunci când o simţea aproape. Nu era niciun dubiu în privinţa asta. Se simţea legat de Toby. Nu ca de mama copilului său, nu ca de o Ipmeie care avea nevoie de ajutor, ci ca de o femeie frumoasă şi

atrăgătoare.

Venise într-un suflet în seara asta, nu pentru că voise să fie sigur că ea nu se răzgântiise, ci pentru că îi era frică să nu fi fost cu un alt bărbat. Cu orice bărbat, chiar cu unul care ar fi vrut să-i facă cele mai bune urări.

Şi, ca şi când asta nu ar fi fost de ajuns, el îşi dădu seama, zâmbind, când trecu pe lângă bucătărie, că mai era ceva ce continua să îl obsedeze. Trebuie să fi fost vreun motiv pentru care Toby îi purta acum copilul. În mod sigur, destinul pusese la cale ceva mult mai important, ce se desfăşura sub ochii lui. Pentru că, dacă ea şi numai ea concepuse acest copil cu el, de ce n ar mal face şi altul... şi apoi altul. El nu putea înlătura credinţa că, într-un anumit fel, vieţile lor fuseseră sortite să fie legate.

ŞASE

Toby stătea în mijlocul spaţiosului hol de recepţie, lăsând muzica şi zgomotul şi râsetele conversaţiei să plutească în jurul chipului ei împietrit.

O făcuse, în mod real şi onest, până la Dumnezeu. Privi într-o parte la bărbatul de lângă ea, apoi privi aiurea nervoasă, trecându-şi în grabă mâinile peste rochia de culoare crem care, împreună cu pălăria cu un mic voal, crea imaginea ei de nuntă.

Da, îşi spuse ea cu un oftat, se căsătorise cu un burluti (Umpro care nu ştia aproape nimic.

A» ol, ţând simţi mâna lui pe mijlocul ei, când nimţi. crtidura acesteia pătrunzându-i în carne, îşi chdu mima că greşea. Ştia ce avea nevoie să ştiu doripro Jake. Ştia că era amabil şi InMnţjăior. Ştia că faptul de a aduce o fiinţă nou fi pe lume era important pentru el şi că ar fi foM un tată minunat. Pentru timpul pe care îl polrocuseră împreună, asta era deja destul.

De fapt, ar fi fost suficient pentru oricine. Zâmbi tristă, când se gândi la telegrama pe care

Io o trimisese părinţilor ei, informându-i despre cusătorie, şi la cea pe care o primise în schimb, în dimineaţa aceea. Fusese scurtă şi nu foarte caldă, dar de fapt nici nu se aşteptase la mai mult. Îi doreau bine, pe un ton calm, şi o informau că va primi un cec gras prin poştă.

Atitudinea lor rezervată ar fi putut, probabil, să pară ciudată oricui, dar nu ei, care îi cunoştea şi începuse să îi accepte aşa cum erau. De asemenea, era destul de corectă cu ea însăşi ca să îşi dea seama că prezenţa lor la nuntă ar fi făcut lucrurile şi mai dificile pentru ea.

Mare parte din ziua aceea părea înceţoşată acum, dar anumite lucruri stăruiau încă în toată lumina lor, ca şi când ar fi fost păstrate pentru a-i trece prin faţa ochilor cu intensitatea tridimensională a diapozitivelor.

Soarele care pătrundea printr-un perete de

sticlă pictată. Mirosul gardeniilor pe care le purta. Lacrimile neaşteptate din ochii ei când văzu copiii din clinică şi din spital, copiii ei, privind-o angelic când coborâse printre şiruri. Căldura reală din vocea preotului. Suspinele ei destul de clare când privise în jos spre inelul pe care Jake i-l punea pe deget. Senzaţia buzelor lui Jake pe ale ei, strânsoarea sigură a mâinii lui.

Privi din nou spre verigheta ei a cărei mărime şi frumuseţe o lăsau din nou fără respiraţie.

— Îţi place?

Privind spre Jake, îl văzu admirând-o. După o mică pauză, el întrebă din nou:

— Îţi place verigheta, Toby?

— Cum s-ar putea să nu-mi placă? întrebă ea strângând din umeri. Mi-e tare dragă.

— Dar? Când ea îl privi, întrebătoare, el adăugă: Sunt absolut sigur că există un „dar” legat de asta.

— Numai că... oftă ea, apoi spuse în grabă: Dat fiind că e vorba de ceva temporar... nu mă aşteptam la aşa ceva.

Ea i. I ridicrt mâna stângă şi verigheta înconjiii îi. I se diamante roz străluci în lumina soarolul, muncind scântei.

CI ir-e* încol.

În e o io aşteptai? La etichetă pentru imhm i’

Numi, dar nu mă aşteptam să fie chiar sora lui Kntimuor. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui. Şi e! rtc n o pierd?

Amuzamentul de pe chipul lui era evident, în timp ce o privea şi o strângea încet de mijloc.

— Nu ai s-o pierzi. Şi chiar dacă ai s-o pierzi, o asigurată, nu îţi face nicio grijă. Nu îşi putea lua ochii de la ea şi, după un moment, murmură: Nu ţi-am spus cât de frumoasă eşti astăzi?

Întorcându-şi capul încet pe umărul lui, ea îl privi şi imaginea lui îi tăie răsuflarea chiar mai

mult decât verigheta.

— Nu, spuse ea, zâmbind uşor, pentru că emândoi ştiau că i-o mai spusese de nenumărate ori. Spune-mi!

Dar el nu mai zise nimic. Mai mult, o privea cu o expresie amuzată şi surprinsă, ca şi când ea ar fi făcut ceva ciudat şi minunat în acelaşi timp. După un moment, el murmură cu o voce răguşită:

— Hai să dansăm! şi o conduse pe ringul de dans.

Se sprijini de el, lăsându-l să o conducă, în timp ce muzica dulce, romantică, inunda holul. Ar fi putut ti şi singuri, dacă te-ai fi luat după atenţia pe care o acordau celorlalţi oameni, care îi priveau cu zâmbete atotştiutoare, în timp ce Jake şi Toby valsau pe lângă ei.

Când muzica plăcută încetă, Jake îi ridică bărbia şi îi privi trăsăturile palide.

— Eşti obosită, murmură el, hai să mergem acasă, micuţo.

Ea se întrebă de ce voise el ca recepţia să aibă loc într-un hotel şi nu în casa lui. În timp ce îşi făceau loc printre invitaţi, cei mai mulţi de la instituţia lui Jake, ea înţelese rostul acestei hotărâri. Fusese aranjat în aşa fel, încât ei să poată pleca oricând ar fi vrut.

În drumul spre casă, braţul din jurul ei o făcu să se simtă ca un pui sub o aripă ocrotitoare şi abia când ajunseră în faţa noului dormitor, el ridică puiul în braţe. Fu de fapt un şoc mai mare decât şi l-ar fi imaginat şi începu să tremure, devenind dintr-odată rece şi pierdută.

Simţi ca prin vis sărutul lui pe frunte, intensitatea privirii şi şoapta lui uşoară:

— Vise plăcute, soţia mea. Apoi, ca şi când ar fi savurat cuvintele, spuse din nou: Soţia mea.

Lucrurile astea rămăseseră cu ea, în timp ce aluneca în somn, şi îi umplură visele de prezenţa lui, făcându-le mai dulci decât şi-ar fi dorit el.

Dar, la fel ca şi ceaţa de dimineaţă care

cliiipare şi care e uitată odată cu soarele, visele fura şi ele uitate.

Toby se întinse şi privi spre noua ei lume. În dimineaţa asta, totul părea nou, dar, destul de ciudat, noutatea nu o speria. Simţi în schimb o senzaţie minunată.

Se ridică în micul pat de o persoană şi îşi puse braţele în jurul genunchilor. Ştia că patul fusese cumpărat pentru a o face să se simtă şi mai acasă. Ceasul ei din alamă stătea alături, pe noptieră. Periile ei şi cutia de pudră, din porţelan, erau pe dulăpiorul de mahon. Fotografii ale copiilor din spital decorau oglinda. Devenise cu adevărat camera ei.

Sărind din pat, începu să îngâne o melodie, în timp ce îşi spăla faţa şi dinţii, apoi aruncă în oglindă un zâmbet, când îşi dădu seama că, ceea co cânta, era o versiune a melodiei „*Oh, ce dimineaţă frumoasă*

Era ca şi când un sânge nou îi curgea prin

vene, se gândi ea, în timp ce îşi trăgea blue-jeanşii şi puloverul verde-mentă. Era plină de un nou elan şi de... speranţă.

Şi azi, pentru prima dată de când ţinea minte, Toby nu se întrebă de ce se simţea aşa. Pur şi simplu, râse tare în camera goală neîncercând să îşi analizeze sentimentele şi porni în căutarea lui Jake şi a micului dejun şi... poate chiar a unei aventuri. Cine ştie? se gândi ea zâmbind pieziş.

Nu trebui să îl caute prea mult pe Jake şi nici aventura. Îl întâlni pe coridor. O privi luându-i repede mâna şi grăbindu-se cu ea spre micuţa sufragerie, care dădea spre grădina sălbatică din spatele casei

— Mătuşile au sunat azi de dimineaţă, spuse el cu o voce uşor grăbită, în timp ce turna cafea în două ceşti. Îi întinse una şi se aşeză de cealaltă parte a mesei.

— Furnicile?[1] întrebă ea. Apoi, ideea formă

1 în engleză, „aunt1 (mătuşă) şi „ant" (furnică) se pronunţă la fel.

imediat o imagine în mintea ei. Era imaginea unor furnici fumând trabuc, purtând ochelari cu ramă de metal şi papion, aşezate confortabil în scaunul lor în aşa fel încât să îşi poată rezema picioarele pe birou, în timp ce vorbeau cu Jake prin micul lor telefon.

— Nu ţi se pare că laşi prea multe firimituri? spuse ea, proptindu-şi bărbia în palmă şi privindu-l curioasă. „Or să facă grevă?” Zâmbetul ei visător spori odată cu imaginea.

Furnicile curajoase mărşăluiesc în fiecare zi (ulii fa (a reşedinţei domnului Hammond, ivn vânturilor puternice şi a zvonurilor că înincritorii de furnici au fost angajaţi ca t «în)! yhioii de grevă. Micile lor lozinci tiu tiMK’Om vu/ufe niciodată, în timp ce o mulţime (Ui (în ilari şi gândaci se stnngeau pentru a striga spre mărşăluitorii convinşi.

— Toby!

Ce! ill ol oo concentrară pe exasperarea din

privirea lui şi opoi scutură din cap.

— Oh, ocu/A mă, Jake, povesteşte-mi despre olc.

— Voi că le întâlnească astăzi, spuse el cu resemnare. Speram să amân puţin, până când te vei mai obişnui cu locul, dar au insistat.

Ea îl privi un timp în linişte, apoi ochii i se măiiră.

— A, e vorba de mătuşi, spuse ea în sfârşit, înţelegând sensul cuvântului, Aşadar, mătuşile tale vor să mă întâlnească. Apoi se încruntă, aruncându-i o privire îngrijorată. Jake, mătuşite tale vor să mă întâlnească?

— Exact asta este ceea ce ţi-am spus, confirmă el, aruncându-i o privire confuză. Nu trebuie să îţi faci griji. Sunt nişte bătrânele simpatice, dar…

— Dar?

— Poate că ar fi mai bine dacă le-ai întâlni şi ţi-ai face propriile tale păreri despre ele, spuse el,

apoi râse încet.

Râsul lui o făcu şi mai nervoasă.

Le trebui mult timp până să plece, pentru că Toby nu se putea decide ce să poarte la întâlnirea cu mătuşile. Jake nu îi dăduse niciun indiciu în legătură cu personalitatea lor, spunându-i doar că erau două, Sophie şi Annabelle. În cele din urmă, ea alese un costum de culoarea untului şi o bluză albă, dar nu era prea mulţumită de alegerea făcută. 1

Se opri înainte de a-şi pune rujul bej, apoi se strâmbă în oglindă.

— Ăsta ar fi norocul meu, mormăi ea, ca mătuşile astea să fie o pereche de bătrânele care

UMO-ultd punck rock şi fac prăjituri bune.

Dar imediat ce văzu reşedinţa domnişoarelor Sophie şi Annabelle Hammond, înţelese că ele mi fĂceau parte din mulţimea dezlănţuită. Enorma casă era construită într-un stil gotic Irtipocabil.

Oricum, în locul culorilor întunecate, aleseseră o combinaţie de piersică şi dovleac.

Li minte de a trece de poarta de fier care se deschidea spre aleea de la intrare, Jake se opri o clipă şi îi zâmbi.

— Co părere ai până acum?

— Ador clădirea. Râse. Arată ca un decor pentru o versiune muzicală a *Căderii familiei Usher*. Îi zâmbi cu ochii ei căprui, plini de energie. Cred că îmi face plăcere să le întâlnesc pe mătuşile tale.

Atunci să intrăm „şi să le găsim, spuse el, dar nu put ea ascunde faptul că fusese plăcut impresionat de răspunsul ei, iar privirea lui îi provoca un val de căldură în inimă.

El nu bătu la uşa de la intrare, ci folosi o cheie ca s-o deschidă, apoi o invită pe Toby înăuntru. 6c opri, ca şi când i-ar fi măsurat reacţiile.

Interiorul extraordinarei case nu era altceva

decât o continuare a exteriorului neobişnuit. Când iişa grea se închise în urma lor şi lumina pătrundea doar prin vitralii, Toby putu cu greu să îşi dea seama de impresionanta scară din capătul holului şi de covorul care se întindea în faţa acesteia, de un roşu aprins.

Ea rămase cu gura căscată, în timp ce Jake aruncă o privire într-o mică încăpere ce părea să fie o cameră de oaspeţi. Ea aproape că nu auzi când el îi şopti:

— Trebuie să fie în studio.

Apoi o conduse de-a lungul coridorului şi deschise uşa enormă.

În camera în care tocmai intraseră, era ceva mai multă lumină şi, pentru moment, Toby se zgâi cu ochii măriţi de surpriză. Camera părea să fie arhiplină cu mobilă veche, în diferite tonurj de maron. Între sofale, scaune şi şezlonguri, erau nenumărate mese, paravane japoneze şi rafturi care conţineau obiecte dintr-o altă epocă.

Într-un colţ al camerei, se afla un obiect care nu putea fi altceva decât o harfă împodobită cu un Cupidon din aur masiv. Înainte ca ea să o privească mai îndeaproape, ochii îi fură captaţi de animale împăiate, împrăştiate prin cameră: uh cuier din coarne de animale, o pasăre imensă îşi întindea aripile ce păreau să fie ale unui vultur, un urs în mărime naturală părea să păzească harfa, iar pe *covor* era ceva care, în mod sigur, semăna a reptilă şi părea să fie o Godzilla.

— Nu-i aşa că e dulce, surioară?

Toby îşi întoarse privirea de la imaginea teribilă a camerei şi privi spre ceea ce îi scăpase din vedere mai devreme. Două femei, în roz şi argintiu, stăteau aşezate lângă o fereastră. Ele îi /imbiră lui Toby, apoi continuară să brodeze.

— Da... e dulce, răspunse cea de-a doua, vhg, Nu te-ai fi aşteptat la aşa ceva de la Jacob, nu I aşa?

Acum, surioară, continuă prima mătuşă, cânt

sigură că Jacob are dreptate. Nu pot spune ofl oo pricepe cu adevărat, dar oricum are dreptate. Şi e mult timp de când a pictat *Piciorul*. Lllneâriţeles, nu îl poţi judeca numai după asta.

— Dar el l-a pictat, insistă a doua mătuşă.

Foby îl privea pe Jake cu un fel de amuzament, care abia mai putea fi reţinut. El însuşi o privua cu aceeaşi expresie confuză care se citea pe chipul lui, de parcă ar fi nimerit la o petrecere i lui Hetter Nebunul.

Toby traversă încăperea şi se aşeză pe un lăburet, la picioarele mătuşilor.

— Al cui picior l-a pictat? întrebă ea nedumerită.

— Al lui Papa, spuse prima mătuşă, plină de oroare. L-a adus dintr-una din expediţiile lui africane… sau poate din India… Oricum, nu are importanţă. Asta a fost cu ani în urmă. Când sora mea şi cu mine eram tinere.

— Nu cred, dragă soră, spuse a doua mătuşă,

cu o uşoară indignare, că trebuie să insişti asupra timpului când eram tinere. Mai ales că tu eşti cea mai în vârstă.

— Ba nu, spuse prima cu un zâmbet împăciuitor, bineînţeles că tu eşti cea mai în vârstă.

— Nu, îmi amintesc perfect acum... reîncepu cea de a doua, încăpăţânată.

Prima mătuşa o bătu uşor peste mână pe cea de a doua şi spuse:

— Nu are nicio importanţă. Eram amândouă foarte tinere, când Papa a adus acasă *Piciorul*. Şi ştiu că a fost foarte nepotrivit din partea lui Jacob că l-a pictat în portocaliu, dar, oricum, n-o am înţeles de ce a trebuit să fie dus în pod. Putea arăta foarte bine chiar dacă ar fi fost umplut cu iarbă din pampas.

Toby îi zâmbi lui Jake, în timp ce el se aşeză lângă ea.

Îşi puse mâinile în buzunarele pantalonilor şi

mormăi:

— Aveam unsprezece ani.

Ea îşi înghiţi râsul la expresia lui copilărească, «îmi se întoarse când discuţia continuă.

— Nimeni nu are un picior de elefant porlocniiu, spuse a doua mătuşă, apoi se aplecă pentru a-şi continua broderia.

— Tu ce crezi, dragă? o întrebă prima pe Toby, pe un ton dulce feminin.

Toby zâmbi.

— Cred că un picior de elefant portocaliu ar putea fi destul de… interesant.

— Vinerii nu au simţul demnităţii! mormăi a doua mătuşă.

— Nu, nu! Trebuie să protestez, spuse prima.

Jake se aplecă şi şopti:

— Domnişoară Annabelle! şi se aplecă în faţa primei mătuşi.

— Nu poţi să-i condamni pe tineri, fără să-i

cunoşti, continuă domnişoara Annabelle. În plus, nândeşte-te la Althea Lewis. Se întoarse spre Toby. Althea…

— Soră! interveni domnişoara Sophie. Desigur că nu eşti… nu, nu vei spune povestea aia. E prea din cale-afară. Se opri, gânditoare. Oare

Althea… e moartă?

Când domnişoara Annabelle aprobă din cap, sora ei zâmbi pentru prima dată de când începuse discuţia.

— Atunci, nu cred că mai are importanţă.

Domnişoara Annabelle puse jos bro, deria şi-i prinse mâinile lui Toby, cu ochii plini de un anumit amuzament, când începu să povestească.

— Althea fusese şefa bibliotecarilor, de ani de zile, şi întreaga ei viaţă fusese dominată de o punctualitate perfectă. Se scula la cinci dimineaţa, ieşea din casă la ora opt, se oprea pentru prânz la ora douăsprezece şi revenea la ora cinci după-amiază. În cele din urmă, după cincizeci de ani în

care s-a supus întru totul acestui program, s-a retras la pensie.

Se opri şi ambele mătuşi începură să râdă tinereşte, ţinându-şi mâinile la gură.

— În prima luni, după pensionare, continuă domnişoara Annabelle, se trezise din obişnuinţă la ora cinci şi sărise din pat. Apoi, când îşi dădu seama de ceea ce făcuse, se îndreptă spre terasa din faţa casei…

Râsetele se împletiră în fraze şi povestea continuă, fiecare din e (e întrerupând-o pe cealaltă, pentru a se completa.

…În cămaşa de noapte, draga mea…

…Apoi îşi duse degetul cel mare la nas…

…Şi făcu un gest… înţelegi…

— Imaginează-ţi-o pe domnişoara Althea Lowls făcând un asemenea gest!

Toby aproape căzu jos de pe taburet, de nlita râs. Ea râdea nu atât de poveste cât de râsul matuşilor şi de gestul plin de satisfacţie al

„obraznicei” lor prietene.

Când mătuşile serviră ceai în ceşti delicate de China, Toby deveni din ce în ce mai atrasă de felul în care frânturi de comentarii disparate se intoicalau în mijlocul conversaţiilor, fără a fi EXpllcato de niciuna dintre ele, dar, în mod Appront, înţelese perfect de amândouă.

Şi chiar dacă îl dojeneau pe Jake pentru felul lit cnro îşi ţinea ceaşca de ceai, pentru că nu o Fdufl096 pe Toby înainte de nuntă şi pentru că fiu lyl terminase niciodată broccoli-ul său când lu’ iooo un băieţel, Toby putea sesiza afecţiunea Elin ochii lor, atât de asemănători cu cei ai lui Jakej, Dragostea pe care o simţeau pentru nepotul lor se vedea nu în felul în care îi VOthuau, ci în felul în care îi atingeau părul când ţfiticinu pe lângă el şi în felul în care feţele lor se iunilrmu, atunci când el îi se adresa.

M timp ce dimineaţa trecea, Toby simţi, cumva, că afecţiunea mătuşilor începu să fie

extinsă şi asupra ei. Nu se aşteptase la o asemenea acceptare deschisă şi nu prea ştia cum să reacţioneze. În mod fericit, păru că ele nu aşteptau nimic deosebit de la că, decât să fie ea însăşi.

Abia când se pregăteau de plecare, ea realiză că, deşi Jake încercase de câteva ori, nu fusese încă prezentată mătuşilor.

În maşină el se întoarse spre ea şi îi spuse, cumva obosit:

— Ce crezi? Nu prea sunt nişte rude obişnuite.

În sfârşit, ea putu să dea frâu liber râsului ei.

— Dar nici eu nu prea sunt tipul normat de nevastă, nu? întrebă ea râzând. Mie îmi plac foarte mult. Sunt atât de… Făcu o pauză, căutând cuvântul: Suprarealiste…

Râsul lui păru relaxat.

— Mi-a fost teamă că vei crede că copilul ar putea avea predispoziţie spre ceva gene ciudate.

— Dacă poate trece peste genele mele ciudate, sunt sigură că genele mătuşilor nu vor fi nicio problemă. Se uită pe fereastră pentru o clipă. Sunt nişte persoane foarte iubitoare şi asta este ceea ce contează, nu: i aşa?

* * *

În timp ce Toby îşi schimbă poziţia pe sofa, încerca să se concentreze şi mai mult la cartea pe caro o citea. Era dificil, pentru că îl simţea pe Jfiko privind o. Ştia că ar fi trebuit să se fi obişnuit până acum. Erau deja căsătoriţi de o luntt şi, în tot timpul ăsta, el o urmărise constant, uneori cu o privire gânditoare, alteori ca şi când *n* fir fi neloptat la ceva din partea ei. Şi nu putea nu ce întrebe care putea fi lucrul la care se Atytoptn ol.

Omgii Toby, ştii că narcisele au început să tfuwhouscă în vârful capului tău? E puţin cam Cffiwtitno, nu crezi?

I o? imbi şi se uită spre el. Văzând că o privoşto exact aşa cum se aştepta, oftă.

Nu ai auzit niciodată proverbul că un ibric privii nu fierbe niciodată?

Mă uitam din nou? spuse el scuzându-se. Nu o fac dinadins. Se ridică şi, traversând Oemere, se aşeză lângă ea. Ştii că tot ce mănânci ţ bol merge la copil?

Ea privi spre cartea din mâinile lui şi oftă din nou. Dacă el nu ar privi-o aşa, ea ar putea citi cărţi despre sarcină.

— Da, ştiam asta, spuse că, oarecum îngăduitor, şi îi dădu cartea înapoi.

El rămase tăcut pentru un timp, apoi dintr-odată spuse încăpăţânat:

— Mă tot gândeam la medicamentele pe care doctoriţa Mathias ţi le-a dat împotriva depresiunii.

Toby uitase cu totul de medicamentele care, de fapt, fuseseră cauza stării ei actuale. Puse Jos cartea şi se întoarse, pentru a-l privi.

— Oare nu ţi-am spus? Când doctoriţa Mathias şi doctoriţa White şi-au dat seama cât de sensibilă eram la medicamentele astea, mi-au interzis să le mai iau. Nu aveam niciun motiv real să le mai iau şi, deci, cele trei luni cruciale pentru sarcină au fost ferite de orice pericol datorat acestor medicamente. Îl privi amuzată. Doctoriţa Mathias, oricum, mi-a spus că doctoriile astea nu i-ar putea provoca nicio leziune copilului. Asta, probabil, că te face să te simţi mai bine, nu?

— Să nu râzi de mine, Toby, spuse el. Vreau, numai să ştiu ce se întâmplă.

— Ştiu, spuse ea pe un ton cald, strângându-i încot mâna, nu vrei să pierzi niciun moment din tot ceea ce simt.

Se reaşezară confortabil şi reîncepură să ohoQScă, dar, nu peste mult timp, ea simţi din nou privirea lui Jake. Se uită în tavan, ironică, «pol brusc observă că, de fapt, privirea lui se incJropta spre picioarele ei, care erau strânse sub ou.

Dintr odată, el întinse braţul şi, încet, în timp 06 or îl privea fascinată, începu să-i maseze niftkm cu degetul arătător.

Jaktv spuse ea exasperată. Ce vrei să faci?

— Vreau să fiu sigur că nu reţii apa în niciun toi, expliea el, uşor contrariat. Cartea asta pi mo, în mod clar, că prea multă sare poate piuvoca o reţinere de apă, iar tu mănânci prea Itiulle alune.

Iţei de întoarse pe scaun şi îi prinse chipul llltio mâinile ei. Nu îi trecu prin cap că, acum o lunrt de zile, ar fi fost paralizată în faţa unui DMinonoci gest.

Aocultă cu atenţie, tăticule, spuse ea încet. MĂ ulmi bine. Am doi doctori care controlează în pitmftnonţă evoluţia sarcinii mele. Nu trebuie să îşi foul griji.

Când el începu să protesteze, ea adăugă:

— Jake, nouăzeci şi patru virgulă trei la sută dintre femeile care mănâncă alune au copii mai sănătoşi din cauza proteinelor şi nu poţi să

desconsideri statisticile.

El o privi în linişte pentru un moment, apoi ochii i se îngustară suspicioşi.

— Asta ai inventat-o tu.

— Bineînţeles că da, admise ea. O fac întotdeauna. Mi-am dat seama nu numai că potoleşte o serie de discuţii, dar mă face şi să par inteligentă. Zâmbi. Nimeni nu se deranjează să controleze adevărul.

El îşi lăsă capul pe spate şi întreaga cameră se umplu de râsul lui. O strânse, punându-şi braţul încet în jurul ei, în timp ce ea îl privea râzând cu inocenţă.

— Eşti minunată. Promit să mă comport aşa cum trebuie. Numai că, vezi, îmi e destul de greu să nu mă gândesc mereu la asta. E un lucru atât de extraordinar – naşterea unui copil. Până şi la birou…

Se întrerupse brusc pentru a-şi privi ceasul.

— Dumnezeule, am uitat complet că B. J.

Trebuia să treacă pe la noi, ca să îi dau nişte hârtii. Respiră adânc. Aş face mai bine să le adun.

— B. J?

— Asistentul meu, îi explică el, în timp ce mintoa îi zbură la afaceri.

Toby îl privi până când părăsi camera. Încă nu putoo crede cum de se obişnuiseră unul cu celălalt. Într-o singură lună, deveniseră deja prlotoni. Se simţea atât de bine cu Jake ca şi ui im I ar fi cunoscut de o viaţă.

* * *

Jeriino avusese dreptate, se gândi ea râzând. D09I continua să îl ironizeze pe Jake în privinţa felului în care o privea, începuse să îl accepte ca ţju o porte integrantă din ea, ştiind că nu era nimic suspect şi misterios în felul în care o liiitrivoghGa.

I ucrul pe care nu îl suspectase însă niciodată

era grija de necrezut pe care i-o purta. Nu era vorba doar de interesul pe care îl manifesta faţă de ou, ca mamă a fiului lui încă nenăscut. Voia să ştie totul despre ea. Petreceau ore şi ore în flocaro zi, vorbind şi descoperind fiecare câte ceva despre celălalt.

Da, grija lui era ceva absolut nou pentru ea şi încetase să îi mai reziste. R? e lăsa liniştita pradă acestei atmosfere.

Toby avusese prieteni şi mai înaintezi, într-un fel, ei îi compensaseră lipsa de afecţiune de acasă, dar niciodată nu avusese un prieter, cu care să se simtă atât de firesc. Nu avusese niciunul până la Jake.

Îşi ascundea cu grijă temerile şi stările e negative faţă de ceilalţi, clar nu-i putea ascunde nimic lui Jake. Şi lucrul cel mai uimitor era că nicio singură dată nu trebuise să-şi reprime stările de depresiune, după ce se căsătoriseră. Era ca şi cum mintea ei era atât de preocupat de sarcina şi

de noua ei relaţie cu tatăl copilului, încât nu mai găsea timp pentru nimic altceva.

Doar un singur lucru lipsea acum din viaţa M Toby, dar, cum nu l avusese niciodată, nu putef spune că îi simţea lipsa cu adevărat. Poate că un fel de melancolie caracteriza starea ei de spirit.

Acea furnicătură, apropierea pe care p simţise atât de profund în ziua când stătuseif împreună în debaraua ei, nu se mai întâmplast de atunci. El fusese cu adevărat un gentleman, aşa că nu se putea plânge de nimic, cu toate c8 puţin din fiorul acelui moment i-ar fi făcut viajf mai plină. Era atât de novice în ce priveşte tormocul apropierii, încât îşi imagina că ceea ce simţise în ziua aceea trebuie să fi fost ceva ce prlolonil păstrează doar pentru ocazii speciale.

Dar, privindu-l din ce în ce mai des pe Jake fără ca el să ştie, Toby se gândea dacă asemenea ocazii nu ar mai putea fi create. Zâmbi în sinea ei, gândindu-se de câte ori se simţea tentată să

pretindă vreo stare mai puţin plăcută, numai pentru a putea simţi felul în care el încerca e o liniştească.

Mldicându-se de pe sofa, ea se îndreptă spre bucătărie să ia un pahar cu lapte, apoi ieşi pe terasă. Era ceva mai rece afară acum şi, cu excepţia brazilor, majoritatea copacilor nu mai aveau frunze. Frunzele căzute foşneau peste tot sub picioarele ei, în timp ce se plimba, fericită, în aerul inserării. Printre copacii veştejiţi, putea vedea spatele casei şi al proprietăţii lui Jake. Era mai mitro decât părea la început şi era plină de arbuşti mici, aproape ascunşi, de care nu îţi puteai da seama până când nu te împiedicai de unul dintre ei.

Tromurând în timp ce vântul rece spulbera frunzele veştede, ea se îndreptă spre uşa care lega terasa de dormitorul ei. Avea nevoie de un pulover. Când trecu pe lângă fereastra biroului, deschisă puţin, îl auzi pe Jake vorbind şi zâmbi

ascultându-i tonul de om de afaceri, apoi paşii ei se opriră când auzi o voce de femeie. Nu îşi dăduse seama până atunci că trăgea de fapt cu urechea.

— Unde e soţia ta, Jake? Sunt curioasă să aflu cu ce fel de femeie te-ai căsătorit. Trebuie să recunosc că mi-a displăcut faptul că eram într-un voiaj de afaceri şi a trebuit să pierd nunta. Vocea caldă, feminină, suna uşor ironic: Nu cumva îţi ascunzi nevasta?

— Asta sună cam a dezaprobare, spuse Jake, uşor amuzat.

— Nu e dezaprobare. E chiar gelozie, spuse femeia, uşor. Ştii foarte bine că eu însămi voiam să mă căsătoresc cu tine. Deşi suna a glumă, Toby putu distinge un pic de adevăr în vocea femeii. Adesea m-am închipuit ca fiind soţia domnului preşedinte află. G.C., adăugă ea.

— Dacă vei mai face câteva afaceri de tipul aceleia cu Jackson, nu va mai trebui să te măriţi

pentru preşedinţie, B. J. Ţi-o vor oferi ei pe tavă.

Jake era acum cât se poate de serios.

— Nu prea văd cum consiliul director ar trece peste tine ca să îmi ofere mie slujba asta, spuse

B J., râzând din toată inima. Poate ar trebui să mă mulţumesc cu ideea de a-ţi fi o bună asistentă.

— Păi poţi să fii sigură de asta.

Părea deja plictisit de subiect şi simţea că voniso timpul să îl schimbe.

Hai să ţi-o prezint pe Toby şi îţi garantez că ve fi o adevărată experienţă pentru tine.

Chiar sunt curioasă, dragă, spuse B. J., de pircă Toby ar fi fost pentru ea un prilej de adevărată distracţie.

— Sunt curioasă, drrragă, o imită Toby, lovind t îi piciorul furtunul din iarbă de la marginea toresoi. Mai bine joc eu rolul doamnei

ptnşodinte decât... decât *asistenta* asta. Scuipă ouvmlul de parcă ar fi fost un cuvânt murdar.

Toby îşi continuă în tăcere drumul printre copacii din grădină, spre partea de nord a pew toia vorbindu-şi sieşi şi necontenind să se într «» l) o de ce femeia aia o deranja atât de mult.

Vila doar că o deranjează şi încă mult. Hintru prima dată de când era împreună cu Jnko, Toby simţi nevoia să se ascundă în dulap. AumBtfi B. J. Părea atât de sofisticată, atât de tlyurt pe ea. Şi, deşi Toby întâlnise o mulţime de Ofimfint ca ea, această femeie, din anumite niullvo, o deranja în mod deosebit.

Dintr-odată, Toby privi în jur şi observă că se îndepărtase destul de mult de casă. Jake se întreba, probabil, pe unde ar putea fi. Se întoarse şi se grăbi înapoi. Aproape că-şi pierduse suflul şi era gata să-şi ceară scuze, când intră în birou, dar îl găsi gol.

Auzind voci dinspre coridor, se întoarse în

direcţia aceea. Când ajunse în dreptul dormitorului, găsi uşa întredeschisă şi o deschise încet. Privind înăuntru, îşi înghiţi un râs isteric, când îl văzu pe Jake deschizând uşa debaralei şi strigând-o pe nume.

Femeia din cameră era de o înălţime potrivită, dar, în rochia aceea strânsă pe corp, dădea o impresie care ar fi trezit invidia unor femei chiar mai atrăgătoare decât Toby. Părul ei castaniu strălucea în lumina din încăpere. Toby îşi miji ochii încercând să-i găsească un defect, dar singurul lucru pe care îl descoperi fură buzele neobişnuit de subţiri; dar o mână abilă, folosind rujul de buze, avusese grijă şi, de asta. B. J. Părea să fi fost orice, dar nu o femeie casnică. Z

Râdea încet, văzând comportamentul lui Jake, apoi aruncă o privire semnificativă spre patul în care dormea Toby.

— Soia ta obişnuieşte să se ascundă adesea în debara? întrebă ea, fără să încerce să îşi

ascundă amuzamentul. E puţin cam... ciudată?

Toby deschise uşa şi mai mult.

— Da, aşa obişnuieşte, spuse ea pe un ton normal. Întinse mâna în timp ce intră în cameră. Bună cu sunt Toby, iar dumneata eşti, probabil, B.

Văzu ochii femeii îngustându-se când zări rochii largă pe care o purta Toby peste burta ei umflată, dar niciuna dintre ele nu spuse nimic când îşi strânseră mâinile. Întorcându-se spre Jake, Toby zâmbi scuzându-se şi spuse:

Îmi pare rău că nu m-ai putut găsi. Mă plimbam prin grădină.

Expresia lui Jake se schimbă dintr-odată, de in amuzament la îngrijorare.

Fără un pulover? Toby, e frig. Se îndreptă spre ea şi îi prinse ambele mâini într-a! e lui. Toby Hammond, mâinile tale sunt îngheţate. Ce vrei să faci? Să te alegi cu vreo pneumonie?

Pentru un moment, Toby fu şocată de

expresia ciudată de pe figura lui B. J. Îl privea pe littko ca şi când l-ar fi văzut pentru prima oară, ca şi când acţiunile lui erau cu totul străine de personalitatea lui.

Apoi, când îşi simţi umerii cuprinşi de braţul lui, îi zâmbi, uitând cu totul de oaspetele lor.

— Mă simt bine, spuse ea încet, am rămas afară doar pentru un minut. Îşi sprijini capul de umărul lui, frecându-şi faţa de materialul aspru al gămăşii lui. Şi ar trebui să nu te mai îngrijorezi atât de mult.

Sentimentele de nelinişte care o cuprin* seseră în grădină dispărură. Le uită complet, când ea şi Jake o conduseră pe B. J. La uşă.

Când Jake se îndepărtă pentru a-i aduce haina, B. J. Se întoarse spre Toby şi, privind-o mirată, o întrebă:

— Eşti o vrăjitoare, nu-i aşa?

Cum Toby o privi surprinsă, cealaltă femolo îşi scutură capul şi îi zâmbi timid.

— Uită ce am spus, nu are nicio importanţă, Cred că mă autoconvinsesem că Jake nu era capabil să manifeste mai multă căldură decât îmi arătase mie. Oftă. Îmi dau seama că am greşit. Întinzând mâna, adăugă: Sunt bucuroasă că te-am întâlnit, Toby. A fost… edificator, cel puţin.

Târziu, în noaptea aceea, Toby rămasa trează, gândindu-se la ceea ce îi spusese B. J. Şi amintindu-şi ceea ce îi spusese Lynda des pro Jake. Nu era cunoscut deloc ca un bărbat plăcut Mai mult, avea o reputaţie exact opusă. Şi asta era foarte ciudat. Jake era cea mai caldă şi mal drăguţă persoană pe care o întâlnise vreodată. Oare să se fi înşelat atunci toţi ceilalţi? Sau, pur şi simplu, era altfel numai atunci când era cu ea?

Nu putea să afle adevărul fără a întreba pe cineva care îl cunoscuse îndeaproape înainte de căsătoria lor, dar, din ceea ce văzuse şi auzise, o asemenea persoană nu părea să existe.

Din rarele comentarii ale lui Jake despre

prima lui căsătorie, îşi dăduse seama că relaţia lui cu fosta soţie nu fusese una apropiată. Spusese că nu se înţeleseseră şi că găsiseră că legătura dintre ei era dificilă, dar expresia feţei lui era rece când vorbea despre perioada aceea, amintindu-i lui Toby de prinţa ei întâlnire cu el, înainte de a-l descoperi pe omul din spatele măştii.

Nici chiar mătuşile nu păreau să fi cunoscut partea asta mai delicată a lui Jake, deşi era evident că îl iubeau. Şi cum amândoi părinţii săi erau morţi, se părea că nu avea pe cine să întrebe.

De fapt, Jake nu evitase niciodată discuţiile despre trecutul lui. Mai degrabă lăsa impresia că nu era nimic atât de interesant, încât să merite a fi discutat. Părea mult mai interesat de Toby şi de trecutul ei, iar câteodată, de viitorul ei.

Cum zilele treceau, Toby uită să se mai gândească la felul în care ceilalţi îl vedeau pe Jake. Era deja mult prea absorbită de pregătirile pentru sosirea nou-născutului şi să se bucure de

căldura pe care i-o oferea Jake.

Râdeau mult când erau împreună, unul de celălalt şi de lumea care avea să întâmpino copilul lor. Păreau să descopere ceva mereu nou unul la celălalt, şi în lume, cu fiecare zi caro trecea. Chiar şi schimbările emoţionale şi fizico ale lui Toby păreau să îi scape ei, dar erau observate cu grijă de mereu atentul Jake. De fapt, nici el nu ştia ce aştepta. De fapt, ştia numai că avea să se întâmple ceva important în viaţa lui.

* * *

La o lună după ce B. J. Îi vizitase, Jake II zâmbea lui Toby în timp ce conducea maşirm spre un concert pe care erau nerăbdătuil amândoi să-l asculte.

El se opri din râs, când văzu mâinile lui Toby oilihnindu-se confortabil pe abdomen. Toby se îngrăşase mult în cele două luni de când era

căsătorită.

Dintr-odată, inspiră profund cu un surprinzător

„Of!

Ochii lui se îngustară cu îngrijorare şi, imediat opri maşina.

Co i asta? Ce se întâmplă? întrebă el neliniştit, aplecându-se spre ea A

Ea nu scoase un cuvânt. Îi luă mâna şi i-o puse lângă a ei, pe abdomen. El o privi întrebător pentru un moment, apoi” dintr-odată, simţi ceva mişcându-se sub mâna lui. Îşi opri respiraţia cu ochii măriţi, apoi începu să râdă. Un râs profund, puternic. Râse şi ea împreună cu el, pentru viaţa sănătoasă dinăuntrul ei şi, poate, pentru bucuria ce i-o producea acea nouă viaţă.

Închizându-şi ochii strâns/Jake îşi lăsă capul până când acosta se odihni pe sânii ei moi. În timp ce mâna ei îi cuprinse obrazul, o căldură vibrantă

se răspândi înăuntrul lui. Încercarea de a se reţine îl costa mult efort, dar după puţin timp clipişi umezeala nefamiliară din ochii lui dispăru şi apoi se înscrise imediat în trafic.

Nlul unul dintre ei nu îşi dăduse seama că nu scoseseră niciun cuvânt. Comunicarea dintre el fusese precisă şi clară, ca şi când ar fi gândit cu aceeaşi minte.

În timp ce conducea, Jake îşi putea simţi încă inima bătându-i tare, ciudat. Din ce în ce mai mult, uimirea pe care o simţea la gândul de a avea un copil, îl cuprindea şi se contopea cu mirarea de a avea această femeie lângă el. O considerase pe Toby o femeie atrăgătoare, chiar de când o văzuse pentru prima dată. Acum însă era sigur că era cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise.

Toby crede că o privesc aşa doar pentru că mă gândesc la copil, îşi spunea el zâmbind. Nu ştia cum ar fi reacţionat ea dacă ar fi înţeles că era Ja fel de fascinat de ca, pe cât era de copil.

În timp ce se îndreptau spre sala de concerte, se surprinse privind-o din nou cu coada ochiului. Avea acea expresie distantă în privire, care începuse să apară prea des în ultima vreme, neliniştindu-l.

— Toby! spuse el încet, apoi mai insistent: Toby!

Ea clipi, îşi scutură încet capul şi îl privi întrebătoare.

— Unde te duci când părăseşti pământul?

Inifoba ei.

— Iartă-mă, ce ai spus?

— Din când în când, pleci şi am impresia că ar trebui că îţi trimit o telegramă, ca să îţi pot vorbi.

Ah, spuse ea râzând, vorbesc cu mine tneâmi

Vorbeşte cu mine, mai bine.

F n îl privi, nesigură.

— Nu cred, începu ea, dar privirea lui fixă o fânu că se oprească. Strânse din umeri, ca şi qând

un fi spus: Bine, tu ai vrut-o.

— Spune, George, zise ea.

— George? Care George?

Ta se opri.

— Vrei să auzi asta sau nu?

El aprobă, înghiţindu-şi râsul, apoi ea continuă:

— Spune George, uite cine vine. Tipul ăla gro/av, Jake Hammond, cu nevastă-sa aia adolescentă.

Râsul lui Jake îi surprinse pe cei care se îndreptau, spre sala de concert. El îşi puse braţul în jurul ei şi o îmbrăţişă.

— Eşti cea mai frumoasă şi mai atrăgătoare adolescentă pe care am văzut-o vreodată.

Şi era adevărat, se gândi el. Ceea ce era mai adevărat era că, fără a i-o spune cu voce tare, ea era şi cea mai sexy adolescentă pe care o văzuse vreodată.

O privi în timp ce intrară prin uşa mare de

sticlă a sălii de concert şi adăugă:

— Eşti cea mai frumoasă femeie de aici.

— Da? spuse ea suspicioasă, apoi arătă spre un grup de oameni din dreapta ei. Ce spui de ea?

Jake privi spre blonda înaltă, zveltă, pe care i-o indicase Toby şi o studie în linişte câtva timp. Ochii lui deveniră gânditori, apoi se întoarse spre Toby.

— E foarte atrăgătoare, spuse el cu onestitate, dar îi lipseşte ceva. Uite, nu pot să spun exact ce, dar îi lipseşte ceva.

— Vreo cincisprezece kilograme, aş spune, zise Toby, rece, şi o jumătate din rochie.

Toby îl făcea întotdeauna să râdă. Dacă nu pentru ceea ce spunea, măcar pentru felul în care o făcea şi pentru expresia feţei sale, în timp ce părea să asimileze lumea confuză din jurul ei. Încă mai râdeau în drOmul spre casă, după concert, când ea începu să imite un cuplu ajuns la saturaţie şi care şedea undeva, în faţa lor.

Aproape jumătate din drum, ea făcu fel de fel de pauze, căscă, amintindu-i de o pisică, în timp n-o îşi acoperea gura mică.

— Aşa, spuse Jake, trăgând-o spre el, eprijină-te de mine şi nu te mai lupta cu somnul. I şll extenuată.

Nu pot să înţeleg de ce dorm atât de mult, le-o nmoţită.

Dormi pentru doi, spuse el, dar ea nu-l mai iu/i.

Adormise la fel de repede, pe cât de repede îşi pusese capul pe pieptul lui.

1” simţi căldura corpului ei lângă al lui şi, în timp ce se apropiau de casă, încetini, nedorind nă piardă căldura aceea. Dar, oricum, nu putea 11A aştepte o eternitate şi parcă prea repede opri marina pe aleea circulară din faţa casei.

O privi un moment, apoi coborî din maşină şi

O luă în braţe, zâmbind pentru că, şi în actuala ei ni ire, nu cântărea mai mult decât o

femeie

1 km mală. Câştigă încă câteva minute, în timp ce neiopta ca doamna Pratt să deschidă uşa, apoi trocu pe lângă menajeră, dând din cap, şi se îndreptă spre dormitorul lui Toby.

În timp ce o aşeza pe pat, privi în urmă pentru a vedea dacă doamna Pratt îl urmase, cim coridorul era gol. Bineînţeles, se gândi el cu un oftat. Se gândise în mod automat că Jake avea grijă să îşi ducă nevasta în pat.

Privind spre Toby, simţi în mod inexplicabil, uscându-i-se gura. Se aşeză lângă pat pentru un moment, apoi întinse mâna. Văzând însă cât de mult îi tremura, o trase înapoi şi se îndepărtă de pat, trecându-şi ambele mâini prin păr, cu exasperare.

Este ridicol, îşi spuse. Nu o poţi lăsa aşa.

Strângând din dinţi, se apropie din nou de pat. O aşeză pe o parte, în timp ce îi trase încet fermoarul rochiei verzi. Păru să dureze o veşnicie,

dar în cele din urmă reuşi, şi îi trase încet rochia peste umeri.

Jake nu realiză că răsuflarea lui începuse să devină grea în timp ce încerca să îşi abată gândurile de la pielea ei caldă de sub mâinile lui, dar nu putu să ignore felul în care îi tremurau degetele şi în care i se încălziseră simţurile, când trase rochia peste sânii ei.

Prin sutienul din dantelă, îi putea vedea sânii umflaţi, cercurile mai întunecate al e sfârcurilor ei, şi îşi ţinu răsuflarea, expresia feţei lui devenind un fel de mască a durerii. Îi era teamă ca nu cumva geamătul care creştea în el să o trezească.

Pentru câtva timp, rămase îngheţat, privind frumuseţea palidă care zăcea în faţa lui, atât de asemănătoare cu imaginea din noaptea aceea de acum cinci luni. Lupta cu senzaţia aia – Doamne! cum lupta – dar, în mod inevitabil, mintoa lui era acaparată de amintirea acelei imwjini, a senzaţiei, a parfumului ei.

Imagini erotice îl înlănţuiră. Imagini ale lui loby punându: i capul pe sânul ei, ale picioarelor ol lnkmţuindu-l, Toby, mereu Toby, atât de dulce, de iubitoare. Putea aproape să simtă gustul piolil oi calde.

Nu mai avea niciun control asupra mâinii lui rai o s-o întinse, pentru a-i mângâia sânii prin (I. Tutela subţire. Sfârcurile ei se întăriră imediat, oi ib atingerea mâinii lui, şi niciun gând că în felul A”. Ta i ar viola intimitatea, nu îl opri să-şi alunece mina pe sub sutien, pentru a-i cuprinde întregul sân.

Ca şi când ar fi fost în transă, se aplecă până (ind simţi mirosul pielii ei şi căldura care îl i în ase încă şi mai aproape. Apoi, dintr-odată, loby oftă în somn, întorcându-se uşor. Jake îşi n trase mâna, ca şi când ar fi fost ars, apoi li ichise ochii dezamăgit.

Ce dracu’ avea de gând să facă? se întrebă de/gustat. Toby avea încredere în el. Cum putea distruge acum acea încredere? Nu avea niciun

rliopt. Într-adevăr, nu avea niciun drept.

N’ci chiar tensiunea nervoasă nu putu domina intensitatea încă şi mai puternică pe care o simţea carnal. O voia pe Toby cu o foame adâncă şi arzătoare. Dorinţa pe care o simţise în acea noapte memorabilă crescuse până când devenise aproape fără control. Trăia aproape constant cm teama că nu îşi va putea limita mângâierile la cele normale, pe care ea părea să le prefere.

Privind-o peste umăr, decise să îi ceară doamnei Pratt ajutorul, lăsând-o să tragă singură concluziile pe care le dorea.

Dar, înainte de a părăsi încăperea, Toby se întinse din nou. Când el se întoarse spre ea, pleoapele ei se ridicară şi ea zâmbi, încet, senzual, ca într-o altă noapte pe care şi-o mai amintea. Apoi, fără a se trezi complet, oftă şi se întoarse pe o parte.

Încheieturile degetelor lui Jake erau aproape albe din cauza încleştării pumnilor şi îşi simţi

stomacul strângându-i-se în noduri, de dorinţă. În mod ciudat, mişcările lui păreau mecanice, în timp ce ieşi încet din dormitorul ei, simţind o şi ngu răt at e exasperantă.

ŞAPTE

Toby privi prin uşa întredeschisă şi, când Janine îi făcu semn să intre în biroul spaţios, ea traversă camera pentru a se aşeza în fotoliul atât de familiar deja, în care se aşezase cu prilejul celorlalte vizite.

În timp ce o aştepta pe Janine să termine discuţia la telefon, Toby se agita în fotoliu, aranjându-şi rochia ei de gravidă.

De mai bine de opt luni, din toamnă până în iarnă, apoi mai târziu, spre primăvară, purtase uşor sarcina. Dar, în ultima săptămână, observase o schimbare dramatică, o anumită greutate care făcea ca fiecare mişcare să constituie un efort.

Prinzându-şi mâinile sub burtă şi încercând astfel să-şi uşureze puţin din greutate, o observă pe Janine în timp ce aceasta vorbea liniştită la telefon. Toby nu îşi mai vizitase psihiatra încă dinainte de căsătoria ei cu Jake. Toate lunile acestea trecuseră atât de repede!

Fusese complet absorbită de pregătirile pentru copil. Şi apoi, fusese complet absorbită de Jake. Zilele îi fuseseră ocupate cu grija de a alege cel mai bun pat pentru nou-născuţi şi scaunul de siguranţă pentru maşină. Serile şi! e petrecea adesea cu lecţiile lui Lamaze pentru nou-născuţi… şi apoi de la capăt cu Jake.

Zâmbi acum, gândindu-se la Jake şi la şcoală, la serile petrecute ascultându-l pe blondul instructor care îi învăţa, mai mult decât ar fi avut vreodată nevoie, despre clisme. Şcoala era interesantă, dar, după felul în care se comporta Jake, ai fi spus că era vorba de adunări la Organizaţia Naţiunilor Unite. Absorbea ca un

burete fiecare cuvânt, apoi discuta toate lucrurile astea la nesfârşit.

Toby zâmbi dintr-odată, când îşi aminti de onhi/iasmul lui, de faptul că Jake considera llm-Mio moment liber drept un răgaz pentru a uKon i metoda respiraţiei şi a relaxării, pe care o învrt. I. Ora. De fiecare dată când ea credea că el ulliv e puţin de toate astea şi se putea relaxa, el flKM în sus şi se apropia de ea cu o privire înh nsa, pe care Toby o compara cu cele niiibuito vrăjitoarelor din Salem. Era ca şi când copilul lor ar fi fost primul copil care se năştea în lume, ca şi când ar fi fost vorba de viitorul moştenitor al tronului.

În ultimele luni, ezitările naturale ale începutului se transformaseră într-o atmosferă tamilială. Toby ştia că, dacă scrumiera lui preferată nu era la locul ei, el devenea nervos, iar el ştia că Toby nu stătea niciodată mai puţin de o oră în baie.

În fiecare dimineaţă, îl găsea la micul dejun,

încruntându-se peste ziarul de dimineaţă, dar când ea intra în cameră, el îl punea deoparte şi îi zâmbea, întâmpinând-o cu observaţii ironice sau cu o conversaţie plină de entuziasm, ca şi când el ar fi pregătit în mod special începutul acestei zile, doar pentru ea.

Era o persoană atât de aparte, se gândea ea oftând. Era un prieten cu adevărat deosebit. Dar uneori avea impresia că îl frământa ceva ce încerca să-i ascundă. De câteva ori, când ridica privirea simţind că el o priveşte, observa o expresie ciudată pe faţa lui. Asta o deranja. Deşi nu putea spune că era durere sau frustrare sau tensiune, era în mod sigur o emoţie puternică, pe care încerca să o ascundă de ea, în mod categoric. Imediat ce îşi dădea seama că îi observa expresia, îşi părăsea masca şi mai treceau câteva minute bune, până când reintrau în normal, în relaţii obişnuite unul cu celălalt

Ascunzându-şi burta în mod inconştient, ea

zâmbi. Poate că, la fel ca şi ea, Jake începea să devină neliniştit în legătură cu naşterea copilului.

— Ei, Toby, a trecut ceva timp.

Toby o privi pe Janine şi îi zâmbi.

— Şi pariez că zilele pe care le-ai petrecut până acum au fost înfiorător de plictisitoare fără „durerile teribile de cap" ale lui Toby, care să te ajute să îţi mai treacă timpul.

Janine râse.

— Trebuie să admit că eşti unul dintre pacienţii mei cei mai neobişnuiţi... Se lăsă pe spate în scaun. Cum merg lucrurile? Ai vreo problemă cu noua ta viaţă?

— Nu, nu aş putea spune. Toby oftă, nouturându-şi capul. Numai că, în ultima vreme, nia simt... ca pe ghimpi. Ştiu că asta este normal t ind oi o sarcină, dar cred că are legătură mai mult cu Jake.

E ceva în relaţia voastră care te îngrijorca/a? întrebă Janine, calmă, începând ritunlul obişnuit al

întrebărilor şi răspunsurilor.

Nu mă îngrijorează. De fapt, nu prea cg fel de relaţie este asta a noastră. Îşi eiihimba poziţia. Se pare că, de câte ori suntern imp înună, trebuie să mă aştept întotdeauna să

10 li itâmple ceva. Nici măcar nu ştiu la ce să mă M’viopt. E ca şi când ai încerca să îţi aminteşti un cuvânt. Ştii că e acolo, undeva, pe vârful limbii, dar, pur şi simplu… nu-l poţi rosti. Se aplecă ipro doctoriţă. Simt că e ceva nou, ce ar trebui că ştiu, dar sunt prea proastă ca să-mi dau ficama ce e, oftă ea şi clătină din cap. E atât de

11 ustiant, Janine.

— Înţeleg, murmură Janine.

— Ei bine, eu nu! râse Toby, apoi strânse din umeri. Dar presupun că e vorba de timp. Privi spre Janine, amuzată. Oare este ceva în neregulă cu mine? Nici măcar nu pot să îmi fac probleme, ca altă dată. Sunt ca o vacă placidă, nu mă mai supără nimic, câtă vreme am un câmp verde în

faţa ochilor şi un grajd cald.

@— Am auzit că o sarcină poate crea o asemenea stare, spuse Janine râzând împreună cu ea. Cel puţin, unele femei aşa spun. Pentru altele, pare a fi o perioadă când toate temerile lor, care fuseseră îngropate undeva, în fundul minţii lor, încep să fie retrăite. Sunt fericită că nu este cazul tău.

Toby continuă să zâmbească.

— Ştii, Janine, cred că ţi-am făcut o nedreptate.

— Da?

Toby îşi întoarse o buclă în jurul degetului, neştiind cât de deschisă ar trebui să fie.

— Mi s-a părut întotdeauna că tu eşti prea agresivă, ca femeie şi în profesie, ca şi când ţi-ar fi fost teamă ca nu cumva cineva să le separe una de cealaltă. Dar, în ultimul timp… ei bine, m-am gândit că poate am permis ca propriile mele slăbiciuni să îmi influenţeze punctul de vedere.

Credeam că tu voiai să spun „sunt o femeie, ascultă-mă cum strig”, când tot ceea ce puteam să fac era să spun „sunt o femeie, ascultă-mă cum mormăi – dar numai dacă nu te deranjează prea mult”.

Janine râse surprinsă.

— Şi acum ce crezi?

Toby zâmbi.

— Acum sunt convinsă că tot ceea ce voiai să spun era: „Sunt Toby”, fără să cer scuze nimănui, mai ales mie însămi.

Janine închise ochii rezemându-şi capul de spătarul înalt al scaunului ei din piele albastrunmrin. Apoi, deschizându-i, spuse încet:

— Toby, ai crescut. Râse răguşit. E ca şi când ai un copil care pleacă la universitate. Mă simt puţin tristă, dar foarte, foarte mândră.

Loby îşi trecu mâna prin păr, puţin stingherită de laudă.

— Lyell mi-a spus acelaşi lucru, când m-am

întâlnit cu el în parc, azi dimineaţă. La început, s-a uitat la burta mea, apoi mi-a ascultat gândurile. Se opri o clipă. Nu m-am gândit la asta până acum, dar să ştii că mă simt altfel. Nu îmi mai petrec timpul gândindu-mă la mine, aşa cum obişnuiam. Când am timp să stau şi să reflectez asupra vieţii, prefer să mă gândesc la Jake sau li Kipll... şi uneori la viitor.

— Viitor? întrebă Janine cu grijă. Ce reprezintă viitorul pentru tine? acum nu vorbesc ca psihiatra ta, ci ca o prietenă curioasă. Aţi decis, tu şi cu Jake, cât timp veţi rămâne împreună după ce se va naşte copilul?

Toby o privi surprinsă.

— După ce se va naşte copilul? Nu, nu am vorbit niciodată despre asta. Am fost prea prinşi cu discuţiile despre copil şi despre noi... cred că am uitat de asta. Se încruntă. Ideea asta mi se părea undeva departe, în viitor, în timp ce toate celelalte erau de actualitate imediată.

Toby căzu într-o linişte reflexivă privind pe fereastră.

— Cred că, spuse ea cu un zâmbet uşor, privind-o pe Janine, că poate ar fi timpul să mă îngrijesc puţin şi de viitor; şi chiar începu să o facă. Conduse până acasă, gândindu-se. Amiaza trecu şi ea încă se mai gândea. Abia observă că Jake o privea în timp ce îşi freca bărbia şi îşi muşca buza. Şi şi-ar fi putut petrece încă mult timp frecându-şi bărbia, dacă Jake nu s-ar fi ridicat şi nu s-ar fi aşezat lângă ea, pe sofa.

— Nu, Jake, spuse ea când văzu privirea din ochii lui. Jake, se rugă ea, dacă vom continua să exersăm, ne vom plictisi deja înainte de a se naşte copilul. Se ridică şi începu să se îndepărteze, ţinând o mână ridicată, încercând să îl oprească. Personal, am crezut întotdeauna că lucrurile astea ar trebui să fie spontane.

El râse şi se opri în faţa ei.

— Ascultă, Jake, spuse ea, încercând încă o

dată. Statisticile spun...

— O, nu! râse el din nou. Nu o să mă mai las păcălit din nou. Ştiu unde găseşti tu statisticile alea.

— Nu e adevărat...

- Hai, uite, te ajut să te întinzi pe podea, spuse el, prinzându-i mâinile.

Îşi întoarse ochii exasperată, dar îi permise să o ajute, în timp ce mormăi lăsându-se pe podea.

- Ce-a fost asta? întrebă el zâmbind. Mi-e teamă că nu am înţeles.

- Spuneam, zise ea între două respiraţii, că dacă mă întind pe podea de încă vreo câteva ori, o să-mi aplatizez curbura naturală a spatelui.

- Fundul tău e la fel de nemaipomenit ca întotdeauna, spus e el râzând.

Chiar aşa? încercă să se aşeze pe o parte pentru a-l privi, dar renunţă când corpul refuză să se întoarcă.

- Crede-mă pe cuvânt, spuse el, împingând-o

delicat înapoi pe podea. Acum trebuie să te scremi, când te masez pe burtă.

Ea ridică o mână să obiecteze, apoi oftă.

— Dumnezeule!

— Ce mai e? întrebă el neliniştit, aplecându-se peste ea. Eşti în regulă? Te doare ceva?

Ea nu sesiză teama din vocea lui, în timp ce îşi privea mâna cu dezgust.

— Uite, spuse ea mişcându-şi mâna astfel încât el să o poată vedea. Mi-am rupt o unghie. Ştii cât timp mi-a trebuit ca să-mi crească? şi e pentru prima oară când le am atât de lungi…

— Toby, te prefaci, spuse el mutându-şi greutatea corpului pe călcâie. M-ai speriat de-a binelea.

— Ei, nu este chiar aşa de rău, zise ea, o să crească din nou.

El îşi închise ochii şi respiră adânc, apoi spuse încet:

— Screme-te, Toby.

— Jake, spuse ea după câteva minute, te-ai gândit vreodată cât de ridicol aş arăta dacă ar intra cineva pe neaşteptate?

El nu se opri, iar mâinile îi alunecau în continuare pe abdomen.

— Cine ar putea să intre, în afară de doamna Pratt? şi chiar dacă s-ar întâmpla aşa, nu văd nimic ridicol în asta.

— O femeie care stă întinsă pe covor, scremându-se în timp ce un bărbat îi masează burta, nu este ridicol? întrebă ea sec, printre gemete. Nu numai că pare ridicol, dar pare pur şi simplu ciudat.

Mişcările mâinilor lui se opriră pentru un moment, iar el râse surprins.

— Ciudat? Ce ştii tu despre lucrurile ciudate? îşi schimbă poziţia. Acum exersează respiraţia.

— Crezi… şi respiră de câteva ori… că nu ştiu nimic despre asemenea lucruri?

Când el o privi fix, ea luă un aer de frustrare.

După un moment, se opri din nou:

— Nu am mâncat niciodată peşte crud, e adevărat, dar l-aş recunoaşte dacă l-aş vedea.

— Respiră, ordonă el. Nu mă îndoiesc de inteligenţa ta. Eram doar surprins.

Ea se ridică în coate.

— Pariez că mă gândesc ia o serie de lucruri care te-ar surprinde.

— De pildă?

— Ca, de exemplu, la planul pe care le-ai spus să îl încerce la S.G.C., zise ea evaziv. Lynda mi-a povestit totul. Asta ar face ca managerii să îşi trateze lucrătorii la fel ca japonezii, demonstrându-le importanţa lor pentru companie şi faptul că firma le aparţine de drept şi lor. Cred că ai făcut un lucru corect.

El zâmbi.

— Sunt mulţumit că gândeşti aşa. Ăsta e un mod subtil de a-mi spune că ţi-ar plăcea să îţi vorbesc despre munca mea?

— Am sărit peste „subtil” la şcoală, dar mi-ar plăcea să discut despre subiectul ăsta din când în când, murmură ea. Apoi îl privi cu speranţă. Am putea începe chiar acum.

Dar el nu se lăsă şi tot restul serii îl petrecură exersând tehnica Lamaze. Ea reuşi să uite de întâlnirea cu Janine, un timp, dar imediat ce rămase singură în dormitorul ei, întrebările reveniră.

Acum i se părea incredibil că a putut trăi împreună cu el atâta timp, fără a se întreba când se va termina totul? Ştiuse de la început că, probabil, avea să se reîntoarcă în apartamentul ei. De ce oare gândul ăsta o făcea acum să simtă o senzaţie rece în stomac? îşi spuse că nu va avea nimic de pierdut. S-ar fi văzut cu Jake destul de des, când ar fi venit să vadă copilul. Prietenia lor ar fi continuat... Ce altceva îşi putea dori, pentru Dumnezeu?

Dar, în timp ce îşi trăgea rochia de mătase

aibă, admise că voia mai mult. Ideea de a-l vedea pe Jake ocazional n-o satisfăcea. Prea multe lucruri se întâmplaseră între ei, împărţiseră prea multe pentru a renunţa la relaţia lor, după naşterea copilului.

Şezând pe marginea patului, se gândi la blândeţea lui Jake, la grija lui constantă. Desigur, asta însemna ceva... ceva special.

Apoi, ea se ridică dintr-odată, căci îi veni o idee cam neplăcută. El îi spusese de la început cât de mult însemna copilul ăsta pentru el. Se vedea asta în tot ce făcea, în tot ceea ce spunea. Având în vedere aceste sentimente, oare n-ar fi tratat-o la fel pe orice femeie, pe orice femeie care i-ar fi purtat copilul?

Bineînţeles că da, îşi spuse nefericită, în timp ce se plimba de colo-colo, pe lângă pat. Începu inconştient să îşi maseze burta, în timp ce o durere ascuţită începu încet să se facă simţită dinspre spate, pentru ca apoi să se simtă spre

partea de jos a abdomenului. El ar fi făcut exact acelaşi lucru, se gândi ea în continuare. Era exact tipul ăsta de om.

Nu putu găsi o singură acţiune de-a lui Jake, în ultimele cinci luni, care să nu fi fost legată de preocuparea lui disperată pentru copil.

Îşi muşcă buza, pentru a-şi reţine lacrimile care îi străluciră în ochi, în timp ce se gândea că toată tandreţea, toată grija fuseseră numai pentru copil. Şi, deşi nu putea fi geloasă pe propriul ei copil, Toby se simţi încă şi mai pierdută şi mai singură decât fusese în anii copilăriei.

Sprijinindu-se de stâlpul greu de mahon, ea îşi şterse lacrimile cu degetele încă tremurânde.

— Hai, Toby, îşi zise ea, ai crescut acum, ţi-a spus-o şi Janine. Şi Lyell. Nu poţi sta aşa, făcându-ţi griji tot timpul. Fă ceva.

Trebuia, pur şi simplu, să afle ce plănuise el pentru viitor, apoi va vedea. Ezită un moment, trecându-şi degetele peste cămaşa de satin, în

timp ce durerea din abdomen crescu. Apoi, inspirând puternic, se îndreptă spre uşă.

* * *

Jake se întoarse în pat neliniştit, apoi mormăi:

— La dracu'!

Ridicându-se dintr-odată, îşi aprinse o ţigară, înainte de a se îndrepta spre fereastră.

Nopţile erau cele mai grele, se gândi el în timp ce se sprijini de perete. Ziua putea pretinde că, petrecându-şi timpul alături de Toby, fiind considerat prietenul ei apropiat, îi era de ajuns.

Dar când era forţat să se retragă în spaţiul gol al domnitorului lui, ştia că asta era numai minciună. Cum ar fi putut să se gândească măcar că ar lăsa-o să plece? Ideea asta era acum de neconceput. O dorea pe Toby alături de el pentru toată viaţa. Dorea să se trezească alături de ea

dimineţile; dorea să-i simtă prezenţa lângă el, noaptea.

Strângându-şi pumnii, blestemă în şoaptă. Ar fi trebuit s-o ţină lângă el din prima noapte şi să n-o mai lase niciodată să plece. Dar în noaptea aceea, relaţia lor fusese doar una fizică. Abia când a început s-o cunoască mai bine, s-o cunoască pe adevărata Toby, s-a simţit total şi definitiv îndrăgostit de ea. Zâmbi. Se simţi bine, recunoscându-şi că o iubea. Odihnindu-şi piciorul pe fereastră, îşi încordă uşor muşchii obosiţi, spatele gol şi umerii sclipindu-i în lumina lunii.

Toby îl fascinase. Era ca o zi de primăvară, care îşi schimbă comportarea şi chipul în permanenţă. La început, nu însemnase nimic mul mult pentru el decât o piesă într-o maşinărie complicată. El încercase mereu să vadă cum funcţionează. Apoi, încet, începu să o cunoască mai profund. Îi văzuse frumuseţea inimii şi a minţii. Şi văzuse tăria caracterului ei pe care nici

ea însăşi nu ştia că o avea.

Stingând ţigara, înţelese că trebuia să îi spună ceea ce voia de la ea. Ar fi trebuit să îi spună că voia ca această căsătorie a lor să fie una reală. Şi ar fi trebuit să îi spună că voia asta înainte să vină pe lume copilul. Altfel, după naştere, ea ar fi început să se gândească să se reîntoarcă în apartamentul ei. Şi ar fi trebuit să fie idiot să lase să se întâmple aşa ceva. Avea prea multă nevoie de ea. Erau şi momente când îşi spunea că poate şi ea avea nevoie de el.

Înainte de a-şi putea formula un plan în minte, Jake auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse, când Toby tocmai intra în cameră.

— Jake, trebuie să vorbim despre cât am să mai stau aici după ce…

Ea se întrerupse deodată. Apropiindu-se de el, luna îi lumină întreaga faţă. Umerii îi străluceau în lumina eterică, cu sânii mari şi umflaţi sub rochia scurtă din satin. El văzu toate

as ea dintr-o ochire. Ea îi observă privirea şi i-o reţinu. Când îl privi, la rândul ei, trăsăturile ei păreau să fie ale unui somnambul.

El îşi reţinu respiraţia în tăcerea încordată, apoi, după un timp, ce păru să fi durat ore întregi, ea murmură încet:

— Statuia de bronz.

Traversând ezitant camera, el se opri în faţa ei.

— Toby! şopti el.

Pentru un moment, ea privi la el, la pieptul lui gol, cu o expresie amuzată, ca şi când ar fi încercat să îşi amintească ceva.

— Tu erai, şopti ea, în sfârşit, cu ochii măriţi de surpriză. Bineînţeles că tu erai.

Jake îşi înghiţi un geamăt, în timp ce se apropia pentru a-i mângâia faţa, dar, când mâna ei alunecă pe pieptul lui, el nu mai putu să se reţină.

Geamătul veni lung şi răscolitor. Îi prinse mâna, presându-i-o pe piept, apoi o trase în

braţele lui.

Apropierea fu prea mult chiar şi pentru bunul simţ al lui Jake şi nu mai putu să-şi controleze acţiunile, când îşi îngropă faţa în părul ei şi simţi mirosul pielii ei.

— Toby, şopti răguşit, mă înnebuneşti.

Apoi, coborând capul, o sărută înfometat, căutând acea dulceaţă de care fusese lipsit atâta timp.

Toby se apropie şi mai mult. Furnicătura aceea nebunească începu din nou, ducând la un adevărat cutremur.

Şi, odată cu aceasta, apărură şi senzaţiile pe care şi le mai amintea de ultima dată, senzaţiile pe care şi le dorea atât de mult. Dar, de data aceasta, era ceva nou, în plus. Ea simţi un fel de conştientizare a ceea ce i se întâmpla, cum nu mai simţise înainte. Ea îşi dorea, îşi dorea…

Dintr-odată, Toby deveni rigidă, ca şi când o durere acută o cuprinsese.

— Ce se întâmplă? întrebă el, cu ochii mijiţi, când îşi ridică privirea.

Ea îşi clătină capul.

— Nu ştiu, murmură ea, simt o crampă ciudată. El o îndepărtă puţin de lângă el şi îi privi pântecele, îngrijorat.

— Nu cumva e copilul?

— Nu... nu, nu poate fi. Îl simt încă mişcându-se. Se strâmbă când durerea deveni mai intensă. Cât de mult durează primele contracţii, Jake?

— De la treizeci la şaizeci de secunde, spuse el.

Relaxându-se cu un oftat, în timp ce durerea o mai lăsă, spuse:

— Durează mai mult. Trebuie să fie altceva.

Se întoarse încet, apoi respiră când durerea îi reveni şi ea simţi că intensitatea ei o trăgea cumva înspre înăuntru.

— Încă una? întrebă Jake, uşor alarmat. Când

ea se apropie, el o privi neîncrezător. Dar nu se poate!

O aşează pe pat, apoi începu să se plimbe agitat.

La dracu', Toby, nu poţi naşte acum! zise el aproape ţipând, ca şi când ar fi putut să oprească natura, ca să fie mai bine pregătit.

Ea îl privi şi spuse cu încăpăţânare, imitând-o pe Katherine Hepburn:

— Şi totuşi...

— Bine. Vocea lui părea uşor pierdută şi, cu pumnii încleştaţi, spuse: Bine, stai liniştită.

— Bine, Jake, spuse ea calm, ascunzându-şi un zâmbet.

— Trebuie să chemăm un doctor, zise el încet, aproape fără respiraţie. Valiza ta e pregătită?

Toby aprobă, apoi privi în spatele lui, văzând-o pe doamna Pratt în uşă.

— E ceva în neregulă, domnule Hammond?

— Credem că a sosit timpul, spuse Toby. Dar nu suntem siguri ce să facem.

— Ba ştiu ce să facem, o corectă Jake. Mergem la spital chiar acum. Doamnă Pratt, vreţi să luaţi geanta lui Toby din camera ei?

— Dar, Jake, protestă Toby, trebuie să mă îmbrac şi vreau să fac un duş, începu Toby, oprindu-se brusc când o altă durere o luă prin surprindere, făcând-o să se aplece.

— Cheamă doctorul, doamnă Pratt, spuse Jake cuprinzând-o pe Toby în braţe. Spune-i că suntem pe drum.

Se opri să ia geanta lui Toby, înainte de a o conduce la maşină.

Toby hu eră sigură cât va dura drumul până la spital. Durerile nu mai erau întrerupte de pauze, ci urmau una după alta şi îşi aducea aminte uneori să prindă braţul lui Jake pentru a-şi trage respiraţia…

— Se întâmplă prea repede, Jake… mi-e frică.

Ceva nu este în regulă.

Apoi, nu mai auzi ceea ce îi spuse el, dar simţea braţul lui strâns în jurul ei şi ştia că el repeta întruna:

— Sunt aici, draga mea. Va fi totul bine... *Trebuie* să fie...

Toby văzu agitaţia din spital ca printr-o perdea roşie de durere. O auzi pe soră suficient de bine pentru a-şi da seama că, deşi un mers atât de rapid al naşterii era neobişnuit, la prima naştere, copilul ei era bine şi era pe drum.

Pentru următoarele două ore, intensitatea contracţiilor crescu la proporţii de nesuportat şi îi absorbi întreaga concentrare. Era aşezată într-o cameră mică, iluminată puternic, cu Jake lângă ea, masându-i abdomenul şi rugând-o să împingă.

Nu ar fi trebuit să fie aşa, se gândi ea febril. Nu reuşea să-şi domine contracţiile pentru a le controla. Când gemu puternic, odată ce durerea deveni intensă, se reînvioră suficient pentru a-l

auzi pe Jake înjurând-o pe o soră care nu se mişca destul de repede pe cât ar fi dorit el. Durere ea părea să fie cu totul alta faţă de ceea ce simţise vreodată înainte, ca şi când întregul ei corp ar fi fost prins într-o menghină uriaşă, care nu făcea altceva decât să o strângă din ce în ce mai mult.

Spre sfârşitul celor două ore, privi figura neobişnuit de fixă a lui Jake.

- Jake, gemu ea prinzându-i mâna strâns, cine e ăla care ne-a spus că durerile naşterii vor fi la fel ca acelea menstruale?

— Nu ştiu, scumpo. Îi şterse fruntea cu un prosop umed şi repetă cu o voce aspră şi distantă: Nu ştiu.

— Aminteşte-ţi... Aminteşte-mi să îl găsesc ca să îl pot strangula.

Nu îi mai auzi răspunsul. Când reuşi să se trezească din nou, simţi lumina puternică a camerei de naştere, prin pleoapele închise. Durerea dispăruse şi o anumită amorţeală îi

cuprinsese corpul. Când deschise ochii, Jake era la capul ei umezindu-i faţa şi spunându-i să respire. Arăta ciudat, aproape speriat, când îşi apropie faţa de a ei.

Deodată îşi opri respiraţia, apoi îi prinse faţa între palmele sale pentru a-i roti capul în aşa fel încât să poată privi în oglinda de deasupra el.

— Uite, şopti el răguşit.

În timp ce priveau împreună, capul copilului ieşi, apoi doctorul scoase încet restul corpului. Era un băiat, cu mânuţele bătând în aerul din Jurul lui.

— Oh, Jake! spuse Toby, râzând şi plângând în acelaşi timp. E un băiat. Un băiat minunat.

Încercă să spună mai mult, să îi spună cum se simţea, dar nu putea vorbi decât cu greu, din cauza sărutărilor care aterizau pe faţa ei, ca o ploaie, ca un acompaniament al plânsului plăcut ul copilului ei. Apoi, când Jake îşi odihni faţa lângă a ei şi îşi simţi lacrimile amestecate cu ale lui, îi fu teamă că inima îi va plesni de intensitatea

bucuriei.

OPT

Toby îşi trecu mâna peste pântecele incredibil de plat. Fiul ei avea două zile şi încă i se părea ciudat că se putea întoarce şi putea să se aşeza fără dificultate, fără muntele acela din abdomenul ei.

Zâmbind ca o pisică mulţumită, gândurile ei se întoarseră, ca întotdeauna, spre fiul ei. Deciseseră împreună să îl numească Adam… pentru că era primul pentru amândoi şi pentru că naşterea lui fusese un miracol.

Se adaptase noului mediu ambiant, se gândi ea zâmbind. Fiul ei nu era un copil fără personalitate, care putea accepta calm regulile spitalului. Era făcut din materialul din care erau plămădiţi revoluţionarii, cerând prin ţipete ca toţi cei din jurul lui să se adapteze orarului său, în loc de a i-l impune ei.

Toby privi uşa deschisă. Când îl văzu pe Lyell

intrând, se trase încet în sus, zâmbindu-i.

Vechiul ei prieten stătea în mijlocul camerei, privind scrutător ambianţa, apoi spuse:

— L-am văzut pe tânărul rege, draga mea, şi trebuie să-ţi spun că mă aşteptam să o văd pe regina mamă înconjurată de mantie regală, cel puţin. N-aş putea spune că îmi place aici, zise el, arătând spre pereţii camerei, dezgustat. Decorul ăsta are culoarea tărâţei.

Ea râse.

— Ar trebui să aibă un rol calmant, presupun. Sunt sigură că plictisul n-a intrat în calculele oficiale în ce priveşte locul ăsta.

— Aşadar, spuse el aşezându-se pe scaun lângă pat, pentru a-i lua mâna, cum te simţi, tânără Toby? Arăţi mulţumită de tine însăţi, pentru procrearea acelui minunat şi durduliu băieţel.

— Nu este extraordinar? întrebă ea.

— Aş spune că este cât se poate de urât, dar cred că trebuie să ţinem seama de dragostea

maternă.

— Urât! exclamă ea. Lyell, cum poţi spune asta? Este cel mai frumos copil din salon.

— Nu este ca şi când ai spune că este cea mai redutabilă soprană de la Oshkosh? întrebă el în glumă. Fiecare dintre ei seamănă cu o prună uscată.

Între amuzament şi indignare, Toby se lăsă încântată de prima şi începu să râdă.

— Şi acum, de ajuns cu tânăra generaţie, spuse el. Vocea îi părea decisă, dar ochii îi sclipeau bucuroşi. Eşti atât de fericită pe cât pari?

— Arăt extaziată? Cumplit de fericită? Vie cum nu am fost niciodată?

El zâmbi şi aprobă exuberanţa ei.

— Atunci, cred că sunt la fel de fericită pe cât par, adăugă ea.

Degetele lui formară un semn care îi reţinu privirea în timp ce îi spuse uşor:

— Şi totul se datorează noului sosit?

Ea privi fascinată degetele lui lungi şi subţiri, apoi îşi îndreptă ochii spre el.

— Nu… cred că asta este numai o parte. Jake… Se opri, întrebându-se cum ar putea explica ceea ce se întâmplase între ea şi Jake în tot acest timp. Şi Jake face parte din această bucurie, spuse ea, ridicând din umeri.

— Îl iubeşti pe omul ăsta?

— Dacă îl iubesc? întrebă ea în timp ce se gândea. S-a apropiat de mine mai mult decât oricare alt bărbat pe care îl cunosc. Pot vorbi cu el lucruri pe care nu le-am vorbit înainte cu nimeni. Zâmbi. Şi chiar când nu vorbim, îmi place să fim împreună. Da, îl iubesc. Dar asta nu este acelaşi lucru cu a fi îndrăgostită de el. Se opri, apoi adăugă: Cred că eu nu am fost făcută pentru asemenea lucruri.

— Crezi? Lyell rămase gânditor câteva secunde, în timp ce îşi răsucea mustaţa elegantă, apoi spuse încet: Toby, cum te-ai simţi dacă nu l-ai

mai vedea niciodată?

În timp ce întrebarea lui îşi făcea loc în mintea ei, ea îngheţă, apoi dintr-odată inima începu să îi bată cu putere în piept.

— Asta este, Lyell! şopti ea. Aşa te simţi când eşti îndrăgostită?

— Mi-e teamă că da, draga mea.

— Dar cum de nu mi-am dat seama?

Se aşeză mai bine, apoi făcu o grimasă, când simţi copcile care o ţineau.

— Sunt atât de proastă! zise ea, iritată, trecându-şi o mână prin păr. Cum se poate întâmpla acest lucru, fără să îmi dau seama? Credeam că dragostea e ceva care te prinde dintr-odată.

— Nu întotdeauna. Se întoarse şi o bătu pe mână, încurajator. Uneori te surprinde, rupând bucăţele din tine, până când te trezeşti într-o zi că întreaga ta fiinţă a fost devorată de dragoste. Zâmbi. Desigur, ăsta nu este un lucru pentru care

să fii supărată. Lyell se opri ca şi când şi-ar fi cântărit cuvintele, apoi spuse: Toby, ai vorbit cu Jake despre… despre cât ai să mai stai cu el acum, după ce copilul s-a născut?

Îl privi nervoasă. Lyell nu prea ocolea subiectele şi nici ei nu îi plăcea când o făcea.

— Am început să discutăm asta când… au început durerile, şopti ea, simţind o ciudată teamă crescând înăuntrul ei.

— Şi ce ai de gând să faci acum, când ştii că îl iubeşti?

— Ce pot să fac? Strânse din umeri şi continuă cu o voce încă şi mai tristă: Aş vrea să rămân pentru totdeauna, dar trebuie să fac ceea ce este corect pentru Jake. Mi-ai spus-o chiar tu. Mi-ai spus că nu poţi fi fericit pe seama altcuiva. Îşi privi mâinile. Dacă îl iubesc, înseamnă că am o obligaţie faţă de el… ca şi cea pe care o am faţă de Adam. Orice decizie voi lua, trebuie să se bazeze pe ceea ce e drept pentru el.

Lyell tăcu pentru un moment.

— Ai fost un copil delicios, Toby, dar văd că ai devenit o şi mai delicioasă femeie adultă. Jake al tău nu ştie cât e de norocos.

Norocos! se gândi ea, după ce Lyell plecă. Norocos să fie iubit de o anonimă. Norocos să se fi încurcat cu o femeie de douăzeci şi trei de ani care, la vârstă asta, nu putea menţiona nimic în palmaresul ei.

Gânduri despre Adam şi despre ceilalţi copii cu care lucrase înainte de a se căsători îi veniră momentan, dar nici asta nu îi putu schimba gândurile negre. Adam nu fusese ceva la care să se fi gândit înainte şi pentru care să se fi străduit. Ca orice altceva din viaţa ei, asta se întâmplase, pur şi simplu.

Postul ei la clinica pentru copii fusese ocupat de altcineva, după plecarea ei. Şi munca ei cu copiii handicapaţi, atâţia câţi îi erau încredinţaţi, nu oferea prea mult. Doar câte un zâmbet

ocazional poate, sau o excursie la sfârşit de săptămână, dar nimic substanţial... ca un început de viaţă.

— Ar trebui să am o ocupaţie, murmură ea, privind tavanul. Cum s-ar fi putut aştepta ca lui Jake să îi pese de ea, când nu îi păsa ei înseşi?

Părăsise universitatea după primul an, pentru că trebuia să stea împreună cu toţi bărbaţii aceia flămânzi. Şi chiar dacă începuse să lucreze imediat cu copiii nenorociţi şi handicapaţi, nu îşi adusese alt aport, în afară de entuziasm. Orice problemă reală trebuia rezolvată de experţi. De ce nu făcuse vreo şcoală pentru munca asta pe care o iubea atât de mult?

Oftă şi închise ochii. Ştia de ce. Fusese o fetiţă timidă, care se temea să se aventureze în lume, care prefera să stea în culcuşul ei confortabil, de teamă să nu fie rănită, de teamă să nu ia viaţa în piept. Fusese ca o sămânţă crescută la căldură, într-un pământ fertil. Şi rămăsese aşa

mai mult decât voise natura şi, mai devreme sau mai târziu, ar fi început să se deregleze.

O durea amintirea a ceea ce fusese. Când devenise nesatisfăcută de genul ăsta de viaţă? Oare Adam să fie cel care o făcuse să remarca acest neajuns al vieţii ei?

Purtându-l pe Adam, fiind responsabilă pentru o alta viaţă, ajunsese să simtă acest neajuns, dar ştia că nu din cauza asta se schimbase. Schimbarea începuse în ziua în care Jake în îi ase în viaţa ei. El o ajutase să se deschidă spre viaţă şi să îşi asume riscuri. El îi arătase că tot ceea ce viaţa avea mai bun îi era la imioinână. Şi chiar dacă nu i-ar mai fi fost soţie, nu tu mai fi fost în stare să se întoarcă la ceea ce fusese. Lumea îi era deschisă de acum înainte. Îi era încă teamă, dar asta nu o va împiedica să trăiască.

Şi nu o împiedica să facă tot ceea ce îi stătea în putinţă ca să-l determine pe Jake să o iubească.

Nu mai putea aştepta să vadă ce îi va oferi soarta. Nu, de data asta. Dragostea lui era prea importantă. Şi nu o să-i cadă în braţe, pur şi simplu. Era ceva ce trebuia câştigat şi asta era exact ceea ce va încerca să facă. Apoi, dacă el va dori totuşi să o părăsească, cel puţin va şti că a încercat să facă ceva, că a încercat să-şi ia sub control viaţa.

Uşa se deschise şi gândurile i se întrerupseră. Îşi reţinu dezamăgirea, când o văzu pe Lynda Intrând.

— Toby! spuse Lynda, plină de entuziasm. E cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată. Zâmbi. Vreau şi eu unul.

— Aş putea să o conving pe doctoriţa Mathias să îţi dea nişte antidepresive, spuse Toby, zâmbind ca răspuns la expresia entuziastă a Lyndei.

Lynda râse.

— Nu cred că ar merge, la mine. Metabolismul meu e diferit. Nu mă afectează

nimic. Ba, mai mult, cred că mi-aş da seama când mi-am conceput copilul.

— Da. Înţeleg ce vrei să spui, murmură Toby, dorindu-şi să fi avut măcar o amintire de care să se poată agăţa.

Lynda se aşeză lângă ea şi îi întinse un pachet învelit într-o hârtie viu colorată.

— E pentru Adam, spuse ea, apoi arătă spre florile care umpleau camera. Ai de gând să începi o afacere cu flori?

Toby râse timid.

— Jake e cam exagerat. E foarte mândru de fiul lui.

— Şi cine îl poate acuza?

Dintr-odată, prietena lui Toby începu să râdă, dar râsul ei suna puţin cam maliţios.

— De ce râzi?

— Mă gândeam ce-ar fi fost dacă Harry, al cărui nume, apropo, este Perkins, ar fi fost tatăl lui.

Toby fu cuprinsă de un fior. Nu îşi putea imagina pe nimeni, în afară de Jake, ca fiind tatăl copilului ei. Nu putea crede că se gândise vreodată altfel. Părea să fi trecut atât de mult de când aflase că era însărcinată… – o întreagă viaţă… o viaţă de dinaintea lui Jake. Viaţa de dinaintea lui Jake fusese o gaură neagră.

* * *

Jake închise uşa biroului în urma lui şi merse prin coridorul întunecat, spre uşa din faţă. Ar fi trebuit să le fi telefonat mătuşilor, în loc să meargă el personal pentru a le informa de naşterea lui Adam. Ele îşi făcuseră deja planuri. Planuri pentru viitorul lui Adam, planuri pentru el şi pentru viitorul lui Toby.

Porni Mercedes-ul, cu un zâmbet pe faţă. Mătuşile puteau fi evitate, dar nu şi viitorul. Trebuia să se confrunte cu el mai devreme sau

mai târziu. Nu mai avea timp. Lui Jake îi era teamă să nu fie prea târziu.

În timpul acestor luni în care Toby fusese cu el, Jake evitase cu grijă să se gândească la problema plecării ei. Dar în noaptea în care se născuse copilul lor, ea venise în camera lui pentru a discuta despre asta. Încercase să uite amintirea, timp de două zile. Dar nu era în obiceiul lui să încerce să evite problemele.

Râse încet. Naşterea lui Adam îl făcuse să uite discuţia, de parcă fiul lor ar fi încercat cu tot atâta hotărâre ca şi tatăl său să-şi ţină părinţii împreună.

Zâmbetul lui Jake dispăru, când îşi aminti cum încercase să le explice mătuşilor că ar fi putut exista riscul ca Toby să nu fie implicată în viitorul lui. Păreau să nu ţină seama de ceea ce spunea. El prinse şi mai bine în mâini volanul maşinii. Se putea aştepta ca ele să accepte plecarea ei, în timp ce el nu o putea face.

Trebuia să existe o modalitate de a o ţine lângă el. Uneori, noaptea târziu, era tentat să o forţeze să rămână împreună. Nu fizic, ci prin forţa argumentelor. Toby era o persoană puternică, dar încă nu-şi dădea seama de asta. Putea fi convinsă cu logica. Descoperise asta, când o convinsese să se căsătorească cu el.

Numai că, îndrăgostindu-se de ea, îşi pierduse abilitatea de a o forţa să se supună voinţei lui. Şi iubind-o, ajunsese să aibă nevoie de dragostea ei tot atât de mult pe cât de disperat era să i-o ofere pe a lui. Toby trebuia să rămână cu el, pentru că ea însăşi ar fi vrut să rămână.

Era obsedat de dorinţa de a începe să îi arate imediat că avea nevoie de mai mult decât de prietenia ei, că o relaţie de dragoste ar fi fost necesară pentru amândoi. Dar, pur şi simplu, nu ştia de unde să înceapă. Chiar dacă părea relaxată în compania lui, îşi aminti cum se comportase când îşi închipuise că el era o ameninţare la

adresa sexualităţii ei.

Trebuia să fie o cale prin care să afle ce se întâmplă în mintea lui Toby, vreo cale care să nu o rănească emoţional. Îi era teamă să nu împingă lucrurile prea departe, ca în noaptea dinaintea căsătoriei lor. Avea nevoie de ceva care să îi indice drumul, de o idee care să îl ajute să îşi dea seama de lucrul cu care trebuia să se lupte, de un reper din viaţa ei anterioară.

Cava se întâmplase cu Toby în trecut, şi acel ceva îi afecta prezentul şi viitorul. Îşi petrecuse nenumărate ore gândindu-se la toate posibilităţile, dar concluziile la care ajunsese nu erau convenabile. Violul era un cuvânt urât, dar nu şi-l putea scoate din minte, oricât ar fi încercat. Nu se putea gândi la o asemenea oroare în legătură cu o fiinţă atât de drăguţă ca Toby. Dar trebuia să afle, cu siguranţă. Dacă asta era situaţia, atunci ar fi putut să o ajute să se vindece. Dorinţele şi nevoite lui puteau fi puse deoparte un timp nedefinit, dacă

ar fi putut astfel să o ajute. Dar, în primul rând, să gândi el încruntându-se, trebuia să afle adevărul.

Jake făcu o manevră şi o luă în direcţia opusă. Doctoriţa Mathias ştia cu siguranţă. Chiar dacă ar fi trebuit să o forţeze să îi spună ce i se întâmplase lui Toby, ar fi făcut-o.

Ajungând în faţa micii clinici, Jake o văzu pe doctoriţa Mathias îndreptându-se spre o maşină parcată în spatele clădirii. Conduse până lângă ea şi coborî fereastra.

— Doamnă doctor Mathias, spuse el, trecând peste complezenţe, trebuie să vorbim.

Ea îl privi gânditoare, apoi oftă.

— Da, cred că da. Ai fi de acord să mă inviţi să luăm masa împreună?

Jake nu se aşteptase să meargă atât de uşor. O privi tăcut, în timp ce ea se urcă în maşină, apoi, când îşi simţi muşchii umerilor relaxându-se, îşi dădu seama cât de încordat fusese. Nu încercă să o întrebe nimic, până când nu se aşezară la o

masă, într-o cafenea mică, şi până când chelneriţa nu le luă comanda.

— Bănuiesc că ştii despre ce vreau să îţi vorbesc, îi spuse el.

Ea aprobă din cap.

— Despre Toby. Zâmbi. Am urmărit evoluţia relaţiei voastre, din ziua în care ţi-am vorbit despre copil. Mă aşteptam să vii la mine din nou, mai devreme sau mai târziu. Îl privi îndeaproape. Toby ştie că eşti îndrăgostit de ca?

El îşi drese glasul, închizându-şi ochii, apoi îi deschise.

— Nu, spuse el cu o voce ciudat de aspră. Nu are nicio idee. Crede că o privesc ca pe mama copilului meu, care, din întâmplare, este şi prietena mea. Strânse din umeri, nerăbdător. Poţi să crezi aşa ceva?

— Desigur, râse ea. Nu prea poţi să îmi spui multe lucruri despre Toby care să mă surprindă. Acum înţelegi ce voiam să spun prin imatură

emoţional? şi-a menţinut un înveliş în jurul întregii ei vieţi de adultă, lăsându-i să pătrundă înăuntru numai pe aceia care nu o puteau ameninţa. Am fost surprinsă şi puţin îngrijorată când ţi-a permis dumitale să te apropii atât de mult, pentru că mi-am dat seama că i ai putea ameninţa lumea confortabilă, dar falsă, pe care şi-o crease. Sincer, mi-a fost teamă că se va trezi prea brusc la realitate.

— De ce ţi-a fost teamă? Ce i s-a întâmplat? Intensitatea întrebării se simţea în tot corpul lui. Nu pot încerca să schimb lucrurile între noi, până nu aflu cu ce trebuie să mă lupt. Ştiu că e foarte fragilă emoţional şi nu vreau să o las să iasă din viaţa mea ca şi când n-ar fi fost nimic între noi. Dacă aş şti ce a fost, aş putea să fac ceva. Aş putea să am grijă de ea.

— Mi-e teamă că nu e ceva ce ai putea rezolva.

Ei inspiră profund, îşi fixă ochii într-un punct

al camerei şi întrebă:

— E vorba de un viol?

— Nu, spuse ea încet, şi el expiră uşurat. Dar relaxarea îi fu prematură.

— Nu a fost viol, dar ceva pe aproape. A fost o poveste de natură sexuală şi ceva traumatic. Se foi pe scaun. A fost molestată sexual, când avea unsprezece ani.

Jake îşi închise ochii, în timp ce durerea îl trecu ca un fior prin întreg corpul. Revolta avea să vină mai târziu. Acum, singurul lucru care era în mintea lui era durerea lui Toby şi o lăsă să se i oncume, ca şi când ar fi fost propria lui durere, trăsăturile i se înăspriră într-o grimasă, când piesele jocului părură să se aşeze la locul lor, şi deschise ochii pentru a o privi pe femeia din faţa lui.

— Bărbatul căruia ea îi spune unchiul Paul? întrebă el rigid.

Ea aprobă din cap.

— Pot să îţi spun că era un om bolnav şi că o iubise pe Toby în felul lui, dar am sentimentul că nota n-ar constitui vreo diferenţă pentru tine, în momentul ăsta.

— Ai dreptate.

Îl ora greu să vorbească, iar vorbele îi răneau Uliul, fiind rostite ca un fel de geamăt.

— Nu ar fi nicio diferenţă. Mi-aş dori doar ca tic Musul ăla să mai fie în viaţă ca să-l pot ucide.

Degetele lui deveniră albe, atât de încordaţi erau pumnii lui strânşi.

— N-ar avea o moarte prea uşoară, spuse el, cu ochii pe acea imagine pe care numai el putea să o vadă. Ar regreta ceea ce a făcut…

— Jake! exclamă doctoriţa Mathias, acoperindu-i mâinile cu ale ei. Nu te lăsa măcinat. El nu mai e… Dar Toby e aici şi revolta ta nu o poate ajuta.

Îşi trecu mâna tremurândă peste faţă.

— Ai dreptate. Eu… eu nu pot gândi limpede

acum. Atunci, ce ar putea-o ajuta?

— Ea l-a iubit, dar el a transformat dragostea ei în ceva urât. Cum ar putea ea să treacă peste un asemenea lucru? Ar fi fost mai bine dacă el ar fi fost un străin, dar era singura persoană din viaţa ei care i-a demonstrat afecţiune. Şi partea cea mai urâtă a poveştii e că se învinuieşte pe ea.

— Cum? explodă el. Era un copil… iar el…

Ceva se rupse în Jake. Nu-şi mai putea continua gândul fără a ţipa. Când reîncepu să vorbească, se simţi calmul în vocea lui.

— Cum de se poate învinovăţi?

— Crede că, întrucât era atât de disperată după dragoste, i-ar fi dat ideea de a-i face avansuri.

— Dar asta este o nebunie. Avea doar unsprezece ani.

— Eu ştiu asta, dar Toby nu. Şi nu e o reacţie neobişnuită, Jake, dar efectele ei nu sunt de obicei atât de drastice pe cât au fost la Toby. Copilăria ei

izolată, lipsa de dragoste din partea părinţilor… toate astea au făcut-o să fie aşa cum e azi.

Îi oferi un zâmbet încurajator.

— Să nu crezi că spun toate astea ca să te consolez, dar ea a devenit mai matură de când te cunoaşte pe tine, mult mai repede decât credeam că e posibil într-o perioadă atât de scurtă. Cred că e gata să înfrunte ceea ce i s-a întâmplat şi să se împace cu gândul ăsta. Nu trebuie să înţeleagă, ci doar să accepte că lucrul s-a întâmplat şi nu din vina ei.

— Cum pot s-o ajut? Mi-e teamă să aştept prea multe de la ea. A avea o relaţie intimă cu un bărbat ar însemna, oare, să-i cer prea mult? Scutură din cap, frustrat. Ba nu, am pus greşit problema. Nu vreau ca ea să aibă o relaţie cu un bărbat oarecare. Vreau să aibă o relaţie cu mine! Ar fi, oare, ăsta lucrul cel mai bun pentru Toby?

— Asta e ceva ce numai tu şi cu Toby puteţi decide, spuse ea ridicând din umeri. Îţi pot spune

însă că acum ea e în stare să discute problema, chiar dacă răspunsul nu ar fi prea bun pentru tine. Zâmbi. Ai trăit cu ea destul ca să îţi dai seama că nu trebuie să începi cu nevoite tale... şi cred că ai suficient de mult respect pentru ea, ca să ţii seama în primul rând de nevoite ei. Lasă-te condus de ideea asta.

* * *

Nu am prea mult timp ca să mă pot orienta, se gândi el mai târziu, când intră în spital. O luă pe ocolite, având în minte discuţia lui cu doctoriţa, dar simţi că nu poate vorbi direct cu Toby. Mai întâi, trebuia să îşi limpezească gândurile.

Era decis să facă ceva pentru a-i înlătura durerea şi angoasa pe care ea le suferise în copilărie. O va certa cu blândeţe, aşa cum merita. Va încerca să o facă să îl vadă într-o altă lumină... ca pe un bărbat, un iubit, şi nu doar ca pe un

simplu prieten.

Împinse încet uşa camerei lui Toby, întrebându-se cum o s-o privească în faţă, cum o să poată pretinde că lucrurile rămăseseră la fel ca înainte de a vorbi cu doctoriţa Mathias. Dar uitase efectul pe care Toby îl avusese întotdeauna asupra lui.

Când ea se uită şi îl văzu în uşă, îi zâmbi. Era un zâmbet dulce, cald, un zâmbet care făcu să i se strângă stomacul, iar muşchii să i se înmoaie.

Cu zâmbetul ei, Toby sublinia bucuria pe care o simţea în prezenţa lui. Iar el aproape că tremura.

— Jakel spuse ea, întinzându-i mâinile.

În graba de a i le prinde, aproape că se împiedică de cineva care stătea lângă patul ei. Se încruntă, uşor supărat că trebuia să o împartă pe Toby cu cineva şi necăjit că intensitatea sentimentelor lui îl făcea să acţioneze ca un prostănac.

— Jake, ţi-o aminteşti pe Lynda! spuse Toby zâmbind timid.

— Bineînţeles că nu, spuse femeia blondă, ridicându-se în picioare.

— Ba nu, greşeşti, spuse Jake, relaxându-se când văzu cât de nervoasă era prietena lui Toby. Ai fost prima doamnă la nunta noastră şi lucrezi la S.G.C. La contabilitate, nu?

Ochii ei se măriră ţie surpriză.

— Da, aşa este. Şi asta o ştii.

Se uită la Toby, din nou la Jake, apoi îşi drese vocea:

— Cred că ar fi mai bine să vă las, acum. A fost plăcut să vă văd din nou, domnule Hammond. Zâmbi stingher, apoi ieşi grăbită.

— Ce-i cu ea? întrebă el. L-ai spus că te-am bătut?

— S-o fac geloasă? râse Toby. Lynda nu e prea timidă, de obicei, dar cred că încă nu poate admite faptul că tu conduci, practic, S.G.C.

— Nu-l conduc, negă el zâmbind, lucrez acolo la fel ca şi ea. Se aşeză lângă ea, punând pe podea pachetele pe care le adusese.

— Ar trebui să o invităm la cină într-o seară, ca astfel să poată vedea că sunt un soţ obişnuit.

— Nu eşti obişnuit, obiectă ea. Eşti minunat şi… îl privi zâmbind – acum eşti tată. Îşi lăsă capul pe spate şi oftă. L-ai văzut astăzi?

— Unde crezi că mi-am petrecut ultimele cincizeci de minute? întrebă el râzând şi o privi amuzat. Nu mă întrebi nimic despre pachetele astea?

— Nu voiam să fiu nepoliticoasă, spuse ea. Chiar dacă mor de curiozitate. Ce ai acolo?

Băgând mâna în pungă, spuse:

— Voilà, şi scoase un buchet de violete.

— Jake, sunt minunate, şopti ea. Dar de ce mai trebuia? spuse, arătând spre camera deja plină de flori. Ai făcut ca locul ăsta să arate ca o grădină botanică.

— Acelea erau pentru mama fiului meu. Îi luă mâna, privindu-i degetele lungi. Astea sunt pentru tine.

Degetele ei le prinseră pe ale lui şi, când el simţi un nod în gât, inspiră adânc şi băgă mâna din nou în pungă.

— Asta, spuse el zâmbind, e pentru prietena mea, Toby.

Scoase un ursuleţ căruia îi răsuci cheia, apoi îl aşeză pe noptieră şi îl privi învârtindu-se, în timp ce bătea o tobă de plastic.

— Eşti nebun! Râse, văzând ursuleţul mărşăluind pe noptieră şi în mâna ei.

— Iar asta, spuse el scotocind în pungă pentru a treia oară, asta este pentru... A trebuit să se forţeze să îşi înghită cuvântul „dragoste”, în locul lui, spuse încet: „soţia mea”.

Îi întinse o cutie din piele albastră şi o privi atent, în timp ce ea o deschise.

Toby fu surprinsă, când văzu inima din email

albastru pe lănţişorul din aur.

— Jake, este... este cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată. Îţi mulţumesc.

Când se ridică din pat şi se aplecă spre el, Jake îşi ţinu respiraţia, apoi, fără a se gândi, se apropie de ea. Buzele lor se întâlniră într-un sărut care răspândi căldură în tot corpul lui, apoi căldura crescu când, încordându-şi muşchii, simţi o durere adâncă.

Când fu gata să o strângă la pieptul lui, se retrase şi spuse brusc:

— Eşti minunată.

Ea râse.

— Lyell a spus că ar trebui să fiu îmbrăcată într-o mantie mov, de vreme ce am dat naştere unui nou rege.

— Lyell? Prietenul tău din parc? întrebă el încercând să nu pară gelos.

Ea aprobă din cap.

— Când a fost aici?

— Acum vreo oră. Toby reîncepu să întoarcă cheia ursuleţului, apoi îl privi. Mi-ar fi plăcut să îl întâlneşti.

Ridicându-se, Jake merse în cealaltă parte a încăperii, apoi se întoarse şi, îngustându-şi ochii, o întrebă iritat:

— Şi cum zici că e Lyell ăsta? Pari încântată de el.

— Sunt. Păru surprinsă, ca şi când ceva în tonul lui o deranja. E foarte distins, continuă ea încet. Un bărbat plăcut într-un fel nobil, cu tipul ăla de şarm european. Şi are aproape şaizeci de ani.

Jake îşi reţinu zâmbetul, la auzul vârstei;

— Pare a fi un om minunat. Se întoarse şi se aşeză pe pat. Ar trebui să îl invităm la cină, odată. De fapt, aş vrea să îţi cunosc toţi prietenii.

Dintr-odată, Toby începu să râdă şi asta îl ţintui pe loc. Îi plăcea la nebunie s-o audă râzând.

— Ar trebui să îl invităm împreună cu

mătuşile, spuse ea râzând, în timp ce îşi imagina o asemenea întâlnire. Păcat că ele nu pleacă niciodată de acasă. O întâlnire între Lyell şi mătuşile tale ar fi un eveniment demn de reţinut.

— Apropo de mătuşi, spuse Jake, amintindu-şi de recenta vizită. Au cerut să li-l prezint pe Adam cât mai curând posibil.

— Prima excursie a lui Adam în afară va fi una de care să îşi amintească, murmură ea. Mi-ar plăcea să mergem chiar acum.

Se aplecă, pentru a-i aranja părul de pe frunte.

— Eşti mulţumită de mâncarea din spital? Cum te simţi?

— Sunt nerăbdătoare. Vocea îi trăda nemulţumirea. Vreau să merg acasă... *acum*. Vreau să îl iau pe Adam acasă. Dar când le spun că sunt gata, îmi zâmbesc toţi ca şi când aş fi puţin cam înapoiată şi mă înţeapă ca să vadă dacă sunt pregătită.

El râse de expresia ei războinică.

— De parcă niciuna dintre ele n-ar fi fost mamă, spuse ea plângându-se. Dacă ar fi fost, ar fi putut înţelege cum mă simt. Par să fie complet în afara lumii reale.

— Pariez, zise el glumind, că şaptezeci şi cinci la sută dintre ele sunt mame. Încearcă doar să îşi facă datoria.

— Poate, spuse ea, îndoindu-se. Dar în niciun caz sora Jensen, adăugă ea, scuturând din cap.

El râse.

— Cine este sora Jensen?

— E una care arată ca Ernest Borgnine şi nu poţi să-mi spui că femeia aia a fost mamă vreodată. Poate vreun sergent în marină, dar nu mamă.

El scoase un hohot de râs, apoi se apleacă spre ea, pentru a o îmbrăţişa.

— Ei bine, nici măcar sora Jensen n-o să te poată opri să vii acasă, când o să fii gata.

— Ar încerca s-o facă, şopti Toby, privind în jurul ei suspicioasă, ca şi când sora în cauză ar fi pus microfoane în cameră. Nu aş fi surprinsă dacă…

— E timpul pentru alăptare.

Vocea sonoră, veselă, îi făcu pe amândoi să sară surprinşi. Jake se ridică şi se întoarse s-o vadă pe sora care stătea la capătul patului, ţinându-i, relaxată, fiul, cu un braţ. El tuşi ca să-şi reţină râsul, când o recunoscu pe sora de care îi vorbise Toby.

Se mişca cu o remarcabilă eficienţă, fără să piardă timpul, în timp ce îl puse pe Adam în braţele mamei lui, apoi îşi privi ceasul şi ieşi brusc din cameră.

Jake se întoarse, la ţipetele fiului său.

— Pare gata să dea o lovitură de stat, spuse el, privind faţa roşie a lui Adam.

— E mort de foame, murmură Toby, dezgolindu-şi sânul. Nu-i aşa, anarhistul meu mic?

Jake rămase ezitant un moment, apoi spuse încet:

— Pot rămâne, Toby?

Ea îl privi surprinsă.

— Bineînţeles că poţi rămâne. Sunt nervoasă când sunt surorile în jurul meu, dar nu când eşti tu. Eşti tatăl lui, prostule.

Jake se aşeză lângă ea pe pat, privind cu mirare la fiul lui cum se repezea cu forţă la sânul lui Ţoby, bătându-l uşor cu pumnul.

În timp ce privea, Jake simţi că îl cuprinde emoţia, copleşindu-l cu intensitatea ei. Trăia o intimitate nemaiîntâlnită în trecut care îl încânta cu dulceaţa ei. Simţi că femeia asta îi dăduse un dar de nepreţuit. Un clar de care trebuia să se ţină cu dinţii, dacă voia ca viaţa lui să aibă un sens.

NOUĂ

În următoarele săptămâni, tentativa începută de Jake şi de Toby în camera aceea de spital înflorii în voie, până când deveni înţelegere deplină a unuia faţă de celălalt. Fără ca celălalt să ştie, fiecare era preocupat să stabilească legături mai strânse în căsătoria lor. Dar, pe de altă parte, fiecăruia dintre ei îi era frică să nu forţeze lucrurile prea mult şi prea repede şi, astfel, să distrugă ceva atât de fragil şi frumos.

Lui Toby i se părea că acum se atingeau aproape tot timpul. Sau, poate, pur şi simplu, era vorba de faptul că fiecare atingere însemna atât de mult pentru ea, încât îi rămânea undeva în memorie, până la următoarea atingere, ca un fel de constantă a emoţiilor ei. Şi, adăugând asta deselor mângâieri dintre ei, începură încet-încet să se sărute mai profund decât înainte, când sărutările fuseseră doar întâmplătoare. Ea aştepta

cu nerăbdare sosirea lui acasă în fiecare seară, pentru că ăsta era un motiv să-i ofere buzele ei calde. De fapt, orice ocazie era folosită pentru a-i oferi buzele. Când se întâlneau la micul dejun, de multe ori se răcea mâncarea până ca ea să coboare din braţele lui, străbătută de noi şi minunate emoţii. Apoi, după ce îşi luau repede micul dejun, ea îl însoţea la uşă pentru a simţi din nou ameţitoarele senzaţii.

Toby zâmbi acum, când privi verdele viu prin fereastra deschisă. Sărutul lor de rămas bun era din ce în ce mai lung, în fiecare dimineaţă. Şi, tot mai des, Jake o săruta aruncând o privire grăbită pe ceas ca să vadă dacă nu întârzie la serviciu. Oricum, teama că va întârzia nu îl oprea niciodată să se întoarcă pentru a-i mai fura un sărut în goană.

Iar serile... serile. Înainte de a se despărţi pentru a adormi, îşi petreceau timpul pe sofa, ascultând muzică, citind sau privind la televizor,

dar întotdeauna mângâindu-se, întâlnindu-se pentru un sărut care creştea în intensitate, cu fiecare îmbrăţişare.

Toby îşi petrecea zilele într-o stare de vis aşteptând ca Jake să se întoarcă acasă. Singurul lucru care îi alunga gândurile de la Jake era Adam. Şi nici chiar fiul ei nu reuşea să o facă să îşi schimbe prea mult gândurile. El era inclus în sentimentele care deveneau din ce în ce mai puternice înăuntrul ei. Fiul ei era o parte din dragostea pe care Toby o simţea pentru Jake.

Norocosul Adam se mai liniştise, de când sosise acasă. Dar Toby avea o anume îndoială, datorită faptului că totul se învârtea în jurul programului lui. El avea, de obicei, o privire mulţumită, ca şi când ar fi ştiut că îşi îmblânzise familia şi avea trei adulţi gata să îi împlinească orice dorinţă.

— Doamnă Toby!

Toby îşi întoarse privirea dinspre grădină şi o

văzu pe doamna Pratt lângă ea.

— Cina este pregătită. Tot ce aveţi de făcut este să o încălziţi şi să serviţi. Femeia în vârstă ezită o clipă, apoi întrebă: Sunteţi sigură că nu aveţi nevoie de mine în seara asta?

— Bineînţeles că avem nevoie, spuse Toby zâmbind, dar vărul tău, Phoebe, are şi mai multă nevoie de tine, aşa că poţi pleca. Nu-ţi face griji. O să ne descurcăm.

Ea îşi păstră aerul demn, până ce doamna Pratt ieşi, apoi aproape că ţipă de entuziasm. Asta ar fi fost prima seară pe care ea şi Jake ar fi petrecut-o singuri. Adam fusese hrănit şi îmbrăcat şi dormea liniştit. Doamna Pratt îşi petrecea noaptea în casa vărului ei şi, în plus, ea văzuse o luminiţă promiţătoare în ochii lui Jake, când plecase de dimineaţă la serviciu… ca şi când ar fi aşteptat seara asta la fel de mult ca şi ea.

Zbură prin cameră, făcând pregătiri febrile. Alesese masa de pe terasă pentru cină şi se grăbi

să aducă faţa de masă albă de in argintăria şi o lumânare elegantă.

De flori nu era nevoie. O întreagă grădină îi înconjura şi, când căzu seara, peste terasă se lăsă mirosul ameţitor al florilor. Toby îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii, alegând ce să îmbrace, iar acum degetele îi tremurau când se îmbrăcă cu rochia subţire de culoarea mării, aranjându-şi bretelele înguste pe umeri.

După ce se fardă cu grijă, îşi perie părul care îi ajungea până la umeri, făcându-l să strălucească, apoi se dădu un pas înapoi, ca să se vadă în întregime în oglindă.

— Ei bine, îşi zise ei înseşi, asta-i Toby, dar cui îi pasă? Se aplecă, pentru a se ciupi cu simpatie de obraz. E în regulă, îşi spuse ea, fericită, da, e în regulă. Apoi părăsi dormitorul cântând în gura mare: „Sunt drăguţă”.

Se opri dintr-odată, în drum spre bucătărie, când auzi soneria. Privind pe fereastră o descoperi

pe Lynda, care stătea în faţa uşii.

— Lynda! spuse ea, deschizând uşa şi trăgând-o pe prietena ei blondă înăuntru. Ce faci aici? adică, în momentul ăsta, pentru Dumnezeu!

— E un moment nepotrivit? întrebă Lynda, privind în jur, nervoasă. Încă nu s-a întors acasă, nu-i aşa?

Toby râse.

— Nu, e încă la serviciu, dar chiardacă Jake ar fi acasă, ai fi oricum binevenită. Zâmbi stânjenită. Nu prea am fost primitoare, nu-i aşa? Toby îşi îmbrăţişă prietena. Sunt un pic cam agitată astăzi. Vino în sufragerie.

Lynda o privi curioasă, în timp ce intrară în camera spaţioasă, apoi, după ce se aşeză, spuse:

— Toby, te-ai schimbat atât de mult, încât uneori nu îmi vine să cred.

— În bine sau în rău? întrebă Toby, zâmbind.

— Categoric în bine! Lynda îşi muşcă buza. Şi cred că tocmai din cauza asta am venit să te văd.

A fost ceva spontan. Îşi îndreptă rochia, apoi o privi pe Toby. Suntem prietene de atâta timp. Îţi aminteşti cum ne-am promis că vom fi întotdeauna prietene, încă de când eram mici, şi că ne vom ajuta oricând una pe alta?

— Bineînţeles că da, spuse Toby, cu o voce surprinsă. Ai nevoie de ajutor?

— Nu. Tu ai nevoie.

— Eu? întrebă ea fără să-i vină să creadă.

— Da. Lynda oftă şi îşi privi mâinile pentru un moment. Am vorbit azi cu mama. Ea este atât de… fericită. Prietena ei ridică din umeri, neputând găsi cuvintele potrivite, apoi se întinse pentru a-i prinde mâinile şi continuă: Toby, dacă nu i-ai fi împrumutat banii necesari pentru a-şi deschide magazinul ei de rochii, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu ea, după ce tata a murit. Uneori uneori îmi vine să cred că s-ar fi sinucis.

— Lynda! exclamă Toby, şocată de ceea ce îi spunea prietena ei. Exagerezi cu totul. Mama ta s-

ar fi descurcat foarte bine. Iar eu nu am făcut nimic deosebit. Banii sunt buni doar ca să-i depui la bancă. Tu faci să pară că i-am salvat viaţa. Şi, cu toate că apreciez gratitudinea ta, cred că dai prea multă amploare lucrurilor.

— Nu, nu-i adevărat, spuse Lynda, scuturându-şi capul. Când am avut nevoie de ajutorul tău, ai fost gata să mi-l dai. Asta este important.

Toby se mişcă stânjenită, apoi încercă să se explice din nou.

— Lynda, când ai bani... o grămadă de bani... nu înseamnă mare lucru să dai o parte din ei cuiva. Dacă aş fi făcut ceva important pentru mama ta, dacă i-aş fi găsit vreun bărbat, sau aşa ceva, asta da, ar fi fost cu adevărat real şi important. Dar banii nu înseamnă nimic. Nu mi-au lipsit, aşa că nu am făcut niciun sacrificiu dându-i mamei tale.

— Pentru tine, nu a fost mare lucru, spuse

Lynda încet, dar pentru mama, asta a însemnat totul. Şi nu ai ezitat să o ajuţi, pentru că erai prietena mea. Se opri. Asta a fost ceva real şi important.

— Bine, spuse Toby oftând. Dacă insişti, am făcut ceva minunat. Te cred pe cuvânt, dar nu văd de ce îmi aminteşti de asta acum. Mama ta mi-a înapoiat deja banii, deşi nu voiam.

— Da, e foarte mulţumită de asta, spuse Lynda încet. Când am vorbit cu ea astăzi, mi-a spus că acum, că ţi-a înapoiat toţi banii, poate începe să se extindă.

Blonda părea neliniştită şi se îndreptă spre peretele de sticlă pentru a privi afară.

— Toby, zise ea, când a început să-mi vorbească despre cât de îndatorată îţi era, m-a făcut să mă simt foarte ruşinată. Se răsuci dintr-odată. Nu am făcut nimic ca să-mi plătesc datoriile faţă de tine… şi doar eu eram beneficiara, spuse ea febril.

Toby era cu totul încurcată. Nu ştia ce să îi mai spună Lyndei.

— M-ai răsplătit fiind prietena mea, spuse ea, neajutorată.

— Nu. Lynda dădu din cap energic. Asta nu este suficient. Ţi-am fost o prietenă cât se poate de normală.

Când Toby începu să obiecteze, Lynda o întrerupse:

— Am fost! Ştii că am fost!

În timp ce Lynda se îndreptă spre sofa, văzu o lumină sclipind în ochii ei, ceea ce o făcu pe Toby să se simtă stânjenită.

— Vreau să te ajut, Toby, spuse Lynda energic, cum m-ai ajutat şi tu pe mine. Vreau să fac ceva important pentru tine.

Toby o privi din ce în ce mai mirată, apoi spuse încet:

— Mi-ai putea împrumuta cinci dolari sau rochia ta de mătase.

Când văzu privirea rănită de pe faţa prietenei sale, lui Toby îi fu ruşine că luase atât de uşor oferte Lyndei.

— Îmi pare rău, Lynda, pur şi simplu, nu ştiu ce vrei da la mine.

— Păi tocmai asta e! spuse Lynda, exasperată. Nu vreau nimic de la tine, ci vreau ca *eu* să fac ceva pentru tine.

— Dar nu am nevoie de nimic, spuse Toby, râzând de frustrarea prietenei ei. Am tot ce îmi trebuie.

Lynda tăcu pentru un moment, apoi spuse încet:

— Cât timp ai de gând să stai aici? şi când îi vei spune lui Jake cât de mult îl iubeşti?

Toby începu să îşi clatine capul încet, apoi, treptat, mişcarea deveni mai energică:

— Nu, Lynda. Spuse ea hotărâtă, nu ştiu la ce te gândeşti, dar tu nu mi-i poţi da pe Jake. Nu aşa merg lucrurile. Zâmbi trist. Am să stau atât cât o

să vrea el, apoi voi pleca. Asta este tot.

— Toby! Dar tu nici măcar nu ştii ce simte el pentru tine. Ai încercat vreodată să afli? Se aplecă spre ea şi-i spuse cu o voce sinceră: Ai vorbit cu mătuşile lui despre asta? Nu au nicio influenţă asupra lui?

Toby îngheţă.

— Vrei să le fac pe domnişoara Sophie şi pe domnişoara Annabelle să îl convingă să mă lase să rămân? şopti ea, necrezându-şi urechilor. Nu vreau să îl convingă nimeni de nimic.

— Dar e atâta lume care ar putea să îi vorbească pentru tine, spuse Lynda, gesticulând entuziastă. Doctoriţa Mathias sau Janine. I-ai putea arăta cât de potrivit este pentru tine. Ar fi o prostie din partea lui să te părăsească.

Toby oftă, odihnindu-şi capul pe sofa, apoi spuse încet:

— Lynda, ascultă-mă. Nu vreau ca Jake să simtă milă pentru mine. Dacă rămân, va fi pentru

că mă iubeşte şi nu pentru vreun alt motiv. Aşa trebuie să se petreacă lucrurile.

Lynda începu să protesteze din nou, apoi se răzgândi. O privire ciudată străluci în ochii ei, ceea ce îi provocă o anumită îngrijorare lui Toby, dar, cum începură să discute despre Adam, aceasta dispăru, iar Toby se gândi că poate îşi imaginase doar. Lynda plecă, douăzeci de minute mai târziu. Toby fu convinsă că îi scosese din minte orice idee pe care ar fi putut să o aibă, despre vreun „ajutor".

Toby se aşeză pentru un moment, gândindu-se cât de complicate puteau deveni relaţiile. Nici unul nu putea şti ce se întâmplă în mintea celuilalt.

Apoi, dintr-odată, realiză că Jake trebuia să meargă acasă dintr-un moment în altul şi inima începu să îi bată puternic, entuziasmul crescând, dând chipului ei un aspect febril.

— Apropo de relaţii complicate, mormăi ea în

drum spre bucătărie. Puse salata în două castronaşe mici, când auzi maşina lui Jake în parcare şi, agitată, lăsă tacâmurile. Se opri pentru a culege o frunză de salată de pe podea, şi spălă mâinile şi apoi alergă spre uşa de la intrare. Se opri şi încercă să îşi tragă răsuflarea, însă nu apucă bine s-o facă şi Jake sună la uşă.

Nu îşi putu da seama dacă el observase vreo schimbare. Se opri dintr-odată, privind-o.

Faţa lui era ciudat de roşie şi îşi scutură capul întrebând-o:

— Doamna… Pratt a plecat, nu?

Toby dădu afirmativ din cap, neputând vorbi în timp ce îl privea.

— Bine.

Îşi trecu mâna peste pantaloni, apoi îşi dădu seama că ţinea o sticlă în cealaltă mână.

— Şampanie, murmură el, apoi îşi închise ochii pentru un moment şi spuse mai hotărât: Am adus-o pentru cină.

— Asta-i minunat, Jake, spuse ea încet, cu ochii din ce în ce mai mari, când îşi dădu seama că Jake era la fel de agitat ca şi ea.

— Cina este aproape gata.

— Bine, spuse el din nou. Deschise gura, ca şi când ar fi vrut să mai adauge ceva, apoi îşi desfăcu cravata cu mişcări repezi. Cred că am să fac un duş, Toby. În timp ce se întorcea, îl auzi murmurând: Poate o să îmi limpezesc puţin mintea.

Părea total dezgustat de sine însuşi. Ea râse în timp ce el puse şampania la gheaţă. Toby aranja masa pe terasă.

După ce totul fu pregătit îl întâlni tocmai când ieşea de la duş, cu părul încă umed. Era îmbrăcat într-un costum proaspăt şi avea cravată. Ea îi studie pentru o clipă faţa puternică, dar privirea ei părea să îl agite şi mai mult.

- E totul gata, spuse ea veselă. M-am gândit să mâncăm pe terasă. E mai romantic... mai

drăguţ.

- Perfect, spuse el, apoi expiră exasperat. Prinzându-i mâna, mormăi: Hai să mergem, pentru Dumnezeu. Hai să mâncăm.

Mai târziu, când ea îi privi faţa puternică pe care jucau luminile lumânării, se gândi cât era de ciudat că deciseseră amândoi că seara aceea va fi o seară aparte. Niciunul dintre ei nu mâncă prea mult şi discuţia părea imposibilă. Toby era prea plină de prezenţa lui, prea conştientă de tensiunea care îi înconjura, pentru a discuta lut (un mărunte.

De câte ori îşi ducea furculiţa la buze, îl privea pentru a-l vedea privind-o la rândul lui cu o intensitate profundă, aproape incomodă, iar ea se pierdea în albastrul ochilor săi. Se priveau momente întregi în linişte, apoi unul sau altul dintre ei realiza ceea ce se întâmplă şi rupea farmecul momentului. Apoi totul o lua de la capăt din nou, imediat ce privirile lor se întâlneau.

În sfârşit, fură de acord că cina luase sfârşit

şi se mutară în sufragerie. Jake stinse luminile şi puse un disc, în timp ce Toby îşi îndreptă rochia, apoi părul, încercând să se relaxeze. Muzica nu prea era de ajutor. Umplea camera de o atmosferă vibrantă. Nu ştiuse că muzica simfonică putea fi atât de senzuală.

Când el se aşeză lângă ea pe sofa, inspiră profund şi se întoarse spre ea, ridicându-şi bărbia.

— Te simţi la fel de ridicolă pe cât mă simt eu? întrebă el sec.

Ea râse şi îşi clătină capul în sus şi în jos.

— Ce se întâmplă cu noi?

— Cred că încercăm să forţăm lucrurile să se întâmple în loc să le lăsăm să progreseze natural. Îi luă mâna. Toby, mi-ar plăcea foarte mult să te sărut. Crezi că putem controla situaţia, fără să facem vreo gafă?

— Noi... înghiţi ea în sec, apoi continuă în şoaptă: Noi putem doar să facem totul perfect.

Îşi lăsă capul pe spate şi pleoapele i se

închiseră, când el se apropie. O sărută pe ochi, în timp ce ea ardea de dorinţa de a-i simţi sărutul. Apoi ochii ei se închiseră la prima lui tentativă de a o mângâia. În ultimele două luni, se sărutaseră des şi cu multă plăcere, dar era ca şi când amândoi ştiau că de data asta va fi altfel.

Ea îşi simţi fiecare nerv al buzelor devenind vibrant, când gura lui se lipi de a ei. Oftă, când limba lui îi mângâie buza inferioară şi el profită de ocazie pentru a adânci sărutul, mişcându-şi limba încet, înăuntrul gurii ei, până ce ea fu învăluită de dorinţa arzătoare pe care i-o aduse acest sărut.

Îşi ridică mâinile spre umerii lui şi îi atinse muşchii tari şi încordaţi, de parcă i-ar fi fost frică să se relaxeze. Îşi mişcă mâna sub gulerul cămăşii lui, pentru a-i masa gâtul puternic, apoi oftă când mişcarea ei îl făcu să scoată un geamăt dureros şi adânc.

El se mişcă dintr-odată şi, înainte ca ea să îşi dea seama de ceea ce se întâmplă, se găsi sub el

pe sofa, cu faţa lui ascunsă în gâtul ei, în timp ce murmura răguşit pe pielea ei, cu o căldură care o surprinse.

— Toby, şopti el înfometat, Dumnezeule, Toby.

Nu îl mai văzuse atât de pierdut, până acum. Nu se simţi speriată. În schimb, gândul o făcu să se simtă bine şi ridică mâinile pentru a-i prinde capul şi pentru a i-l ţine aproape. Îşi mişcă corpul într-o reacţie spontană la mişcarea lui, simţind dorinţa crescând în ea. Era ca şi când acţiunile ei ar fi fost lipsite de control… ca şi când corpul ei ar fi cunoscut secretul pe care mintea ei îl ignora.

Umerii ei erau prinşi în mâinile lui puternice şi el îi săruta gâtul şi carnea rotundă a sânilor, apoi îşi strecură mâna sub bretelele rochiei ei pe care i le trase peste umeri. Apoi, dintr-odată, ca şi când s-ar fi rupt ceva sub mângâierile lui febrile, Jake se ridică. Faţa lui avea o expresie înmărmurită când o privi.

Se ridică de pe sofa şi se aşeză un moment

lângă ea. Întorcându-se încet cu spatele spre ea, ieşi din cameră.

Toby rămase acolo unde o lăsase el, neputând să înţeleagă sensul exact a ceea ce se petrecuse. Dar curând, uită de ceea ce se întâmplase pe sofa şi se concentră la expresia de pe figura lui Jake, când părăsise camera. Nu înţelegea motivul expresiei aceleia de durere de pe faţa lui, când părăsise camera, şi înţelese că nu putea să lase lucrurile aşa. Nu putea să suporte gândul că el era nefericit.

Ridicându-se încet, porni pe coridor şi împinse uşor uşa dinspre dormitor. Aprinse lumina şi îl putu vedea aşezat pe marginea patului. Îşi scosese haina, stătea cu cămaşa descheiată la gât şi cu mâinile aşezate pe genunchi, era aplecat înainte.

Păşind fără zgomot pe covorul gros, se opri lângă el şi îi mângâie părul.

— Jake!

El îşi ridică privirea şi, când o văzu lângă el, îi luă mâna închizând ochii în timp ce i-o ducea la buze. După un moment de tensiune, el gemu:

— Îmi pare rău, scumpa mea, şopti, îmi pare foarte rău. Îşi trecu mâna prin păr. Ştiu că nu are rost să îmi cer scuze, dar am înnebunit, pur şi simplu… tot încercând să trăiesc ca un eunuc… şi în tot timpul ăsta, tu să fii în cealaltă cameră Atât de dulce… al dracului de dulce.

Se întoarse iute şi se îndreptă spre fereastră.

— Mi-am pierdut capul. Îmi pare rău, dar asta e ceea ce s-a întâmplat. M-ai mângâiat şi mi-am pierdut capul ăsta prost. Îşi lovi pumnul în palmă. Am fost atât de atent ca să îmi păstrez controlul. Şi părea să meargă. Îşi sprijini capul de perete. La dracu', mergea, şi am făcut-o fiartă.

Toby era aşezată pe pat şi îl privea încremenită. Nu îl mai văzuse atât de furios. Era ca şi când ultima piesă a jocului de puzzle fusese aşezată la locul ei. Acum îl cunoştea pe Jake. Îl

cunoştea şi îl iubea mai mult decât ar fi crezut că este posibil.

Traversă camera şi se opri exact în faţa lui.

— Jake, spuse ea încet, mi-am dorit ca tu să te îndrăgosteşti de mine. O voiam de mult timp.

Putea aproape să simtă cum muşchii lui se încordau şi trăsăturile lui păreau îngheţate în lumina lunii. Râse nervos.

— Nu ar fi trebuit să ţi-o fi spus deschis, aşa cum am făcut-o? Sunt prea directă?

El îşi trecu o mână peste faţă, apoi o privi surprins.

— Nu... şopti el răguşit, apoi inspiră profund. Dumnezeule, nu.

— După ce s-a născut Adam, continuă ea încet, am început să mă întreb despre noaptea pe care am petrecut-o împreună. Trăisem ceva ce nu mai simţisem înainte şi mă întrebam cât aveau de a face medicamentele alea cu noaptea noastră. Suspină încet. Aşa că am sunat-o pe doctoriţa

Mathias şi am întrebat-o. Mi-a spus mi-a spus că nu mi-ar fi schimbat personalitatea îşi privi mâinile. Asta înseamnă că am făcut dragoste cu tine pentru că o voiam.

Îl simţi mişcându-se lângă ea, dar voia să termine înainte ca el să o atingă din nou.

— M-am simţit ciudat la început. A fost prima dată când am trăit această dorinţă. Mă aşteptam să fiu ce! puţin ruşinată. Ea îl privi şi lumina de pe figura lui îi invadă sufletul. Dar nu mi-a fost ruşine, şopti ea. Am fost bucuroasă... pentru că erai tu.

Înainte ca ultimul cuvânt să-i iasă de pe buze, ea fu în braţele lui, buzele lor întâlnindu-se intim într-un sărut înfierbântat.

Ea îşi trecu mâna peste pieptul lui, simţindu-l cum palpită. Şi când îşi dădu seama că el încă mai avea o oarecare ezitare în mişcări, ea făcu un pas îndărăt.

— Jake, spuse ea în şoaptă, nu există nici

măcar un singur lucru pe care mi l-ai putea face, care să mă sperie.

Apoi, îşi duse mâna la spate, trăgându-şi fermoarul rochiei de-a lungul spatelui.

După aceea, orice ezitare dispăru. Foamea care crescuse în ei, a unuia pentru celălalt, le accelera mişcările, în timp ce se dezbrăcară şi căzură împreună pe pat. Toby simţi, intensă, dorinţa din corpul lui, o văzu în trăsăturile feţei lui, şi asta o emoţionă până la lacrimi. Chiar dacă ea nu l-ar fi dorit atât de mult, nu putea să-i ignore acea dorinţă. O făcu să dea tot ceea ce avea în ea, sperând să fie de ajuns.

Şi când simţi corpul lui gol alunecând pe lângă al ei, nu se mai gândi la nimic. Mâinile lui o mângâiară cu o dorinţă primitivă, care o dublă pe a ei, palmele lui aspre mişcându-se peste corpul ei, care era una cu al lui. Fiecare mângâiere pe care o simţea, fiecare mângâiere pe care o dădea, era o revelaţie pentru mintea ei necunoscătoare.

— Toby! Şoapta lui aspră fu o altă mângâiere pe umărul ei. Aş fi murit, dacă nu ai fi venit! a mine în seara asta.

Ea se cutremură, când cuvintele atinseră o parte ascunsă a ei. Fiecare senzaţie diferită, corpul lui puternic presându-l pe al ei, părul da pe pieptul lui mângâindu-l pe al ei, limba lui mişcându-se peste gâtul şi urechile ei, apoi pe gură, contopindu-se într-o dorinţă elementară, toate îi făceau să se topească împreună, într-o experienţă teribilă.

Jake o dorea. Pe *ea*. Toby Hammond Baxter era dorită. Nu simţise niciodată aşa ceva, până atunci. Dorinţa lui şi a ei deveniră un combustibil extrem de inflamant. Emoţia izbucni dinăuntrul ei şi, când el îşi coborî gura peste pieptul ei, ea îi prinse capul, presărându-i-l cu sărutări şi apăsându-l peste carnea ei, arcuindu-şi şoldurile sub el.

Se întâlniră cu graţia naturală a doua

animale sănătoase şi Toby nu mai trebui Bă se gândească la ceea ce simţise într-o noapte, cu mult timp în urmă. Era cel mai plăcut lucru pe care îl trăise până atunci. Orice s-ar fi întâmplat cu ea în viitor, nimic nu putea să o facă să uite că, pentru acele preţioase momente, fusese una cu Jake.

Ea îşi îngropă faţa în gâtul lui, auzindu-l cum îi strigă numele repetat, apoi, dintr-odată, o purtă dincolo, pe alte tărâmuri, şi ea simţi o satisfacţie deplină... şi plânse.

* * *

Când coborî de pe înălţimi, Jake simţi lacrimile de pe faţa ei şi se întoarse în aşa fel încât ea să se poată aşeza lângă el. I le şterse cu vârful limbii, apoi şterse umezeala lor cu buzele lui. Nu avea nevoie să o întrebe de ce plângea, Ştia. În adâncul inimii lui, ştia ce simţea ea – pentru că

simţise la fel.

Era ca şi când ar fi făcut dragoste pentru prima dată, dar atunci fusese diferit. Nu putea să îşi dea seama ce se întâmplase cu el. În noaptea asta, găsise ceea ce căutase întreaga lui viaţă. Găsise cealaltă jumătate a lui.

O privi şi, dacă ea şi-ar fi deschis ochii în acel moment, i-ar fi putut vedea dragostea pe care el nu o mai putea ascunde. O femeie atât de mică, se gândi el mirat. O femeie atât de mică dar care era în stare să-i stăpânească inima într-o asemenea măsură.

Ştia acum că, chiar dacă n-ar fi fost binecuvântaţi cu un copil, tot s-ar fi îndrăgostit de Toby. Fusese captivat de ea, de la prima lor întâlnire, iar dragostea care fusese ascunsă înăuntrul lui crescuse până când nu mai putuse fi ignorată. Acum, că intraseră într-o nouă fază a relaţiei lor, ar fi făcut tot posibilul ca ea să nu renunţe. Ar fi făcut-o să se îndrăgostească de el.

Nu şi-ar fi găsit liniştea, până nu ar fi ştiut că dragostea copleşitoare pe care o simţea pentru ea ar fi fost reciprocă. Acum, mai mult ca oricând, avea nevoie de acea dragoste.

Treptat, respiraţia ei deveni normală, apoi, încet, ea deschise ochii şi privirea ei îl făcu să îşi dorească să plângă împreună cu ea. Îmbrăţişându-i gâtul, ea îşi aşeză mâna pe pieptul lui, strângându-şi corpul lângă al lui. Stătură în linişte, cuvintele nefiind necesare pentru a exprima ceea ce simţiseră.

* * *

Toby ascultă respiraţia regulată a lui Jake, apoi se întoarse pe partea ei. Sprijinindu-se în cot ca să îl privească, aşa cum stătea pe spate cu ochii închişi. Oftă, când ochii lui rămaseră închişi, apoi, după câteva secunde, oftă din nou, de data aceasta mai tare. Văzu buzele lui mişcându-se

încet şi înţelese că era treaz.

Întinzându-se, îl gâdilă sub bărbie, apoi scânci când el se aşeză brusc deasupra ei.

— Nu poţi să îl laşi pe om să se bucure în pace de plăcerea lui? mormăi el pe pielea gâtului ei.

— Nu, spuse ea încăpăţânată. Sunt prea fericită ca să stau liniştită. Sunt… explodez de fericire.

Începu să îl sărute pe faţă. Râse, mişcându-şi capul, pentru a-i evita sărutările zgomotoase.

— Şi asta este femeia de care îmi era teamă ca nu cumva să o ating că s-ar sfărâma, spuse el, prinzându-i fundul în mâinile lui, pentru a-i ţine liniştit corpul care se tot agita. Te am judecat greşit.

— Şi eu la fel, îşi propti coatele pe pieptul lui. M-am judecat greşit pe mine, vreau să spun. Credeam că am să mă sfărâm în mii de bucăţi dacă voi face dragoste vreodată. Credeam sincer

că am să cad bolnavă. Zâmbi, aplecându-se pentru a-i săruta nasul puternic. Nu te bucuri că m-am înşelat?

Alunecând de sub ea, îi puse capul pe umăr, apoi spuse încet:

— De ce credeai asta, Toby?

Pentru un scurt moment, ea rămase tăcută, nefiind în stare să răspundă. Apoi, oftând puternic, spuse:

— Din cauza unchiului Paul. E o poveste urâtă, Jake, şi crede-mă că nu are rost să ţi-o spun. E suficient să îţi spun că m-a făcut să am prejudecăţi împotriva bărbaţilor şi a sexului.

El se retrase şi o privi gânditor.

— Ştiu ce s-a întâmplat. Doctoriţa Mathias mi-a spus totul. O sărută, ca să-şi ceară iertare. Voiam însă să ai suficientă încredere în mine pentru a mi-o spune chiar tu.

Ea privi peretele dinspre cealaltă parte a patului.

— Nu ştiu dacă îmi place ideea de a fi discutat cu altcineva despre mine… chiar cu doctoriţa Mathias, spuse ea, în cele din urmă. Ce părere ai… despre ce ţi-a povestit?

Toby nu-l privi pentru o clipă, apoi simţi tensiunea care creştea în muşchii pe care se sprijinea şi atunci se întoarse spre a-i prinde gâtul, într-un efort de a evita explozia pe care o simţea aproape.

— Nu, Jake, spuse ea sărutându-i buzele rigide, nu poţi lăsa ca trecutul să te distrugă. Se ridică pentru a-i cuprinde faţa cu mâinile ei. Asta-i ceea ce m-ai învăţat în seara asta. Nu am fost o persoană întreagă, atâţia ani, nu pentru că Paul a încercat să mă violeze, ci pentru felul în care am ţinut lucrul ăsta în mine şi l-am lăsat să mă afecteze. Acum s-a sfârşit totul, spuse ea, iar mulţumirea i se citea pe faţă. Nu îmi va mai fi frică să iau viaţa în piept, niciodată. Pentru că, chiar dacă nu voi reuşi, cel puţin trăiesc şi încerc,

şi cresc.

— Ai mai multă caritate în sufletul tău decât mine, spuse el, şi ea îl simţi relaxându-se.

— Ba nu, greşeşti! zise ea cu o voce liniştită. Nu am spus că l-am iertat. Nu cred că aş putea s-o fac vreodată… mai ales acum, că îl avem pe Adam şi ştiu cât de vulnerabili sunt copiii. Dar nu aş permite unei alte fiinţe omeneşti să îmi controleze viaţa. De acum înainte, voi prelua eu controlul. Acţiunile mele vor înceta să fie o reacţie la trecut, la incidente care m-au rănit. Vor fi rezultatul unor decizii conştiente din partea mea. Râse, neştiind cât de liber suna. De acum încolo, sunt căpitanul propriei mele nave şi ea va merge acolo unde îi voi spune eu să meargă.

Jake rămase tăcut mult timp, cu ochii închişi. Toby începuse să se întrebe ce îi trecea prin minte, în cele din urmă, el spuse:

— Mă întreb, unde i-ai comanda să meargă?

El deschise ochii şi ea rămase fermecată de

strălucirea ochilor lui albaştri.

— Virează în direcţia mea, te rog, Toby, şopti el. Apoi îi trase capul lângă al lui şi magia începu din nou.

ZECE

Când se făcu dimineaţă şi îndrăgostiţii reveniră pe pământ, era o zi minunată, o zi ca din basme, o zi a noilor începuturi. Şi Adam nu putea fi exclus din frumuseţea acestei noi zile pentru Toby şi Jake. Îi trezi devreme, pe când ei mai erau adânciţi în visele nopţii.

Toby se trezi încet şi simţi ceva gâdilându-i urechea. Îşi trecu mâna peste ureche, apoi se trase mai adânc sub pătură. Dar gâdilatul începu din nou şi, de dată asta, când încercă să-l alunge, îşi simţi mâna prinsă puternic. Deschise ochii şi îl văzu pe Jake sprijinit într-un cot, privind-o cu un zâmbet ciudat pe faţă.

— Ştii ce regret în legătură cu noaptea trecută? întrebă el încet, trecându-şi mâna peste umerii ei.

— Regreţi ceva? se miră ea cu o voce răguşită încă de somn.

— Da, regret. Îşi trase capul pe spate şi se apropie mai mult, aşa încât ea să îşi poată pune capul pe umărul lui. Regret că nu purtai rochia pe care ai primit-o cadou la nuntă. El îşi închise ochii. Nu ştiu de câte ori mi te-am închipuit dezbrăcându-te de rochia aia.

Ea se întoarse şi îşi mişcă buzele pe pieptul lui.

— Vrei să mi-o pun acum… ca tu să o poţi scoate? şopti ea.

— Scumpo, gemu el, lumea se schimbă. Lumea are acum forma unui bărbat tânăr nerăbdător.

El îşi alunecă mâna pe spate spre fundul ei, trăgând-o mai aproape.

— Fiul dumneavoastră, doamnă, spuse el cu un oftat, e treaz şi îţi cere micul dejun. Ei râse încet, aplecându-se pentru a-i săruta vârful nasului. Dacă ar fi mai pe măsura mea, i-aş arăta eu cine e şeful.

— Ţi-e frică de el, nu? spuse ea întinzându-se leneşă şi mulţumită.

Apoi, când strigătele războinice ale lui Adam fură din nou auzite, ea zâmbi la auzul ţipetelor şi alunecă din pat pentru a-şi face drum spre camera copilului.

— Bine, bine, monstru mic şi lacom, râse ea, în timp ce îi trase bluza peste cap, pentru a-i schimba scutecul. Fu – o adevărată luptă, dar la sfârşit reuşi să îi pună haine curate, înainte ca pretenţiile lui indignate să îi spargă urechile.

În timp ce stătea în balansoar, Jake trecu în spatele ei, punându-şi mâinile pe sânii ei calzi. Ea îşi ridică o mână, presându-i-o mai aproape, apoi îl privi cu un zâmbet mulţumit.

— *Madona şi copilul*! murmură el, privindu-i pe amândoi.

— Rafael sau Modigliani? întrebă ea, visătoare. În acel moment, Adam ieşi de sub plăpumioară şi râgâi zgomotos. Ei bine, oftă ea, a

fost un gând frumos, oricum.

— Ce spui despre *Fecioara şi pruncul* de Andy Warhol, îi sugeră el. Mi-e teamă, spuse el, că fiul nostru va semăna cu mine. E dornic de lucruri pe care numai tu i le poţi da.

Toby îl privi părăsind încăperea ca să se îmbrace şi îşi dori în mod disperat ca el să fi crezut ceea ce spusese. Că el îşi dorea ceva ce numai ea îi putea oferi.

Astăzi, îşi spuse ea, măcar pentru azi, va pretinde că e adevărat. Mâine se va îngriji de viitor. De dragul zilei ăsteia minunate, va pretinde că ceea ce îi spusese el era pentru totdeauna.

Şi era o zi minunată, fabuloasă. Pentru Jake, care îşi privea soţia cum îi poartă copilul în braţe, mişcându-se prin grădină pentru a culege fiori, era ca şi când ar fi renăscut, începând o viaţă nouă, plină de exuberanţă, aşa cum ar fi trebuit să fie de la bun început. Nu ştiuse cât de plictisitoare îi fusese viaţa până când o întâlnise pe Toby. Îşi

formase un stil cu ani în urmă şi nu mai putuse să se debaraseze de el, pentru a vedea cât de neînsemnată fusese viaţa asta pentru el. Fusese nevoie de o revelaţie numită Toby Baxter Hammond, pentru a-l zdruncina şi a-i arăta de ce avea nevoie.

După ce o ţinuse în braţe toată noaptea, după acea apropiere, simţise un periculos simţ de posesiune. Devenise obsedat de ea, într-un fel pe care nu îl crezuse posibil. Înainte de a fi făcut dragoste, crezuse că, după ce faptul se va fi împlinit, va coborî din acel turn de fildeş şi emoţiile lui se vor obişnui cu ea, ca într-o dragoste obişnuită. Dar nu era aşa. Ba, mai mult, sentimentele lui pentru ea deveniseră mai puternice. Dragostea pe care o simţea îi umplea fiecare por şi era convins că prezenţa ei în mintea şi în trupul lui ar fi trebuit să fie vizibilă cu ochiul liber.

Pentru Toby, ziua aceea fu un fel de răgaz în

lupta ei pentru a-l cuceri pe Jake, o zi minunată pentru a se bucura de ceea ce descoperiseră înainte de a se confrunta cu problemele pe care le mai aveau. Strălucea în maturitatea ei regăsită. Era ca şi când destinul o acceptase ca adultă, dezvăluindu-i acele secrete pe care le posedă o femeie matură. Era conştientă de corpul ei, într-un fel în care nu mai fusese până atunci. Era conştientă de miracolul vieţii, cum nu mai fusese niciodată. O surprinsese faptul că o singură noapte putea crea o asemenea deosebire în modul de a vedea lumea din jurul ei. Era ca şi când fusese oarbă şi îşi recăpătase darul vederii.

Pe când Toby privea minunea grădinii, Jake stătea împreună cu fiul lui pe o pătură, sub un stejar. Tocmai când era gata să adoarmă, simţi mâna lui Toby în părul lui, dar îşi ţinu ochii închişi, bucurându-se de apropierea ei, de această intimitate.

În sfârşit, fără să îşi deschidă ochii, spuse

leneş;

— Îmi faci o vrajă, vrăjitoareo?

— Nu, şopti ea, şi vocea i se auzi aproape de urechea lui. Pun doar o coroană pe capul unui rege coborât printre oameni.

Deschise un ochi şi îi atinse părul, apoi mâna.

— Toby, spuse el, închizând ochiul din nou, am flori în păr?

— Mda, spuse ea mişcându-şi buzele uşor pe gâtul lui. N-am găsit frunze de laur… aşa că am folosit… Se opri. Efectul este… surprinzător.

— Adam e prea tânăr ca să-şi piardă mama, spuse el încet.

— E o ameninţare?

El se ridică într-un cot, pentru a o privi mai bine, în timp ce i se aşeza alături.

— Nu, spuse el simplu, în timp ce îi acoperi corpul dintr-o mişcare. Când simţi moliciunea adâncă, respiraţia îi deveni neregulată şi şopti: Cum te simţi făcând dragoste cu un bărbat cu

petunii în păr?

— Brebenei, îl corectă ea, mişcându-şi mâinile spre gâtul lui. N-aş face niciodată dragoste cu un bărbat care poartă petunii. Dar brebenei, asta este altceva. Brebenel, zise ea, strecurându-şi mâinile spre pieptul lui, apoi spre mijlocul lui şi... Excită-mă!

— Adu-mi aminte să culeg brebenei purpurii, gemu el când îşi coborî capul pentru a-i acoperi gura neruşinată cu a lui, şi singurele sunete din grădină care se mai auziră pentru un timp fură zumzetul albinelor şi micile plescăituri pe care le făcea Adam în somn.

— Jake, spuse Toby în timp ce el îi descheie bluza pentru a-şi îngropa faţa între sânii ei, cred că am auzit clopoţelul de la intrare.

— Nu se poate. Împinse bluza într-o parte, pentru a testa noi tărâmuri ale corpului ei. Nimeni nu ar putea fi atât de nepoliticos ca să ne deranjeze într-o astfel de zi.

Dar tocmai când spunea asta, auzi din nou clopoţelul şi oftă când se desprinse din braţele ei. Luându-l pe Adam care dormea, Toby i-l dădu lui Jake, apoi se ridică să-l urmeze.

În timp ce mergeau, ea începu să râdă şi, când el o privi întrebător, voind să cunoască motivul râsului ei, ea oftă.

— Jake, ai face, probabil, ceva mortal, dacă te-aş lăsa să deschizi uşa, nu-i aşa?

— De ce să nu deschid uşa? întrebă el surprins.

— Cu flori în păr?

— La dracu', am uitat, spuse el zâmbind. Scoate-le.

— Ce-mi dai? întrebă ea îndepărtându-se de el.

Cu Adam în braţe, nu putea face nimic, şi ea se trase înapoi, privind florile violet din părul lui.

Când el se îndreptă spre ea ameninţător, ea ridică o mână şi râse.

— Bine, ai câştigat. Apleacă-ţi capul. Începu să-i culeagă florile din păr, spunând: Mă iubeşte, nu mă iubeşte...

În timp ce se îndreptau spre casă, mai rămăsese o floare în părul lui. Ea închise ochii, fericită, şi murmură:

— Mă iubeşte!

Îl lăsă pe Jake să meargă spre uşa de la intrare, în timp ce ea îl puse pe Adam în pătuţ. În timp ce stătea în lumina palidă a camerei privindu-şi fiul, se gândi la noaptea trecută, la incredibila apropiere pe care o descoperiseră ea şi Jake. Nu dormise prea mult niciunul dintre ei. Când nu se mângâiau, studiindu-şi unul altuia corpurile, discutau, studiindu-şi minţile unul altuia.

Dar chiar şi cu intimitatea care avusese loc între ei, Toby ştia că nu putea lăsa lucrurile aşa. Mâine va trebui să îşi înceapă campania din nou şi să continue să se străduiască până ce Jake va

simţi ce simte şi ea. Dragostea pe care o experimentaseră în noaptea trecută fusese minunată, dar Toby voia şi mai mult. Voia o dragoste care să dureze pentru totdeauna. Voia să rămână cu Jake, până când vor fi prea bătrâni ca să mai facă dragoste. Gândul de a-şi petrece restul vieţii ei fără el o înspăimânta şi se ruga să aibă tăria de a-şi continua viaţa după ce el va hotărî că a sosit momentul despărţirii.

Dându-i fiului ei o ultimă pălmuţă peste fund, se întoarse în cameră, apoi se opri dintr-odată când îi văzu pe Lyell şi pe Lynda extrem de stânjeniţi lângă Jake.

— Lyell, Lynda! spuse ea, surprinsă. Ce drăguţ din partea voastră că... aţi trecut pe aici, zise ea dintr-o răsuflare. Apoi, când văzu privirea războinică a Lyndei, ochii ei se îngustară şi spuse:

— Lynda, să nu...

— Ne pare rău că am năvălit aşa, spuse Lyell pe un ton demn, dar Lynda a venit în parc astăzi şi

am început să discutăm despre prietena noastră comună, despre Toby. Şi astfel ne-am dat seama cât se poate de repede că niciunul dintre noi nu s-ar putea simţi bine, până când nu încercăm să facem ceva în legătură cu situaţia ridicolă în care te afli, draga mea.

— Situaţia mea ridicolă... Dar ce... începu ea, întorcându-se confuză spre Jake, care ridică din umeri şi îşi clătină capul la privirea ei întrebătoare.

— Suntem aici pentru că suntem prietenii tăi, Toby, spuse Lynda, defensiv. Pentru că nu vrei să te ajuţi singură.

— Lynda! zise Toby clătinând încet din cap. Of, Lynda! Aşezaţi-vă amândoi.

Toby se apropie de Jake, încercând să-i explice ce se întâmplă, dar, cum nici ea nu prea înţelegea, nu era în stare să-l lămurească.

– Toby!

Ea privi spre Lyell, când acesta începu să

vorbească.

— M-am gândit la ceea ce mi-ai spus la spital, dragă Toby, spuse el. Şi după ce am vorbit cu

Lynda, am ajuns la concluzia că…

— Aşteaptă, îl întrerupse Toby, ştiu ce gândeşte Lynda, şi greşeşte. Lyell, ascultă-mă…

Dar înainte de a mai putea adăuga ceva, clopoţelul sună din nou.

— Mă duc eu, îi spuse Jake, pe chipul lui citindu-se amuzamentul şi curiozitatea, când o lăsă singură cu prietenii ei.

— Lynda, de ce faci asta? întrebă Toby, când Jake ieşi din cameră. Am crezut că ne-am înţeles ieri…

Înainte de a continua, Toby auzi voci pe coridor şi rămase uimită când îşi dădu seama că doctoriţele Mathias şi Janine intraseră în casă.

— Toby, spuse Janine, traversând camera pentru a-i prinde mâinile. Lynda mi-a povestit câte ceva despre situaţia ta şi după ce am vorbit cu

doctoriţa Mathias, ne-am gândit că ar trebui să vin... de vreme ce tu ai încetat să mai vii să mă vezi în mod regulat. Simt cu adevărat că trebuie să vorbim despre asta.

Doctoriţa Mathias o privi pe Toby, scuzându-se.

— Îmi pare rău, Toby, am încercat să o opresc. Te rog să îţi aminteşti că, mai presus de orice, nouă ne pasă de tine.

— Da, murmură ea, bineînţeles.

Apoi îşi scutură capul şi ridică tonul vocii nerăbdătoare.

— Şi acum, zise Toby, vrea cineva să-mi spună ce se petrece aici?

Toţi începură să vorbească deodată şi ea nu putu înţelege nimic. Pricepu că voiau s-o ajute într-un fel, dar niciunul dintre ei nu îi spunea clar despre ce era vorba.

— Vă rog! spuse ea precipitat. Vă rog pe fiecare să luaţi loc şi să îmi spuneţi, pe rând, ce

vreţi exact de la mine. Dacă discutăm cu calm, sunt sigură…

— Toby! strigă Jake din coridor.

Toby ridică neajutorată din umeri şi ieşi, ameţită de atmosfera din cameră care părea să fie, inexplicabil, din ce în ce mai încărcată. Se duse lângă Jake şi îl luă de mijloc, ca să-l privească.

— Ce vor toţi ăştia să facă aici? şopti ea grăbită.

— Nu ştiu, mormăi el, dar uită-te.

Ea se aşeză în faţa lui şi privi afară pe fereastră, în timp ce el ţinea draperiile trase într-o parte. Chiar în faţă, în parcarea casei lor, era una din cele mai fantastice maşini pe care le văzuse în viaţa ei. Era lungă şi subţire şi avea roţi cu spiţe. Scaunul şoferului era afară, deschis, în faţa restului maşinii acoperite. Toby se uită să vadă un crin, dar cineva uitase, probabil, să-l pună înăuntru. Oricum, nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării. Strălucea în verde, negru şi crom.

— Ce-i asta? şopti ea, şocată.

— E o Isotta Fraschini din 1918.

— Ce-i aia?

— O Isotta Fraschini. Rudolf Valentino avea una exact la fel, spuse Jake, nemaiputând să îşi reţină râsul. Dar mai important este faptul că îmi aduce mătuşile.

— Dar... dar, se bâlbâi ea. Ele nu-şi părăsesc niciodată casa. Aşa mi-ai spus tu.

— Aşa e. Dar Dumnezeu e mare şi uite că au făcut-o. Pur şi simplu, nu îmi vine să cred. Am vorbit ieri cu ele şi nu mi-au spus un cuvânt că ar avea de gând să vină pe aici.

În timp ce maşina parcă aproape, Toby putu vedea că pe locul şoferului era domnişoara Sophie, iar domnişoara Annabelle şedea lângă ea, gesticulând vehement spre casă, în timp ce îşi ţinea pălăria cu o mână.

Toby şi Jake se priviră unul pe altul resemnaţi, apoi ieşiră pentru a le întâmpina şi a le

pofti înăuntru pe cele două bătrâne.

— Suntem atât de fericiţi că v-aţi hotărât să ne vizitaţi, spuse Toby încet, în timp ce femeile intrară în casă. Dacă vreţi să vă scoateţi pălăriile şi să mă urmaţi în… în camera de oaspeţi, căci nu putea să le invite în sufragerie.

Domnişoara Sophie îşi întoarse capul, când auzi voci în spatele casei şi o luă în direcţia aceea.

— Camera asta este perfectă pentru ceea ce am venit să facem, spuse ea peste umăr, în timp ce se îndrepta spre sufragerie, cu domnişoara Annabelle după ea, care murmura vag:

— Ce drăguţ…

Când intrară în sufragerie, Lyell tocmai vorbea energic:

— …dar nu e drept pentru Toby să pună fericirea lui Jake înaintea propriei fericiri. E nobil, desigur, din partea ei, dar de ce să îşi lase nevoile ei pe planul al doilea?

Janine se apleca spre el, înainte de a putea

continua.

— Toby îşi va construi propria ei fericire. Asta nu depinde de nicio altă persoană.

— Egoism, egoism! exclamă domnişoara Sophie, amestecându-se în discuţie. Oamenii nu pot trăi egoist. Amândoi vorbiţi de fericirea lui Toby şi, bineînţeles, că toţi suntem preocupaţi de asta, dar cum rămâne cu Jacob? Nu merită şi el puţină fericire?

— Păi, tocmai fericirea lui Jacob este lucrul care o interesează cel mai mult pe Toby, sări Lynda. De asta suntem aici. Lyell şi cu mine i-am spus…

— Cred într-adevăr că asta e ceva despre care eu şi Toby ar trebui să discutăm în particular, spuse Janine vehement.

— Jake a spus…

— Toby mi-a povestit…

— Când Lynda a telefonat…

Toby privi în jur, confuză.

Lynda şi Lyell stăteau pe sofa, discutând în contradictoriu cu Janine, care se agita de colo-colo, prin cameră. Domnişoara Sophie stătea pe scaunul lui Jake, gata să se confrunte cu oricine ar fi ascultat-o. Iar domnişoara Annabelle şi cu doctoriţa Mathias păreau să aibă o discuţie calmă, într-un colţ.

Dintr-odată ea simţi o mână pe umăr. Se întoarse şi îl văzu pe Jake ducându-şi un deget la gură şi gesticulând spre uşă. Nimeni nu păru să observe când cei doi părăsiră camera.

Când ajunseră în siguranţă în biroul lui, Jake închise uşa şi se aşeză în dreptul ei, aruncându-i o privire semnificativă.

— E drept că am spus că mi-ar plăcea să îţi cunosc prietenii, spuse el sec, dar nu mă gândeam la o invazie. Mă gândeam la ceva mai tradiţional, ca, de pildă, o cină plăcută împreună. Râse amuzat. Şi acum, ai vreo idee despre ce este vorba?

— Nu am nici cea mai vagă idee, spuse ea slab. Lynda a venit ieri şi... am vorbit despre mama ei şi despre prietenie, dar nu mă aşteptam nicidecum la aşa ceva. M-a întrebat când am de gând să plec de aici şi lucruri obişnuite despre Adam. Asta-i tot ce am discutat.

El rămase tăcut pentru un moment.

— Ce i-ai spus? Văzând că ea îl priveşte nedumerită, adăugă: Despre plecare. Când i-ai spus că ai de gând să pleci?

Vocea lui era aspră şi ea distinse un pic de mânie, care o surprinse.

Ridică din umeri, nervoasă.

— I-am spus doar că o să las ca lucrurile să depindă de tine. Că voi pleca atunci când vei voi tu.

— Şi de asta crede ea că dai cu piciorul la fericire aşteptând decizia mea? El se apropie strângându-şi pumnii, în timp ce vocea îi deveni mai puternică. Şi i-ai spus şi preţiosului tău

prieten Lyell acelaşi lucru?

— Preţiosul meu prieten! spuse ea accentuând cuvintele. Al meu? Atunci ce caută domnişoara Arsenic şi domnişoara Dantelă aici? Ele de ce au venit? Evident că şi ele cred că tu îţi sacrifici fericirea pentru mine.

Ea se apropie, privindu-l războinic.

— Cu ce drept spui despre prietenii mei că sunt ciudaţi?

— Dar tu, n-ai fost tu aceea care le-a numit „adorabile”? o imită el. Apoi, ridicând vocea, spuse: Am ştiut întotdeauna că mătuşile mele sunt ciudate. Se întoarse şi îşi trecu mâna prin păr, frustrat. Şi nu ştiu de, ce au venit aici. Şi ele m-au întrebat cât vei mai sta cu mine, când am vorbit ieri.

— Şi tu ce le-ai spus? întrebă ea aspru.

— Le-am spus că depinde de tine, zise el, gesticulând exasperat.

Ea se îndreptă spre el şi îi prinse braţul

furioasă:

— Deci ei aveau dreptate, îi strigă ea în faţă. Cine crezi că eşti? Ce te face să crezi că vreau să fac un asemenea sacrificiu pentru tine? Tu… tu…

— Toby, spuse el surprins, privindu-i trăsăturile furioase ale feţei. Toby, tu ţipi acum, eşti furioasă, dar… am avut o discuţie sinceră.

Ea îl privi ca şi când ar fi fost nebun, apoi, dintr-odată, zâmbi.

— Am avut, nu-i aşa? Nu cred că ne-am mai certat până acum. Şi ştiu că nu mi-am pierdut niciodată calmul. Râse. Întotdeauna e atât de amuzant?

— Nu, zise el aşa că nu o s-o facem prea des. Faţa lui deveni serioasă. Toby, tot gunoiul ăsta în legătură cu sacrificiul…

— Da, am uitat de asta, spuse ea, apoi se încruntă. Jake, am să plec când vei hotărî tu. Nu vreau să rămân dacă-ţi stau în drum.

— Cum poţi… explodă el, apoi se opri, se

strâmbă şi continuă calm: Cum poţi să vorbeşti despre plecare, după noaptea trecută?

Ea văzu cât se simţea de rănit şi se sprijini de el, frecându-şi bărbia de pieptul lui.

— Noaptea trecută a fost minunat, dar cât poate dura un lucru ca ăsta?

El îi prinse capul între mâinile sale şi o privi.

— Pentru totdeauna, Toby, şopti el cu vocea răguşită de emoţie. Pentru mine, va dura pentru totdeauna. Şi acum, depinde de tine.

— Jake, spuse ea, cuprinzându-i şi ea faţa, dacă asta înseamnă că tu mă iubeşti, atunci şi eu te iubesc. Te iubesc de atâta timp şi eram gata să... explodez de nevoia de a ţi-o spune.

Îşi sprijini bărbia de pieptul lui.

— Îmi era frică să nu-mi spui să plec.

El o cuprinse în braţe, trăgând-o strâns la pieptul lui.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, scumpo. Nu ştii că dacă ai pleca, ai lua cu tine tot ce am

mai bun? Voiam să-ţi spun de luni de zile ce simt pentru tine, dar îmi era frică să nu te sperii. Inspiră adânc, dureros. Mi-am controlat fiecare mişcare, pentru că îmi era frică să nu greşesc şi să pleci.

Ea scoase un sunet, un amestec între râs şi geamăt.

— Şi eu înnebuneam, încercând să găsesc o soluţie ca să rămân. Îşi trecu mâinile, posesiv, peste spatele lui. Vrei să ştii ce am crezut despre noaptea trecută?

El o privi cu sprâncenele ridicate şi ea râse scurt.

— În afară de asta. M-am gândit la monologul ăla febril la care te-am supus când m-ai întrebat dacă m-aş căsători cu tine. Cel despre eroi.

Ea se opri, când îşi dădu seama, şocată, cât de demult părea să se fi întâmplat totul.

— Încă nu ştiu cine sunt aceşti faimoşi eroi ai lumii… oricum, sunt gata să-i pun sub semnul

îndoielii, spuse ea generos, apoi îşi ascunse faţa şi adăugă încet: Dar după ce am început să te cunosc şi... să te iubesc, am învăţat ceva mai important. Că mai sunt şi alţi eroi, eroi de fiecare zi, eroi care nu sunt niciodată recunoscuţi. Oameni ca tine, spuse ea, încercând să îl mângâie, care fac fapte eroice în fiecare zi, nu pentru glorie, ci pentru că aşa sunt ei.

— Toby! şopti el deodată, cu vocea tremurată de o puternică emoţie, asta este prea mult. Eu n-am... nu...

Ea îi puse o mână pe buze.

— Nu, ştiu că nu te gândeşti la tine în felul ăsta. Şi nu voi încerca să te conving. Îi mângâie buzele care tremurau sub degetele ei. Dar nu încerca să mă convingi că nu eşti, pentru că... ştiu adevărul.

În timp ce el mormăi ceva, aplecându-se pentru a-şi opri tremuratul buzelor, dragostea dintre ei căpătă din nou cale liberă şi avură nevoie

de câtva timp pentru a reveni la realitate. Ceea ce îşi împărtăşiseră în birou avea să rămână ceva preţios pentru amândoi, pentru tot restul vieţii lor; totuşi, puţină reţinere îşi făcu! oc în gândurile lor şi Jake o privi, în timp ce stăteau împreună în fotoliul de piele.

— Ai vreo idee de ce toată lumea asta se află în sufrageria noastră? întrebă el.

Ea râse.

— Cred că au venit să ne salveze căsnicia. Lyell şi Lynda ştiu amândoi că te iubesc şi că nu vreau să te părăsesc.

— Şi mătuşile şi doctoriţa Mathias ştiu cât de mult însemni tu pentru mine, spuse el râzând.

— Am sentimentul că petrecerea asta surpriză a fost regizată de Lynda. Ar fi bucuroasă să ştie că, deşi nu am ascultat discuţiile, vizita lor a jucat totuşi un rol important. Îşi scutură capul. Dar nu contează, şopti ea sprijinindu-se de el oftând… Mi-a plăcut discuţia noastră, chiar dacă

n-a fost necesară. Îi prinse capul şi îl trase înăuntrul bluzei ei. Mă gândesc că ar trebui să avem cel puţin una ca asta în fiecare săptămână.

— Chiar crezi că e necesar? întrebă el.

— Sigur, spuse ea zâmbind inocent. Dacă te îndoieşti, aminteşte-ţi cum te-ai simţit când cearta s-a terminat şi am făcut pace.

— Înţeleg ce vrei să spui, şopti el. Apoi, când ochii lor se întâlniră, el îşi coborî gura pentru a-i acoperi buzele cu ale lui, şi încercară din nou să-şi astâmpere foamea, care nu fusese niciodată potolită cu adevărat.

* * *

Ceva mai târziu, domnişoara Annabelle Hammond părăsi sufrageria şi o luă razna pe coridor, căutând toaleta doamnelor. Când văzu o uşă la dreapta, o deschise încet, apoi se opri, trăsăturile ei delicate transformându-se într-o

grimasă de uimire, când văzu ce se întâmpla în cameră.

După ce oftă surprinsă, spuse doar „Oh, Doamne” şi închise uşa în urma ei, întorcându-se în sufragerie cu un zâmbet entuziast.

— Surioară, n-ai să mă crezi...

* * *

Jake nu uită niciodată privirea aceea surprinsă, când o văzu pe Toby intrând în cameră. O întâlnise când era încă un copil şi o jăzuse devenind o femeie frumoasă. O încurajă să facă ceva cu talentul ei special pentru copii şi fu alături de ea, când îşi luă diploma în terapie fizică. Nu i-a fost frică niciodată că ar putea evolua într-o direcţie care să o îndepărteze de el, pentru că o văzuse zi de zi, aproape de e! până când deveni o parte din el, fizic şi mental, o parte care, dacă ar fi fost îndepărtată, ar fi distrus totul.

Toby continuă să îl considere pe Jake drept omul caro o scosese din întuneric şi o adusese la lumină. Nu putea face niciodată destul pentru a-i dovedi dragostea, chiar dacă, aşa cum spusese, a avut grijă ca, din când în când, că se certe energic. Chiar şi când cei trei copii al lor crescură şi îşi aduceau propriii lor copil în vizită la ei, Toby era încă ironizată în legătură cu Făt-Frumosul ei. Dar ei nu îi păsa de asemenea ironii. Avea tot ce îşi dorise în viaţă şi ştia care era adevărul. Pentru că, să ştiţi, ei au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Sfârşit